കുടിയേറ്റം

പ്രവാസത്തിന്റെ മലയാളിവഴികൾ

ബെന്യാമിൻ

dcb
DC BOOKS
കുടിയേറ്റം
പ്രവാസത്തിന്റെ മലയാളിവഴികൾ
ബെന്യാമിൻ

കേരളപ്പിറവിയുടെ 60-ാം വാർഷികത്തോടനുബന്ധിച്ച് കേരളത്തിൻറെ സാമൂഹിക–സാംസ്കാരികചരിത്രത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്ന പരമ്പരയാണ് *കേരളം 60* . നമ്മുടെ സർവ്വതോമുഖമായ വളർച്ചാഘട്ടങ്ങളുടെ പല തലങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നതാണ് ഈ പരമ്പരയിൽ വരുന്ന ഓരോ പുസ്തകവും.
പ്രവാസത്തിൻറെ ആത്മകഥ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കാവുന്ന, ബെന്യാമിൻ എഴുതിയ *കുടിയേറ്റം* എന്ന പുസ്തകം *കേരളം 60* പരമ്പരയിലൂടെ കൈരളിക്കു സമർപ്പിക്കുന്നു.

രവി ഡി സി

ഒക്ടോബർ 12, 2016

ബെന്യാമിൻ

പത്തനംതിട്ട ജില്ലയിലെ കുളനട സ്വദേശി. *യുത്തനേസിയ* എന്ന ആദ്യകഥാസമാഹാരം അബുദാബി മലയാളി സമാജം പ്രവാസി എഴുത്തുകാർക്കായി ഏർപ്പെടുത്തിയ പ്രഥമ പുരസ്കാരത്തിന് അർഹമായി. 'ബ്രേക്ക് ന്യൂസ്' എന്ന കഥ ചെരാത് സാഹിത്യവേദിയുടെ കഥാമത്സരത്തിലും 'പെൺമാറാട്ടം' എന്ന കഥ കൈരളി ടി.വി.യുടെ ചെറുകഥാമത്സരത്തിലും സമ്മാനാർഹമായി. *ആടുജീവിതം* കേരള സാഹിത്യ അക്കാദമി അവാർഡിന് അർഹമായി. 2015–ലെ പത്മപ്രഭാ പുരസ്കാരവും ലഭിച്ചു.

ബെന്യാമിൻറെ ഞങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച കൃതികൾ

നോവൽ
അൽ അറേബ്യൻ നോവൽ ഫാക്ടറി
മുല്ലപ്പൂനിറമുള്ള പകലുകൾ
മഞ്ഞവെയിൽ മരണങ്ങൾ
അബീശഗിൻ
അക്കപ്പോരിൻറെ 20 നസ്രാണി വർഷങ്ങൾ
പ്രവാചകന്മാരുടെ രണ്ടാംപുസ്തകം

കഥ
ഇ എം എസ്സും പെൺകുട്ടിയും
കഥകൾ

ലേഖനം
കുടിയേറ്റം

ബെന്യാമിൻ

കുടിയേറ്റം

കുടിയേറ്റത്തിന് ഒരു കൈപ്പുസ്തകം

ഡി സി ബുക്സ്

K ERALAM 60

M ALAYALAM L ANGUAGE
Kudiyettam E SSAYS
by Benyamin

Rights Reserved First Published October 2016

I LLUSTRATIONS
Bony Thomas P UBLISHERS
D C Books, Kottayam 686 001
Kerala State, India Literature News Portal: www.dcbooks.com
Online Bookstore: www.onlinestore.dcbooks.com
e-bookstore: ebooks.dcbooks.com
Customercare: customercare@dcbooks.com , 9846133336

D ISTRIBUTORS
DC Books-Current Books D C B OOKS L IBRARY C ATALOGUING IN P UBLICATION D ATA
Benyamin.
Kudiyettam/ Benyamin.
112p., 21 cm. (Keralam 60).
ISBN 978-81-264-7407-3.
1. Malayalam essay. I. Title. II. Series.
8 M4*-dc 22.
(*This is Local Variation of DDC number for Malayalam Literature:Kudiyettam).

No part of this publication may be reproduced, or transmitted in any form or by any means, without prior written permission of the publisher.

ISBN 978-81-264-7407-3

D C BOOKS - T HE F IRST I NDIAN B OOK P UBLISHING H OUSE TO GET ISO C ERTIFICATION

‘Let him who has not a single speck of migration to blot his family escutcheon cast the first stone… if you didn’t migrate then your father did, and if your father didn’t need to move from place to place, then it was only because your grandfather before him had no choice but to go, put his old life behind him in search of the bread that his own land denied him…’

José Saramago, *The Notebook*

ഉള്ളടക്കം

1. കുടിയേറിപ്പോയവരും കുടിയിറങ്ങി വന്നവരും

2. ഇരട്ട വീട്

3. ചാടിക്കടന്ന ദൂരം

4. പുതിയ കുടിയിറക്കങ്ങൾ

5. പെണ്ണിറങ്ങിപ്പോയ വഴികൾ

6. മൂന്നു കാലം മൂന്നു യാത്ര

7. പഴയ ഭൂമി പുതിയ ആകാശം

8. വിളിപ്പുറത്തുള്ള കാര്യസ്ഥൻ

9. ഓഫറുകൾ തീരുന്നു യാത്രകൾ തുടരുന്നു

10. അപ്ഗ്രേഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന മലയാളം

11. എഴുതാൻ മറന്ന വരികൾ

12. ഗൾഫ്ലോർ

13. പിന്നാലെ കൂടിയ വിശ്വാസങ്ങൾ

14. കൂടെക്കൊണ്ടുപോയ രാഷ്ട്രീയം

15. തല നരച്ചവർ ഉറങ്ങുന്ന വീട്

1

കുടിയേറിപ്പോയവരും കുടിയിറങ്ങി വന്നവരും

ആദ്യമായി ഒരു മലയാളി കേരളം വിട്ടു പുറംദേശത്തേക്ക് പോയത് എന്നാവും എന്ന് വളരെ കൗതുകത്തോടെ ഞാനെപ്പോഴും ആലോചിക്കാറുണ്ട്. കുടിയേറ്റം ഒരു ലോകപ്രതിഭാസമായി മാറിയ ഈ നൂറ്റാണ്ടിലോ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിലോ ഒന്നും ആയിരിക്കില്ല അത്. അതിനും ഒക്കെ സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കും മുൻപേ കേരളം കേരളമോ മലയാളി മലയാളിയോ ആവുന്നതിനും മുൻപേ, ഒരുപക്ഷേ, സംഘകാലത്തു നമ്മുടെ പ്രകൃതിവിഭവങ്ങൾ തേടി മുസിരീസിലോ കൊല്ലത്തോ എത്തിയ യവനന്മാരുടെയോ അറബികളുടെയോ ചൈനക്കാരുടെയോ കപ്പലുകളിൽ കയറിപ്പോയ ഒരുവനോ അടിമയായി വില്ക്കപ്പെട്ട് അവർക്കൊപ്പം പോകാൻ വിധിക്കപ്പെട്ട ഒരുവനോ ആയിരുന്നിരിക്കാം അത്. അതിനും ശേഷം എത്രയോ പേർ ലോകത്തിൻറെ ഏതൊക്കെയോ മൂലകളിലേക്ക് ചേക്കേറിപ്പോയിരിക്കാം. അടിമയായി, സഞ്ചാരിയായി, തൊഴിലാളിയായി ഒക്കെ. ഒരിക്കലും അവസാനിക്കുന്ന ഒരു ചരിത്രമായിരുന്നില്ല അത്. കാലങ്ങളായി അത് തുടർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. മാതൃദേശത്തിൻറെ ഒരു അടയാളരേഖകളും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ അവരൊക്കെയും ചെന്നുചേർന്ന ഇടങ്ങളിൽ ലയിച്ച് അവരിൽ ഒരാളായി മാറിപ്പോയിരിക്കണം. നമ്മളോട് കഥ പറയുവാനായി അവരാരും പിന്നെ തിരിച്ചുവന്നതേയില്ല. ലോകത്തിലെ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ആദിമ പിതാക്കന്മാരിലേക്കുള്ള ഒരു തലമുറക്കോവണി സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ ആ മനുഷ്യർ എത്തപ്പെട്ട ദേശങ്ങൾ ഏതൊക്കെ നമുക്ക് തെളിഞ്ഞുകിട്ടുമായിരുന്നു. അതിലൂടെ അവർ സഞ്ചരിച്ച പാതകളും അവരുടെ ജീവിതങ്ങളും നമുക്ക് മനസ്സിലാവുമായിരുന്നു.

‘ലോകത്തിലെ എല്ലാ മനുഷ്യരുടെയും ആദിമ പിതാക്കന്മാരിലേക്കുള്ള ഒരു തലമുറക്കോവണി സൃഷ്ടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നെങ്കിൽ...’

അതേപോലെതന്നെ പൗരാണിക കാലംമുതലേ കേരളം അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ഒരു സ്വപ്നഭൂമി കൂടിയായിരുന്നു എന്നും നാം പലപ്പോഴും മറന്നുപോകുന്നു. പഴയ കാലത്തെ ഒരു മെട്രോ നഗരമായിരുന്നു കേരളം എന്നു വേണമെങ്കിൽ സങ്കല്പിക്കാവുന്നതാണ്. അനേകം ജാതി ജനതകൾ വന്നുപാർത്ത ഒരിടം. റോമ സാമ്രാജ്യകാലത്ത് ലോകത്തിൻറെ വിവിധഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോയവരിൽ ചില ജൂതന്മാർ മുതൽ ഇന്ന് ഈ ആധുനിക കാലത്ത് ബംഗാളിൻറെയും ആസ്സാമിൻറെയും ഒറീസയുടെയും ഉൾഗ്രാമങ്ങളിൽനിന്നും തൊഴിൽതേടി എത്തുന്നവർവരെ നീളുന്ന ഒരു വലിയ

ജനവിഭാഗം അതിലുണ്ട്. അതിൽ കുടിയേറ്റക്കാരും അധിനിവേശക്കാരും അഭയാർത്ഥികളും കച്ചവടക്കാരും തൊഴിലന്വേഷകരും ഉണ്ടായിരുന്നു. വന്നവരൊക്കെയും കേരളത്തിൻറെയും നമ്മുടെ സംസ്കാരത്തിൻറെയും ഭാഗമായി മാറുകയും ചെയ്തു. അവരിൽ ജൂതന്മാരൊഴികെ മറ്റാരും ഈ ദേശം ഉപേക്ഷിച്ചുപോയതുമില്ല. അങ്ങനെയാണ് കേരളം ഒരു സങ്കരവർഗ്ഗഭൂമിയായി മാറുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാവണം നമുക്ക് ഒരു തമിഴനിലോ പഞ്ചാബിയിലോ പട്ടാണിയിലോ അറബിയിലോ കാണുന്നതരം സുദൃഢവും വ്യതിരിക്തവുമായ ഒരു ഗോത്രപാരമ്പര്യമോ ഗോത്രബോധമോ ഇല്ലാത്തതും. ഒരു ഗ്രാമത്തിലെ വേണ്ട ഒരു കുടുംബത്തിലെതന്നെ കുറച്ചുപേരെ നരവംശപരമായ മാതൃകാപരിശോധനയ്ക്ക് വിധേയമാക്കിയാൽ അവരുടെ മുഖത്തുനിന്ന് ഒരു കൊക്കേഷ്യനെയോ മംഗോളിയനെയോ നീഗ്രോയിഡിനെയോ കണ്ടെത്താൻ നമുക്ക് കഴിയും. ഇനിയും കുറെക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ചാൽ മലയാളിയുടെ മുഖങ്ങളിൽ ജൂതനും സിറിയനും അറബിയും ചൈനക്കാരനും ആര്യനും ദ്രാവിഡനും ഒക്കെ മയങ്ങിക്കിടക്കുന്നത് ദർശിക്കാൻ സാധിക്കും. ഈ സങ്കരത്വമാണ് മലയാളിയുടെ ഗോത്രബോധത്തെ നേർപ്പിച്ചു കളഞ്ഞത്.

ഭാഷയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ രൂപീകൃതമായ ഒരു സംസ്ഥാനം എന്ന നിലയിൽ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ പഴയ ചെന്തമിഴിൽ നിന്നും ഇന്നത്തെ മലയാളം രൂപപ്പെട്ടുവരുന്നതിൽ യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശം പ്രത്യേകിച്ച് മിഷണറിമാർ വഹിച്ച പങ്ക് നാം തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്. അച്ചടിമുതൽ നിഘണ്ടുവരെ സമ്മാനിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പുതിയ ഭാഷയ്ക്കും അതിലൂടെ പരുവപ്പെടുന്ന സംസ്കാരത്തിനും അവർ അടിത്തറ പാകി. പോർച്ചുഗീസ്, ഡച്ച്, ഫ്രഞ്ച്, ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശങ്ങൾ സമ്മാനിച്ചതാണ് നമ്മുടെ ഭാഷയിലെ ഒട്ടേറെ വാക്കുകൾ. അതിനും മുൻപേയുള്ള ചൈനീസ് അറബ് ബന്ധവും നമുക്ക് വാക്കുകളും ഭക്ഷണവും പാത്രങ്ങളും വരെ സമ്മാനിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൂടാതെ തമിഴ്, സംസ്കൃതം, ഹിന്ദി, തെലുങ്ക്, കന്നട, കൊങ്കിണി എന്നീ ഭാരതീയ ഭാഷകളിൽനിന്നും പേർഷ്യൻ, ഉർദു, തുർക്കി, സുറിയാനി, ഹീബ്രു തുടങ്ങിയ വൈദേശിക ഭാഷകളിൽനിന്നും നാം ധാരാളം പദങ്ങൾ കടം കൊണ്ടിട്ടുണ്ട്.

അങ്ങനെയെങ്കിൽ, നമ്മുടെ ദേശത്തിൻറെ ചരിത്രം എന്നത് എങ്ങോട്ടൊക്കെയോ കുടിയേറിപ്പോയവരുടെയും എവിടന്നൊക്കെയോ കുടിയിറങ്ങി വന്നവരുടേതുമാണെന്ന് നമുക്ക് മനസ്സിലാവുന്നു. അതിൽ കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൻറെ ആദ്യപകുതി മുതലുള്ള ചരിത്രമേ നമുക്ക് അല്പമെങ്കിലും അറിയൂ എന്നതാണ് സത്യം. വാസ്കോഡി ഗാമയ്ക്കു ശേഷമുള്ളവരുടെ ഇറങ്ങിവരവിനെക്കുറിച്ചേ നമ്മുടെ കയ്യിൽ രേഖകൾ ഉള്ളൂ.

മലബാർ കുടിയേറ്റം നമുക്കറിയാം. ആസ്സാം പണിക്കാരെക്കുറിച്ച് നാം വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പിന്നെ ശ്രീലങ്കയിലേക്ക് പോയവർ, കരീബിയൻ തോട്ടങ്ങളിലേക്ക് ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോകപ്പെട്ടവർ. പിന്നെ മലേഷ്യയിലേക്ക്, റംഗൂണിലേക്ക്,

കറാച്ചിയിലേക്ക്, സിംഗപ്പൂരിലേക്ക് തൊഴിൽ തേടിപ്പോയ ഭാഗ്യാന്വേഷകർ. അവിടെയും ആ യാത്ര അവസാനിക്കുന്നില്ല. എത്യോപ്യ, ഉഗാണ്ട, സാൻസിബാർ, നൈജീരിയ തടങ്ങിയ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുവരെ ജോലിതേടിപ്പോയവർ. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം ഫ്രാൻസ്, ഇറ്റലി, ജർമ്മനി, ബ്രിട്ടൺ തുടങ്ങിയ യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറിയവർ. പിന്നെയാണ് എണ്ണയുടെയും പേർഷ്യയുടെയും കഥ നാം കേൾക്കാൻ തുടങ്ങുന്നത്. ഇറാൻ, ഇറാക്ക്, ലിബിയ, ജോർദ്ദാൻ, യമൻ ഒടുവിൽ ഗൾഫ് നാടുകളും. ഇതിനു സമാന്തരമായിട്ട് അറുപതുകളിലും എഴുപതുകളിലും ആയിരിക്കണം അമേരിക്ക എന്ന സ്വപ്നം നമ്മുടെ സിരകളിൽ കുടുവയ്ക്കുന്നതും അങ്ങോട്ടുള്ള യാത്രകൾ വ്യാപകമാകുന്നതും. ചെന്നുചേർന്ന ഇടങ്ങളിലൊക്കെയും മലയാളി നേരിട്ട പ്രശ്നങ്ങൾ സമാനമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഏതു സാഹചര്യത്തെയും നേരിടാം, എന്തിനെയും അതിജീവിക്കാം എന്ന ആത്മവിശ്വാസം മാത്രമായിരുന്നു അവൻറെ കൈമുതൽ. മലബാറൻ കാടുകളിലേക്കും അമേരിക്കൻ നഗരത്തിലേക്കും പോയവൻറെ അവസ്ഥകളെ താരതമ്യം ചെയ്യുകയല്ലെങ്കിലും അതിജീവനത്തിൻറെ കാര്യം വരുമ്പോൾ ഈ ജീവിതങ്ങൾ എവിടെയൊക്കെയോ കൂട്ടിമുട്ടുന്നതു നമുക്ക് കാണാൻ കഴിയും. ആ കരുത്താണ് അവനെ ഇപ്പോഴും മൂല്യമുള്ള വസ്തുവായി നിലനിർത്തുന്നതും. ഇതൊക്കെയും നാം ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിൽനിന്നു വായിച്ചെടുക്കുന്ന വളരെ ഉപരിപ്ലവമായ വസ്തുതകൾ മാത്രമാണ്. അതിനപ്പുറത്ത് അവരുടെ അനുഭവങ്ങൾ പറയപ്പെടാതെയും പങ്കുവയ്ക്കപ്പെടാതെയും മനുഷ്യസ്പർശമേൽക്കാത്ത ഉൾക്കാടുകൾപോലെ അജ്ഞാതമായി കിടക്കുകയാണ്. അവർ നടന്നുപോയ പാതകൾ, അതിലെ കഠിനതരമായ അനുഭവങ്ങൾ, അവർ എത്തിച്ചേർന്ന ഇടങ്ങൾ, അവർ കണ്ടുമുട്ടിയവർ, അവരുടെ അതിജീവനങ്ങൾ, മത്സരങ്ങൾ, പോരാട്ടങ്ങൾ, കണ്ണീരുകൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ, നൊമ്പരങ്ങൾ, ഏകാന്തത, ഒറ്റപ്പെടൽ അങ്ങനെ അങ്ങനെ പറയപ്പെടാനായി കിടക്കുന്ന എന്തെല്ലാം അവസ്ഥകൾ. അവരുടെ കഥകൾ കേൾക്കാൻ ഒരുകാലത്തും നാം സജ്ജരല്ലായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു. അവരെ നാം മരിച്ചവരെപ്പോലെ അന്യരായി കണ്ടു. വല്ലപ്പോഴും വിരുന്നിനെത്തുന്നവരോട് എന്നാണ് തിരിച്ചു പോകുന്നത് എന്നു ചോദിച്ച് അവർ ഇവിടേക്കുള്ളവരല്ല എന്ന് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ മലയാളിയുടെ ജീവചരിത്രം എന്നെങ്കിലും പൂർത്തിയാവണമെങ്കിൽ ഈ ദേശം വിട്ട് പോയവരുടെ കഥകൾകൂടെ കൂട്ടിവായിച്ചേ മതിയാവൂ. അവരുടെ കാഴ്ചകൾകൂടി പങ്കുവച്ചേ മതിയാവൂ. അല്ലെങ്കിൽ അതിന് അപൂർണ്ണതയോടെ പാതിവഴിയിൽ നിന്നുപോകാനായിരിക്കും വിധി. പൂർണ്ണത ഒരിക്കലും സാധ്യമല്ലെന്ന അറിവ് ഉണ്ടായിരിക്കെ തന്നെ അതിനുള്ള ശ്രമം പലഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ട്. അതിന് ഉദാഹരണമാണ് അടുത്ത കാലത്തായി ഗൾഫ് നാടുകളിലേക്കു ചേക്കേറിയവരിൽനിന്ന് ഉണ്ടാവുന്ന നോവലുകളും കവിതകളും ആത്മഭാഷണങ്ങളും ഒക്കെ. മുൻകാലങ്ങളിൽനിന്ന് വ്യത്യസ്തമായി അവ പരക്കെ വായിക്കപ്പെടുന്നുമുണ്ട്. സാഹിത്യലോകത്തിനും

വായനാലോകത്തിനും ഉണ്ടായ ഒരു തിരിച്ചറിവിൻറെ ഭാഗമാണത്. ഒരിക്കലും അടയാളപ്പെടാതെ തമസ്കരിച്ച കിടന്നുപോയ ജനവിഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നുചേരേണ്ട സാഹിത്യാന്വേഷണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തിരിച്ചറിവായിരുന്നു അത്. പുതിയ കാലം അങ്ങനെ ചിലത് ആവശ്യപ്പെടുന്നുണ്ട്. മനുഷ്യൻറെ യഥാർത്ഥ ജീവിതം അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത് ചരിത്രപുസ്തകങ്ങളിലല്ല സാഹിത്യഗ്രന്ഥങ്ങളിലാണ് എന്നതു കൊണ്ടാണ് മനുഷ്യനെക്കുറിച്ചുള്ള യഥാർത്ഥ അന്വേഷണങ്ങൾ ഒക്കെ അവസാനം സാഹിത്യത്തിൽ ചെന്നു നില്ക്കുന്നത്. നിർഭാഗ്യവശാൽ കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റങ്ങളെ അധികമൊന്നും അടയാളപ്പെടുത്തുവാൻ സാഹിത്യത്തിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്ന പരാധീനത ഒരു ദുഃഖസത്യമായി നമ്മുടെ മുന്നിൽ തെളിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നുണ്ട്.

കേരളം അറുപതാണ്ട് പൂർത്തിയാക്കുന്ന ഈ വേളയിൽ കുടിയേറിപ്പോയവരും കുടിയിറങ്ങി വന്നവരും ചേർന്ന് സൃഷ്ടിച്ച ഒരു കേരളമാണ് നിലനില്ക്കുന്നത് എന്നും നമ്മുടെ ഭാഷ, വേഷം, ആഹാരം, സംസ്കാരം, സാഹിത്യം, വാസ്തുശാസ്ത്രം, രാഷ്ട്രീയം ഒക്കെ രൂപപ്പെട്ടത് ഈ വരുത്തുപോക്കിൻറെ ബാക്കിപത്രമായിട്ടാണ് എന്നും നമുക്ക് മനസ്സിലാവുന്നുണ്ട്. അതിനെ ഒരു അറുപതാണ്ടിൻറെ പരിധിയിൽ ഒതുക്കി നിർത്തുവാനായില്ല. നൂറ്റാണ്ടുകൾക്കപ്പുറത്തേക്ക് നീണ്ടുചെല്ലുന്ന ബന്ധങ്ങൾ അതിനുണ്ട്. എന്നു പറഞ്ഞാൽ 1956 നവംബർ 1–നു രൂപംകൊണ്ട ഒന്നായി നമുക്ക് കേരളത്തെ കാണാനാവില്ല. ആ ഒരു തീയതിയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് നമുക്ക് ചരിത്രം പറഞ്ഞുതുടങ്ങാനുമാവില്ല. എങ്കിലും ഇക്കാലയളവിൽ നമ്മുടെ വരുത്തുപോക്കുകൾ ഈ ദേശത്തിന് എന്തു സമ്മാനിച്ചു, അത് എങ്ങനെയൊക്കെ നമ്മുടെ ജീവിതങ്ങളെ സ്വാധീനിച്ചു എന്നൊരന്വേഷണമാണ് ഈ പുസ്തകത്തിലൂടെ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നത്. ഇത് സമ്പൂർണ്ണവും സമഗ്രവുമായ ഒരു അന്വേഷണപുസ്തകമല്ല. നിശ്ചയമായും കൂടുതൽ ആഴത്തിലുള്ള തുടർച്ചകളും അനുബന്ധങ്ങളും ഇതിന് ഉണ്ടാവേണ്ടതുണ്ട്. അതിലേക്കുള്ള ഒരു വഴിതുറക്കൽ മാത്രമായി ഇതിനെ കാണുക.

2

ഇരട്ട വീട്

'വീടിനെക്കുറിച്ച് ഒരു നീണ്ട സ്വപ്നം' എന്നാണ് പ്രവാസം എന്ന അവസ്ഥയെ വിക്ടർ ഹ്യൂഗോ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. സഞ്ചാരിയായിട്ടാണെങ്കിലും തൊഴിലന്വേഷകനായിട്ടാണെങ്കിലും അഭയാർത്ഥിയായിട്ടാണെങ്കിലും ദേശം വിട്ടു പോകേണ്ടിവരുന്ന ഓരോ മനുഷ്യരുടെയും ഉള്ളിൽ വീട് എന്ന സ്വപ്നം അറിയാതെ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്. വ്യത്യസ്തതരം സാഹചര്യങ്ങളുടെ സമ്മർദ്ദത്തിൽപ്പെട്ട് ഇന്ന് ലോകത്ത് 244 മില്യൻ ജനങ്ങൾ തങ്ങളുടെ ജന്മദേശം വിട്ട് പാർക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നാണ് യു.എന്നിൻറെ പുതിയ കണക്കുകൾ പറയുന്നത്. അതിൽതന്നെ ഇന്ത്യക്കാരാണ് ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ ഡയസ്പോറ സമൂഹം. 15.6 മില്യൺ ഇന്ത്യക്കാരാണത്രേ അന്യദേശങ്ങളിൽ പോയി പാർക്കുന്നത്. എന്നാൽ അതിൽ മലയാളികൾ എത്ര എന്നതിനെപ്പറ്റി ആരുടെ കയ്യിലും കൃത്യമായ കണക്കുകൾ ഒന്നുമില്ല. ഒരു നല്ല ശതമാനം എന്നുമാത്രമേ നമുക്ക് ഇപ്പോൾ പറയുവാൻ കഴിയൂ. ഇതരസമൂഹങ്ങളിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തമായി മലയാളി ദേശം വിട്ടുപോയത് അഭയാർത്ഥികളായിട്ടോ രാഷ്ട്രീയ പ്രവാസികളായിട്ടോ അല്ല എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്.

‘മലയാളികൾക്ക് എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും മടങ്ങിവരാവുന്ന സ്വപ്നതുല്യമായ ഏദൻതോട്ടമാണ് വീട്’.

മൊത്തം മനുഷ്യകുലത്തിൻറെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഭൂഖണ്ഡങ്ങൾ താണ്ടിയുള്ള യാത്രകളാണ് അവന് പുരോഗതിയും സംസ്കാരവും സമ്മാനിച്ചത് എന്നു കാണാം. ഞാൻ എൻറെ മണ്ണ് എന്ന ഗൃഹാതുരത്വമുയർത്തി ജീവിച്ച ജനവിഭാഗങ്ങളൊക്കെ പിന്നെ വളർച്ചയിൽ പിന്നാക്കം പോയതായി കാണാം. പ്രകൃതിവിഭവങ്ങളുടെ കണ്ടെത്തലിനും മൂലധനത്തിൻറെ സഞ്ചാരത്തിനും അനുസൃതമായി മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതാവസ്ഥകൾ തേടി ലോകത്തെല്ലായിടത്തുമുള്ള ജനവിഭാഗങ്ങൾ വിവിധ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങിയ തൊഴിൽകുടിയേറ്റങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായിരുന്നു നമ്മുടെ യാത്രകളും. ഏറ്റവും കുറഞ്ഞത് ആധുനിക കാലത്ത്

സംഭവിച്ചതെങ്കിലും അങ്ങനെയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മലയാളി യുദ്ധം അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല എന്നു പറയുന്നതുപോലെ തന്നെ യഥാർത്ഥ പ്രവാസവും അനുഭവിച്ചിട്ടില്ല എന്ന് പറയേണ്ടി വരും (സ്വാതന്ത്ര്യാനന്തര കാലത്തെ മലയാളി സമഗ്രമായി അനുഭവിച്ച ഒരേയൊരു യുദ്ധം കുവൈറ്റ് യുദ്ധമാണ്). യുദ്ധത്താലോ രാഷ്ട്രീയ തിരസ്കാരത്താലോ ആഭ്യന്തരകലാപങ്ങളാലോ പ്രകൃതി ദുരന്തങ്ങൾ കാരണമോ എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ട് സ്വന്തം വീടുപേക്ഷിച്ച് അജ്ഞാതദേശങ്ങളിലേക്ക് എന്നന്നേക്കുമായി ഓടിപ്പോകേണ്ടി വരുന്നതിനു തുല്യമല്ല നിറയെ സ്വപ്നങ്ങൾ മനസ്സിലിട്ടുകൊണ്ട് അന്യദേശങ്ങളിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടുപോകുന്ന മലയാളിയുടെ അവസ്ഥ. പ്രവാസം എന്ന പദത്തിനെയും അവസ്ഥയെയും ഏറ്റവും അധികം തെറ്റായി മനസ്സിലാക്കിയ സമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് നമ്മുടേത്. തിരസ്കരിക്കപ്പെട്ടവൻറെ വേദനയുടെ പേരാണ് പ്രവാസം. കുടിയിറക്കപ്പെട്ടവൻറെ അവസാന അത്താണിയാണ് പ്രവാസം. നിഷ്കാസിതൻറെ വിലാപമാണ് പ്രവാസം. ഇക്കൂട്ടത്തിൽ എവിടെയും മലയാളി പെടില്ല. Exile, Migration, Refugee എന്നീ മൂന്ന് അവസ്ഥകൾക്കുംകൂടി മലയാളി പ്രവാസം എന്ന ഒറ്റപ്പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ ഒരു വലിയ അപരാധമുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് ഇവിടെ പ്രവാസി എന്ന പദത്തിനു പകരം കുടിയേറ്റക്കാരൻ എന്ന പദം ഉപയോഗിക്കുന്നതാണ് കൂടുതൽ ഉചിതം എന്ന് തോന്നുന്നു.

ലോകത്ത് എവിടെച്ചെന്ന് പാർക്കുന്ന മലയാളിക്കും വീട് ഒരു സ്വപ്നമല്ല, യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും മടങ്ങിവരാവുന്ന ഒരുപിടി മണ്ണ് അവന് ഇപ്പോഴും ബാക്കിയുണ്ട്. അതവൻറെ സ്വപ്നതുല്യമായ ഏദൻതോട്ടമാണ്. ആ ധൈര്യത്തിന്മേലാണ് അവൻ വിദേശങ്ങളിൽ പോയി പാർക്കുന്നതുതന്നെ. അതാവണമവൻറെ ഉറപ്പും മനഃശാന്തിയും. ഇനി ഒരിക്കലും കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങിവരില്ല എന്നുറപ്പിച്ചവരിൽപോലും ഇങ്ങനെ ഒരു മാനസികാവസ്ഥ കണ്ടെത്താൻ സാധിക്കും. 'വന്നുപാർക്കുന്ന ദേശമേ നീ എന്നെ തിരസ്കരിച്ചാലും എനിക്കൊരു ചുക്കുമില്ല, എനിക്ക് എൻറെ ദേശത്ത് ഒരുപിടി മണ്ണ് ബാക്കിയുണ്ട്' എന്നതാണ് അവൻറെ ധൈര്യം. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻറെ ഏദൻതോട്ടത്തിനു കോട്ടം സംഭവിക്കുന്ന ഒന്നും ഉണ്ടായിക്കൂടാ എന്ന് അവൻ വിദൂരങ്ങളിൽ ഇരുന്ന് സ്വപ്നം കാണുന്നു. കേരളത്തിൻറെ ഏറ്റവും വലിയ വിമർശകരും സ്വപ്നദാതാക്കളും വിദേശമലയാളികൾ ആവുന്നതിൻറെ പിന്നിലെ മാനസികാവസ്ഥ അതുതന്നെയാണ്. കേരളത്തിലുണ്ടാവുന്ന ഒരു ചെറിയ പ്രശ്നത്തെപ്പോലും അവർ വൈകാരികമായി എടുക്കുന്നതിൻറെ പിന്നിലും ഇക്കാരണമുണ്ട്.

അർത്ഥവും തൊഴിലും തേടിയുള്ള ഈ യാത്ര ആരംഭിച്ചകാലംമുതൽ ഈ ഭാഗ്യാന്വേഷകർക്ക് എന്തു തൊഴിലുമെടുക്കാം ഏത് സാഹചര്യത്തെയും അതിജീവിക്കാം എന്ന ആത്മവിശ്വാസം മാത്രമായിരുന്നു കൈമുതലായുണ്ടായിരുന്നത്. മലബാറിലേക്കും ഇടുക്കിയിലേക്കുമുള്ള

കുടിയേറ്റക്കാരൻറെയും ആസാമിലേക്കും റംഗൂണിലേക്കും പനാഗിലേക്കും ബോംബെയിലേക്കും അമേരിക്കയിലേക്കും ഭാഗ്യം തേടിപ്പോയവൻറെയും മാനസികാവസ്ഥ ഇക്കാര്യത്തിൽ ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ ചെന്നുചേർന്ന ഇടങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്തതരം ജീവിതസാഹചര്യങ്ങളും അനുഭവങ്ങളും ആണ് അവനു നേരിടേണ്ടിവന്നത്. അതിനോടൊക്കെ പൊരുത്തപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആ ജനവിഭാഗത്തിലേക്ക് അവരിലൊരാളായി ലയിച്ചുചേരാനുള്ള മലയാളിയുടെ കഴിവ് അംഗീകരിക്കേണ്ടതാണ്. മറ്റ് പല സമൂഹങ്ങൾക്കും അത് സാധിക്കാറില്ല എന്നതാണ് സത്യം. വെള്ളത്തിൽ കല്ലുപോലെ വേറിട്ടു നില്ക്കുന്ന സ്വഭാവമാണ് ഗോത്രത്തനിമകളിൽ മുറുകെ പിടിക്കുന്ന സമൂഹങ്ങൾ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നത്. ഒരുപക്ഷേ, മുൻപേ സൂചിപ്പിച്ച ഗോത്രപാരമ്പര്യമില്ലായ്മയും മിശ്രരക്തസ്വഭാവവും ആയിരിക്കാം മലയാളിയെ ഈ വേഗമുള്ള ഇഴുകിച്ചേരലിനു പ്രാപ്തനാക്കിയത് എന്ന് നിരീക്ഷിക്കേണ്ടിവരും. ഗൾഫുപോലെയുള്ള അപൂർവ്വം ഇടങ്ങളിൽ മാത്രമാണ് മലയാളി അവൻറെ തനിമയിൽ ജീവിക്കുന്നത്. മലയാളിയല്ല, സ്വന്തം വർഗ്ഗത്തോട് ഇഴുകിച്ചേരാൻ സമ്മതിക്കാത്ത അറബിയാണ് അതിൻറെ കാരണം.

ടിബറ്റുമുതൽ ശ്രീലങ്കവരെ നീളുന്ന എത്രയോ ഇടങ്ങളിലെ വംശീയ രാഷ്ട്രീയ പ്രശ്നങ്ങളാൽ നിർബന്ധപൂർവ്വം ദേശം വിട്ടുപോയവരുമായി താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ വിദേശവാസവും അത് നല്കുന്ന സുഖസൗകര്യങ്ങളും നല്ലൊരു ശതമാനം വിദേശമലയാളികളും ആസ്വദിക്കുന്നുണ്ട് എന്നാണ് കാണാൻ കഴിയുന്നത്. അവിടത്തെ ആഹാരവും ഭാഷയും വസ്ത്രവും ജീവിതചര്യയും മലയാളി അവൻറെ സ്വന്തമാക്കുന്നു. അവിടെയും അല്പമെങ്കിലും അഭിപ്രായഭിന്നതയുള്ളത് ഗൾഫ് മലയാളിയുടെ കാര്യത്തിൽമാത്രമാണ്. ആ ജീവിതകാഠിന്യത്തിൽപോലും ഗൾഫ് മലയാളി എന്ന് ബ്രാൻറ് നെയിം നല്കുന്ന നാട്ടിലെ വിലയിലെങ്കിലും അവർ ഏറിയും കുറഞ്ഞും അഭിരമിക്കുന്നുണ്ട് എന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് ഗൾഫിലെ അടിസ്ഥാന തൊഴിൽ മേഖലയിൽനിന്നും ഇന്ന് ലഭിക്കുന്നതിനേക്കാൾ മികച്ച ശമ്പളം കേരളത്തിൽ ലഭിക്കുന്ന അവസ്ഥ സംജാതമായിട്ടും ആ ഉഷ്ണക്കാറ്റിൽനിന്നും മടങ്ങിവരാൻ മലയാളി മടിക്കുന്നത്.

വിദേശത്തുള്ള ഒരു തമിഴൻ സ്വന്തമായി ഇത്തിരി കൃഷിഭൂമിയും പഞ്ചാബി സ്വന്തമായി ഒരു വർക്ഷോപ്പും സ്വപ്നം കാണുമ്പോൾ മലയാളി സ്വപ്നം കാണുന്നതും സാക്ഷാത്കരിക്കുന്നതും വീടാണ്. കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥ മറ്റൊരു മുതൽ മുടക്കിനും അനുകൂലമല്ല എന്നതോ നമ്മൾ ആഡംബരപ്രിയരാണ് എന്നതോ മാത്രമല്ല മലയാളിയുടെ ഈ വീട് മോഹത്തിൻറെ പിന്നിലുള്ളത്. മടങ്ങിവരാനുള്ള സുരക്ഷിത ഇടം എന്ന ഉറപ്പുകൂടി അതിൻറെ പിന്നിലുണ്ട്. മുൻകാല കുടിയേറ്റക്കാരിൽ പ്രത്യേകിച്ച് അമേരിക്ക, യൂറോപ്പ് തുടങ്ങിയ ഇടങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറുകയും ഇനിയും ഒരിക്കലും മടങ്ങിവരില്ലെന്ന് ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നവർ കേരളത്തിൽ വീടു പണിയുന്നതിൽ വിമുഖത കാണിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ പുതിയ കാലത്ത്, പ്രത്യേകിച്ച് രണ്ടായിരത്തിനുശേഷം

അമേരിക്ക, കാനഡ, യു.കെ., ഐർലൻറ്, ഓസ്ട്രേലിയ, ന്യൂസിലാൻറ് തുടങ്ങിയ ദേശങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറിയവർ ആ ദേശങ്ങളിലെ വീട്ടു കൂടാതെ സ്വദേശത്തും ഒരു വീട്ടു പണിയാൻ തത്പരരാണ് എന്നു കാണാം. ലോകത്തെമ്പാട്ടുമുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പുതിയ സംഭവവികാസങ്ങൾ കാരണം ഏത് ഭൂമികയാണ് കൂടുതൽ സുരക്ഷിതം എന്നറിയാനാവാത്ത ഒരങ്കലാപ്പ് കുടിയേറ്റക്കാരിൽ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതിൻറെ ബഹിർസ്ഫുരണമായി നമുക്കതിനെ കാണാവുന്നതാണ്.

3

ചാടിക്കടന്ന ദൂരം

ഇതിൻറെ വിവിധ വശങ്ങൾ നമുക്ക് കുറെക്കൂടി സൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിക്കാവുന്നതാണ്.

മുൻകാലങ്ങളിൽ ഗൾഫ് ഒഴികെയുള്ള കുടിയേറ്റഭൂമികകൾ തൊഴിൽ തേടിയെത്തുന്നവരെ അവിടെ സ്ഥിരതാമസത്തിനായി പരിഗണിക്കുകയും പൗരത്വം നല്കി അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് മിക്ക രാജ്യങ്ങളിലും അമേരിക്ക, ഓസ്ട്രേലിയ തുടങ്ങിയ കുടിയേറ്റം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടെ, താത്കാലിക കരാർജീവനക്കാരായി കൊണ്ടുപോകുകയും ആവശ്യം കഴിഞ്ഞാൽ മടക്കി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പ്രവണതയാണ് കാണുന്നത്. ഉദാഹരണമായി അമേരിക്കയിൽ അതിനായി ആറു വർഷത്തെമാത്രം കാലദൈർഘ്യമുള്ള H1 എന്നൊരു വിസ സമ്പ്രദായംതന്നെ ഏർപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഐർലൻറ്, ബ്രിട്ടൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലും ഇപ്പോൾ സ്ഥിരതാമസത്തിനായി ആളുകളെ പരിഗണിക്കുന്നില്ല. ഉപയോഗിച്ച് വലിച്ചുതള്ളുക എന്ന ആഗോളമുതലാളിത്തത്തിൻറെ പുതിയ സൂത്രവാക്യങ്ങളാണ് ഇവിടെ പ്രയോഗിക്കപ്പെടുന്നത്. എൻറെ നാട്ടിൽനിന്ന് മുൻകാലങ്ങളിൽ സിംഗപ്പൂരിലേക്ക് പോവുകയും പെൻഷൻ ആയപ്പോൾ തിരികെ വന്ന് നാട്ടിൽ ജീവിച്ചവരും അവരുടെ ആശ്രിതരും മരിക്കുന്നതുവരെ സിംഗപ്പൂർ ഡോളേഴ്സിൽ പെൻഷൻ വാങ്ങുന്നതു കാണാൻ എനിക്കിടയായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ പുതിയ മുതലാളിത്തം ആഗോളമായിത്തന്നെ ക്ഷേമരാഷ്ട്രം എന്ന സങ്കല്പം ഉപേക്ഷിച്ചതോടെ കമ്പനികൾക്ക് തങ്ങളുടെ തൊഴിലാളികളുടെ ശിഷ്ടകാലജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ഉത്തരവാദിത്വവും ഇല്ല എന്ന നിലപാടിൻറെ തുടർച്ചയായിവേണം ഈ പുതിയകാല മാറ്റത്തെ കാണാൻ. അത് കുടിയേറ്റക്കാരിൽ വലിയ അരക്ഷിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നെങ്കിലും നാട്ടിലേക്ക് തിരിച്ചുപോരേണ്ടി വരും എന്നൊരു തോന്നൽ എല്ലാവരിലും ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൻറെ പരിണതഫലമായിരിക്കാം

കുടിയേറ്റഭൂമിയിലും നാട്ടിലും ഓരോ വീടുകൾ എന്ന സങ്കല്പം ഉയർന്നു വന്നിരിക്കുന്നത് എന്നു തോന്നുന്നു.

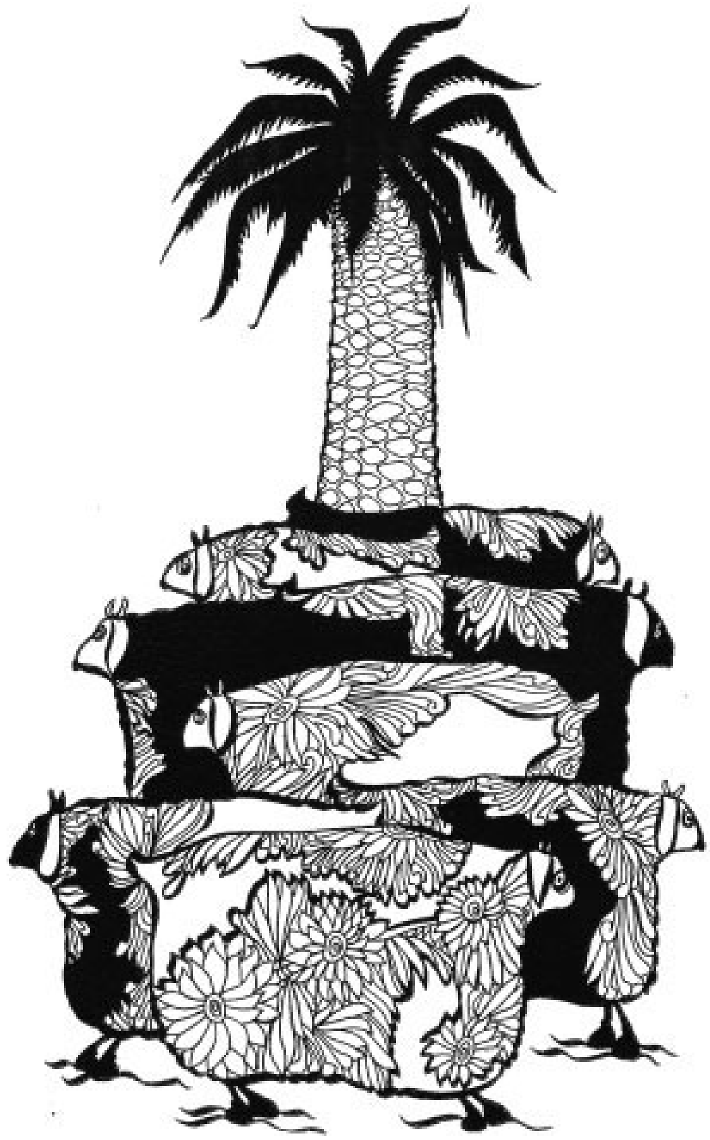

‘മരുഭൂമിയിൽ ഒറ്റയ്ക്കാവുന്ന നജീബ് തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആടുകൾക്ക് തനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെയും ഗ്രാമത്തിലെ പ്രമുഖരുടെയും പേരു നല്കി സാങ്കല്പികഗ്രാമം സൃഷ്ടിക്കുന്നു.’

മുൻകാലങ്ങളിൽ കുടിയേറുന്നവരുടെ മനസ്സിൽ താൻ ഇനി മുതൽ അവിടത്തേക്കുള്ളവനാണ് എന്നൊരു തോന്നൽ ശക്തമായിരുന്നു. താനോ അനന്തര തലമുറകളോ ഇനി സ്വദേശത്തേക്ക് മടങ്ങിവരാൻ പോകുന്നില്ലെന്ന് അവർക്കുറപ്പായിരുന്നു. എന്നാൽ പുതിയ തലമുറ കുടിയേറ്റക്കാരിൽ അങ്ങനെ ഒരു ശക്തമായ വികാരമില്ല. എന്തൊക്കെ പറഞ്ഞാലും തൻറെ ദേശം ഇതുതന്നെ എന്നും എവിടെച്ചെന്നാലും താൻ ‘വരത്തനാണ്’ എന്നും ഒരു ബോധം അവരിൽ ദൃഢമായി

പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ട്. ഒരു തലമുറയുടെ മുഴുവൻ കുടിയേറ്റ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നാവാം ഇങ്ങനെ ഒരു ബോധം പരുവപ്പെട്ടു വന്നിട്ടുള്ളത്. കാനഡയിൽ നിന്നുള്ള എഴുത്തുകാരി നിർമ്മല ഒരു ലേഖനത്തിൽ പങ്കുവച്ച ഒരു അനുഭവമുണ്ട്. 1985–ൽ നടന്ന കനിഷ്ക വിമാനദുരന്തത്തിൽ മരിച്ചവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും ജന്മംകൊണ്ട് ഇന്ത്യക്കാരായ'ബ്രൗണിഷ്' കനേഡിയൻസ് ആയിരുന്നു. ആയതുകൊണ്ടുതന്നെയാവാം കാനഡ സർക്കാർ ആ ദുരന്തത്തിനോട് വളരെ നിസ്സംഗമായി പെരുമാറിയത്. അത് അവിടത്തെ കുടിയേറ്റക്കാരിൽ വലിയ അരക്ഷിതാവസ്ഥ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിന് ഇടയായിട്ടുണ്ട്. വെള്ളക്കാരായ കനേഡിയൻസ് ആയിരുന്നു മരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഈ നിസ്സംഗത ഉണ്ടാകുമായിരുന്നോ എന്ന നിർമ്മലയുടെ സന്ദേഹം ഓരോ കുടിയേറ്റക്കരൻറെയും സന്ദേഹമായി മാറുന്നു. ഇരുപതു വർഷമായി വാഷിങ്ടണിൽ ജീവിക്കുന്ന പാകിസ്ഥാനി എഴുത്തുകാരി മനീസ നഖ്വി അവരുടെ അമേരിക്കൻ ജീവിതത്തെ വിശേഷിപ്പിച്ചത് '14 വർഷം മുൻപ് നടന്ന ഒരു സംഭവത്തിൻറെ പേരിൽ നിരന്തരം പഴി കേൾക്കുകയും സംശയത്തോടെ വീക്ഷിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്ന ജീവിതം' എന്നാണ്. ഒരാൾ ചെയ്യുന്ന കുറ്റത്തിന് ഒരു സമൂഹം മുഴുവൻ പഴി കേൾക്കേണ്ടിവരുന്നത് കുടിയേറ്റത്തിൻറെ സ്ഥിരം സ്വഭാവമാണ്. പേരുകൾപോലും സംശയിക്കപ്പെടാൻ കാരണമാവുന്ന കാലമാണിത്.

പുതിയതായി ഐർലൻറിലേക്ക് കുടിയേറുന്നവർ നേരിടുന്ന വംശീയവെറിയെക്കുറിച്ച് പലരുടെയും നേരനുഭവങ്ങൾ കേൾക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. ഓസ്ട്രേലിയയിലെ കുടിയേറ്റക്കാർ നേരിടുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ ചിലപ്പോഴെങ്കിലും പത്രവാർത്തകൾ ആണ്. അറബികൾ എപ്പോഴും മലയാളികളെ ഒരു തീണ്ടാപ്പാട് അകലെ മാത്രമേ നിർത്തിയിട്ടുള്ളൂ. എൺപതുകൾക്കുശേഷം ഫിജിയിൽ ഉണ്ടായ സംഭവങ്ങൾ നമുക്കറിയാം. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിയ കാലംമുതലേ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളെല്ലാം കുടിയേറ്റക്കാരുമായി സംഘർഷത്തിലാണ്. 'നിങ്ങളുടെ രാജ്യത്തെ മാലിന്യം' എന്നാണ് മുൻ ഫ്രഞ്ച് പ്രസിഡൻറ് നിക്കോളാസ് സർക്കോസി കുടിയേറ്റക്കാരെ വിശേഷിപ്പിച്ചത്. കുടിയേറ്റക്കാരാണ് എല്ലായിടത്തും പ്രശ്നം എന്നൊരു ബോധം വല്ലാതെ വളരുന്ന കാലമാണത്. മുംബെയിൽ ശിവസേനയും വയനാട്ടിൽ ആദിവാസികളും ഇതേ മനഃസ്ഥിതി വച്ചുപുലർത്തിയവരാണ്. സ്ഥലവാസിയും കുടിയേറ്റക്കാരനും തമ്മിലുള്ള സാമ്പത്തിക അന്തരം, മത സാംസ്കാരിക ഭക്ഷണ വൈരുദ്ധ്യങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ ഈ ബോധം വളരുന്നതിൽ കാരണമായിട്ടുണ്ട്. പ്രശ്നബാധിത മേഖലകളിൽനിന്ന് നിർബന്ധ പ്രവാസത്തിനു വിധിക്കപ്പെട്ടവർക്ക് ഈ 'ആട്ടും തുപ്പും' ഏറ്റ് പിന്നെയും അവിടെ കഴിയേണ്ട സാഹചര്യം ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ താരതമ്യേന പ്രശാന്തമായ കേരളത്തിൽ നിന്ന് പോകുന്നവർ താനെന്തിന് ഇങ്ങനെ കഴിയണം. കഴിയുന്നത്ര പണം സമ്പാദിച്ച് തനിക്ക് തിരിച്ചു വരാവുന്നതല്ലേ ഉള്ളൂ എന്നു ചിന്തിച്ചാൽ അതിൽ

അതിശയോക്തി പറയാനില്ല. പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ 'ഇരട്ട വീടിൻറെ' പിന്നിൽ ഇങ്ങനെ ഒരു മാനസികാവസ്ഥ ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നുണ്ട്.

കുടിയേറ്റ ജീവിതത്തെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ Imaginary Homeland എന്നൊരു ആശയം സൽമാൻ റുഷ്ദി അവതരിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. ഓരോ കുടിയേറ്റക്കാരനും ഒരു വിധത്തിൽ അല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ സാങ്കല്പികമായൊരു സ്വദേശത്തെ തൻറെ ചുറ്റും പണിതുയർത്തിക്കൊണ്ടാണ് ആ ജീവിതത്തിൻറെ വിവിധ സങ്കീർണ്ണതകളെ മറികടക്കുന്നത്. ഗൾഫിലെ പല തെരുവുകളിലും കടകളുടെ പേരുകൾ മലയാളത്തിൽ കാണാം. പല റെസ്റ്റോറൻറുകളുടെയും പേരുകൾ നാട്ടിലെ ഗ്രാമങ്ങളുടേതാണ്. നാടൻ ഷാപ്പുകളും മാടക്കടകളും ചില തെരുവുകൾതന്നെയും അവനവിടെ പുനർസൃഷ്ടിക്കുന്നു. മരുഭൂമിയിൽ ഒറ്റയ്ക്കാവുന്ന നജീബ് തനിക്കു ചുറ്റുമുള്ള ആടുകൾക്ക് തനിക്ക് പ്രിയപ്പെട്ടവരുടെയും ഗ്രാമത്തിലെ പ്രമുഖരുടെയും പേരു നല്കിക്കൊണ്ടാണ് ആ സാങ്കല്പിക ഗ്രാമം സൃഷ്ടിക്കുന്നതെങ്കിൽ അമേരിക്കയിലേക്കോ യൂറോപ്പിലേക്കോ ആസ്ട്രേലിയയിലേക്കോ പോകുന്ന ഒരാൾ തൻറെ കാറിൻറെ നമ്പർപ്ലേറ്റിനു ഗ്രാമത്തിൻറേയോ വീടിൻറെയോ പേരു നല്കിക്കൊണ്ടോ വീടിൻറെ മുന്നിലെ തെരുവുകൾക്ക് ഗ്രാമപാതയുടെ പേരിടുന്നതിലൂടെയോ വീടിനു ചുറ്റും വാഴയും കപ്പയും നട്ടുപിടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടോ വളർത്തുമൃഗങ്ങൾക്ക് നാടൻ പേരുകൾ നല്കിക്കൊണ്ടോ ഒക്കെയാണ് ആ സാങ്കല്പിക ഗ്രാമം വളർത്തിയെടുക്കുന്നത്. അക്കൂട്ടത്തിൽ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നാണ് ഉത്സവാഘോഷങ്ങൾ. ഓണം, വിഷു, ക്രിസ്തുമസ്, പള്ളിപ്പെരുനാൾ, കുംഭഭരണി, പൂരം എന്നുവേണ്ട നാട്ടിലെ സർവ്വവിധ ആഘോഷങ്ങളും കുടിയേറ്റക്കാരൻ കൂടെ കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. വിദേശങ്ങളിലെ മിക്കവാറും സംഘടനകളുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യം ഇത്തരം ആഘോഷങ്ങൾമാത്രം. അവനവൻറെ പരിമിതമായ ഇടത്തിൽ ഘോഷയാത്രയും റാസയും കുത്തിയോട്ടവും തെയ്യവും തിറയും നടത്തും. സ്റ്റേജിൽ ഇരുന്ന് വള്ളംകളിക്കും. വികലമായ അനുകരണം ആയാലും കൃത്യമായ പുനരാവിഷ്കരണമായാലും അവനത് അവൻറെ ബാല്യത്തിലെയും കൗമാരത്തിലെയും യൗവനത്തിലെയും അനേകം ഓർമ്മകളെ വീണ്ടെടുക്കാനുള്ള അവസരമാണ്. അതാണവൻറെ അതിജീവനത്തിനുള്ള അന്നം. സിംഗപ്പൂർ എയർപോർട്ടിൽവച്ച് പരിചയപ്പെട്ട ഒരാൾ ചൈനയിലെ മലയാളിസമാജത്തിൻറെ ഭാരവാഹിയാണെന്നും ഇക്കൊല്ലത്തെ ഓണാഘോഷ പരിപാടികൾക്കുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നടക്കുന്നു എന്നും പറഞ്ഞത് ഓർമ്മവരുന്നു. ചെന്നു പാർക്കുന്ന ദേശം ചൈന ആയാലും ഫിൻലാൻറ് ആയാലും അർജൻറീന ആയാലും അവൻ അനേകം മലയാളിത്തങ്ങളെ അങ്ങോട്ട് കടത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നുണ്ട്. സാങ്കല്പിക ഗ്രാമം പണിയുന്നതിൻറെ തുടർച്ചയാണത്.

എന്നാൽ പുതിയ കാലത്തിൻറെ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ കുടിയേറ്റക്കാരെ വെറും സങ്കല്പത്തിനപ്പുറത്ത് യഥാർത്ഥമായിത്തന്നെ ദേശത്തിനോട് അടുപ്പിച്ചു

നിർത്തുന്നതിൽ വലിയ പങ്കു വഹിക്കുന്നുണ്ട്. കത്തുകളുടെയും ടെലിഗ്രാമുകളുടെയും കാലത്തെ കുടിയേറ്റത്തിൽ ഭാഷയും ദേശവും പലർക്കും വളരെ വിദൂരമായ ഒരു സ്വപ്നംമാത്രമായിരുന്നു. അതിലൊരു അപ്രാപ്യത ഉണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ഉപേക്ഷിച്ചുപോകലായിരുന്നു അതിൻറെ രീതി. തൊണ്ണൂറ്റിരണ്ടിൽ ഞാൻ ഗൾഫിൽ എത്തുമ്പോൾ, ദിനപത്രങ്ങൾ മൂന്നാം ദിവസവും വാരികകൾ മൂന്നാം ആഴ്ചയും ആയിരുന്നു ഗൾഫുനാട്ടുകളിൽപോലും എത്തിയിരുന്നത്. അപ്പോൾ പിന്നെ മറ്റ് രാജ്യങ്ങളിലെ സ്ഥിതി പറയാനുണ്ടാവില്ലല്ലോ. എന്നാൽ ഇന്ന് നിമിഷംപ്രതി എന്നോണം, ദേശം അവരിലേക്ക് അപ്ഡേറ്റ് ചെയ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. നാട്ടിലെ ഇൻറർനെറ്റിൻറെ സ്പീഡുകൂടി പരിഗണിച്ചാൽ രണ്ടുമിനിറ്റു മുൻപേ എന്നുകൂടി അതിശയോക്തിയില്ലാതെ പറയാൻ കഴിയും. ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളും ഓൺലൈൻ പത്രങ്ങളും അതിൽ വഹിക്കുന്ന പങ്ക് വളരെ വലുതാണ്. എന്നുമാത്രല്ല ബ്ലോഗുകൾ പോലെയുള്ള ഓൺലൈൻ പത്രങ്ങളും ഫേസ് ബുക്ക്, വാട്സ് ആപ്പ് പോലെയുള്ള സോഷ്യൽ മീഡിയകളും ദിനേന എന്നോണം മലയാളം കൈകാര്യം ചെയ്യുന്നതിലേക്ക് വലിയ വാതിൽ തുറന്നിട്ടുണ്ട്. ദൂരം എന്ന കടമ്പയാണ് അങ്ങനെ കുടിയേറ്റക്കാരൻ ചാടിക്കടന്നിരിക്കുന്നത്. എന്നുമാത്രമല്ല, വീഡിയോ ചാറ്റുകളിലൂടെ 'കാണാമറയത്ത്' എന്ന അവസ്ഥയെയും അവൻ മറികടന്നിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ഓച്ചിറയിൽ ഉള്ള ഒരാൾ രാവിലെ എഴുന്നേറ്റ് സുപ്രഭാതം പറയുന്നത് ഓസ്ട്രേലിയയിലോ ഓസ്ട്രിയയിലോ ഉള്ള പഴയ സഹപാഠിയോടാണെന്നത് ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. കാലാന്തരത്തിൽ ദേശസ്മൃതികൾ മാഞ്ഞുപോകുന്ന പഴയ അവസ്ഥയെ പുതിയ കുടിയേറ്റം ഇങ്ങനെ അറിഞ്ഞോ അറിയാതെയോ മറികടക്കുന്നുണ്ട്.

4

പുതിയ കുടിയിറക്കങ്ങൾ

വിപരീത ദിശയിലുള്ള തൊഴിൽ കുടിയേറ്റങ്ങളുടെ കാലമാണിത്. മുൻപ് മൂന്നാം ലോകരാജ്യത്ത് ഉള്ളവർ തൊഴിൽ തേടി ഒന്നാം ലോകരാജ്യത്തിലേക്ക് പോകുന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി ലോകോത്തര ബഹുരാഷ്ട്രക്കമ്പനികളുടെ ഫാക്ടറികൾ മൂന്നാം ലോകരാജ്യത്തേക്ക് കടന്നുവരികയും ഒന്നാം ലോകത്തിലുള്ളവർ അതിൻറെ നടത്തിപ്പുകാരായോ മേൽനോട്ടക്കാരായോ മൂന്നാം ലോകത്തിൽ വന്ന് ജോലി ചെയ്യേണ്ട സ്ഥിതി സംജാതമാവുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഉദാഹരണമായി റെക്കിറ്റ് ബെൻകീസർ എന്ന യു.കെ.യിലെ കുത്തക കമ്പനിക്ക് ബംഗ്ലാദേശിലേക്ക് പോകേണ്ടിവരുന്നു. ഹോണ്ട എന്ന ജപ്പാൻ കമ്പനി ഇന്ത്യയിലേക്ക് വരുന്നു. മറ്റ് ചില കമ്പനികൾ ചൈനയിലേക്ക് പോകുന്നു. സിലിക്കൻവാലിയിലെ കമ്പനികൾ ബാംഗ്ലൂരിലേക്കും തിരുവനന്തപുരത്തേക്കും വരുന്നു. അതിൻറെ ഭാഗമായി വെള്ളക്കാർക്ക് മൂന്നാം ലോകരാജ്യത്ത് ജോലിക്കുവേണ്ടി വരേണ്ടിവരുന്നു. ഒരിന്ത്യക്കാരൻ ഇന്ത്യയിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ട് അമേരിക്കൻ കമ്പനിയിലോ ജാപ്പനീസ് കമ്പനിയിലോ ജർമ്മൻ കമ്പനിയിലോ ജോലി ചെയ്യുന്നു. ആഭ്യന്തര കുടിയേറ്റത്തിലും ഇത് കാണാം. ബാംഗ്ലൂരിലേക്ക് പോയവർ തിരുവനന്തപുരത്തേക്ക് മടങ്ങിവരുന്നു. ഒരു കാലത്ത് ഇടുക്കിയിലേക്ക് മല കയറിപ്പോയവർ തിരികെ ഇറങ്ങിവന്ന് കൊച്ചിയിൽ ജോലി തേടുന്നു. തൊഴിൽ കുടിയേറ്റത്തിൻറെ പ്രാചീന മാതൃകകളെ എല്ലാം അത് അട്ടിമറിക്കുന്നുണ്ട്. അതേപോലെതന്നെയാണ് ആഹാരവും. പണ്ട്, ഒരു അമേരിക്കൻ ആഹാരം നമുക്ക് രുചിക്കണമെങ്കിൽ അമേരിക്കയിൽ പോകണമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ ഇന്ന് അത് നമ്മുടെ തൊട്ടടുത്ത തെരുവിൽ കിട്ടിയേക്കും. അമേരിക്കൻ, ഇറ്റാലിയൻ, ചൈനീസ്, അറബ്, ടർക്കിഷ്, ലെബനോൻ എന്നിങ്ങനെ ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള ആഹാരങ്ങൾ നാടിറങ്ങി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മറിച്ചും ഉണ്ട്. പണ്ട് തൊഴിൽ തേടിപ്പോയവന് കേരളത്തിൻറെ രുചി ആസ്വദിക്കണമായിരുന്നെങ്കിൽ എന്നെങ്കിലും തിരിച്ച് കേരളത്തിൽ

എത്തണമായിരുന്നു. അതുവരെ അവന് അത് ഗൃഹാതുരത്വം നിറഞ്ഞ കൊതിമാത്രമായിരിക്കും. ഇന്നത് അവൻ ജീവിക്കുന്ന നഗരത്തിൽതന്നെ ലഭിക്കും. തിരുവല്ലയിൽനിന്ന് കെ.എഫ്.സി.യും വടകരയിൽനിന്ന് ടർക്കിഷ് ഗ്രില്ലും മെൽബണിൽനിന്ന് മസാലദോശയും ഹ്യൂസ്റ്റണിൽനിന്ന് ഇഡ്ഡലിയും കഴിക്കുക എന്നത് ഇന്നൊരു ഉട്ടോപ്യൻ സങ്കല്പമല്ല. ആഹാരംമാത്രമല്ല, ബ്രാൻറഡ് വസ്തുങ്ങൾ, കാറുകൾ, ഇലക്ട്രോണിക്സ് ഉപകരണങ്ങൾ, സങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ തുടങ്ങി കുടിയേറ്റക്കാർക്കുമാത്രം ലഭ്യമായിരുന്ന ചില ആസ്വാദ്യതകളും പ്രൗഢികളും സ്വപ്നങ്ങളും അതേപോലെതന്നെ അവർ കൊണ്ടുനടന്നിരുന്ന ഗൃഹാതുരതയും റദ്ദായിപ്പോയിരിക്കുന്നു എന്നതാണ് അതിൻറെ അനന്തരഫലം.

‘ തിരുവല്ലയിൽനിന്ന് കെ.എഫ്.സി.യും വടകരയിൽനിന്ന് ടർക്കിഷ് ഗ്രില്ലും മെൽബണിൽനിന്ന് മസാലദോശയും ഹ്യൂസ്റ്റണിൽനിന്ന്

ഇഡ്ഡലിയും കഴിക്കുക എന്നത് ഇന്നൊരു ഉട്ടോപ്യൻ സങ്കല്പമല്ല.'

എങ്കിൽപ്പോലും ഇന്ത്യയിൽനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റത്തിൻറെ ചരിത്രത്തിൽ രണ്ടായിരത്തിയഞ്ചിനുശേഷം ഒരു വലിയ കുതിച്ചുചാട്ടം സംഭവിച്ചതായി യു.എന്നിൻറെ ഒരു ചാർട്ട് വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. അതുവരെ മൂന്നാം സ്ഥാനത്തായിരുന്ന ഇന്ത്യ മുന്നിലുണ്ടായിരുന്ന റഷ്യയെയും മെക്സിക്കോയെയും പിന്തള്ളി ഒന്നാം സ്ഥാനത്ത് എത്തിയിരിക്കുന്നു. കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള കുടിയേറ്റത്തിലും ഇക്കാലയളവിൽ വൻ വർദ്ധനവ് കാണാം. ഇന്ത്യ ജീവിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്ന ഒരു രാജ്യമാണെന്നും ഇവിടെ നിരവധി തൊഴിലവസരങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നെന്നും ഒരു തോന്നലുണ്ടാവുകയും അമേരിക്ക ഉൾപ്പെടെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിലെ രണ്ടാം തലമുറ, മുംബൈപോലെയുള്ള നഗരങ്ങളിലേക്ക് മടങ്ങിവരുന്നതിൻറെ കഥകൾ കേൾക്കുകയും ചെയ്യുന്ന അതേ കാലയളവിൽതന്നെയാണ് ഈ കുടിയേറ്റ വർദ്ധനവും നടന്നിരിക്കുന്നത് എന്നത് ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട വസ്തുതയാണ്. ഏതെങ്കിലും ന്യൂനപക്ഷവിഭാഗങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് (എൺപതുകളിൽ സിഖ് സമൂഹം കൂട്ടത്തോടെ പലായനം നടത്തിയിരുന്നു). അല്ല ഈ കുടിയേറ്റങ്ങൾ എന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയ കാലാവസ്ഥയോടുള്ള ഭീതി നിറഞ്ഞ പ്രതികരണമായി ഈ കുടിയേറ്റങ്ങളെ കാണാൻ കഴിയുകയില്ല. പല ദേശങ്ങളിലെയും കുടിയേറ്റനിയമങ്ങൾ കർശനമാക്കുകയും തൊഴിൽനിയമങ്ങൾ പരിഷ്കരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോഴും ഇന്ത്യയിലെ തൊഴിൽ സേനയ്ക്ക് അതിനെ അതിജീവിക്കാനുള്ള കരുത്തുണ്ടായി എന്നതാണ് അതിനുകാരണമായി എടുത്തുകാട്ടേണ്ടത്. അതാതു കാലത്തിന് അനുസൃതമായി പുതിയ തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കുന്നതിൽ നാം മിടുക്ക് കാണിക്കാറുണ്ട്. ആദ്യകാല കുടിയേറ്റങ്ങളിൽ ആരോഗ്യവിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽനിന്നുള്ളവരാണ് കേരളത്തിൽ നിന്ന് കടൽ കടന്നുപോയത്. പിന്നെ ഗൾഫിൽ നിർമ്മാണമേഖല കുതിച്ചുയർന്നതോടെ അവിടെ അടിസ്ഥാന തൊഴിൽ സേനകളെ ആയിരുന്നു ആവശ്യമെങ്കിൽ ഇന്ന് എവിടെയും സാങ്കേതികവിദഗ്ധരെയാണ് ആവശ്യം. ഐ.ടി. മേഖലയിലും മറ്റും ചൈനയിലെയും ജപ്പാനിലെയും റഷ്യയിലെയും മിടുക്കന്മാരോട് ഏറ്റുമുട്ടി ഇൻറർവ്യൂകൾ കടന്ന് നമ്മുടെ കുട്ടികൾ പോകുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അതിനു കാരണം അവർ അതിനു പ്രാപ്തി നേടിയതുകൊണ്ടുതന്നെ എന്നു സാരം. എന്നുമാത്രമല്ല, മൂന്നാം സ്ഥാനത്തുനിന്നും പുതിയ കാലത്ത് ഒന്നാം സ്ഥാനത്തേക്ക് നാം ചാടിക്കയറിയെങ്കിൽ യഥാർത്ഥ കഴിവുള്ളവർ ഇന്ത്യയിൽ കൂടുതലുണ്ട് എന്നും മൾട്ടിനാഷണൽ കമ്പനികൾക്ക് അവരെക്കൊണ്ട് ആവശ്യമുണ്ട് എന്നുമാണതിൻറെ അർത്ഥം.

പാകിസ്ഥാനിൽ ചെന്നപ്പോൾ അവിടത്തെ ഒരു സാമൂഹികപ്രവർത്തകൻ ആശങ്കപ്പെട്ടത്, ഞങ്ങൾ ഇന്ത്യയോട് തോറ്റുപോയത് ആയുധബലത്തിലോ ആഡംബരത്തിലോ അല്ല വിദ്യാഭ്യാസമേഖലയിലാണ് എന്നാണ്. ഏറ്റവും നല്ല

വിദ്യാഭ്യാസം നല്കി പുതിയ തലമുറയെ ലോകജീവിതത്തിനു പര്യാപ്തമാക്കുക എന്നത് ഏതൊരു ഇന്ത്യൻ രക്ഷാകർത്താവിൻറെയും സ്വപ്നമാണ്. കേരളത്തിലാവട്ടെ നീ ഇവിടെ ജീവിക്കാനുള്ളവനല്ല ലോകത്തിൻറെ അതിരുകളോളം സഞ്ചരിക്കാനുള്ളവനാണ് എന്ന ബോധ്യത്തോടെയാണ് ചെറുപ്പംമുതലേ പരിശീലിപ്പിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെ വീടു കഴിഞ്ഞാൽ ചിലപ്പോൾ അതിനേക്കാളേറെ മലയാളി മുതൽമുടക്ക് നടത്തുന്ന ഇടം വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയാണ്. വിദേശത്തേക്കുള്ള കുടിയേറ്റങ്ങളും അത് സമ്മാനിച്ച പണവും നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലയിൽ വലിയ കുതിച്ചുചാട്ടം നടത്താൻ സഹായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ച് മലബാർ മേഖലയിൽ. നവോത്ഥാനകാലഘട്ടങ്ങളിലെ ആശയങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും നാം മുറുകെ പിടിച്ചിരിക്കുന്ന ഒന്ന് മെച്ചപ്പെട്ട വിദ്യാഭ്യാസം എന്നതാണ്. എന്നാൽ അത് കൈവരിക്കാൻ കേരളത്തിലെ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖല എത്രത്തോളം പ്രാപ്തമാണ് എന്നന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കൂണുപോലെ സ്വാശ്രയസ്ഥാപനങ്ങൾ മുളച്ചു പൊന്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിലും ഇപ്പോഴും വിദേശങ്ങളിലേക്ക് പോകുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും അന്യസംസ്ഥാനത്ത് പഠിക്കുന്നവരാണെന്ന യാഥാർത്ഥ്യം കേരളത്തിൻറെ അറുപതാം വാർഷികത്തിൽ നമ്മെ ഇളിച്ചു കാണിക്കുന്നുണ്ട്.

5

പെണ്ണിറങ്ങിപ്പോയ വഴികൾ

ഞങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ ബോർണിയ അമ്മച്ചി എന്നു വിളിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുണ്ടായിരുന്നു. ഏറെക്കാലം വിദേശത്ത് ജോലി ചെയ്തതിൻറെ ബാക്കിയായിട്ടാണ് അവർക്ക് ബോർണിയ എന്നൊരു വിളിപ്പേര് കിട്ടിയത്. അതൊരു സ്ഥലപ്പേരാണെന്നല്ലാതെ ഇപ്പറയുന്ന ബോർണിയ എവിടെയാണെന്നുപോലും ഏറെക്കാലം എനിക്കറിയില്ലായിരുന്നു. പിന്നെ അന്വേഷണത്തിൻറെ ഭാഗമായി ഭൂപടവും ചരിത്രവും തിരഞ്ഞുചെന്നപ്പോഴാണ് അതൊരു ബ്രിട്ടീഷ് അധിനിവേശ ദ്വീപ് ആയിരുന്നെന്നും ഇപ്പോഴത് മലേഷ്യ, ബ്രൂണേ, ഇന്തോനേഷ്യ എന്നീ മൂന്നു രാജ്യങ്ങളുടെ സ്വന്തമാണെന്നും മനസ്സിലാവുന്നത്. കേരളത്തിൽനിന്നുണ്ടായ പെൺകുടിയേറ്റങ്ങളുടെ ചരിത്രസ്മാരകമായിട്ടാണ് ബോർണിയ അമ്മച്ചി എന്ന പേരു നിലനില്ക്കുന്നത്. അറിയപ്പെടുന്ന ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലേക്കു മാത്രമായിരുന്നില്ല, വളരെ അജ്ഞാതമായ ഇടങ്ങളിലേക്കും അവൾ പോയിട്ടുണ്ട് എന്നതിൻറെ സ്മാരകംകൂടിയാണത്. കൂടുതൽ പേരും അധ്യാപന ആരോഗ്യരംഗത്ത് ആയിരുന്നതിനാൽ അന്യദേശങ്ങളിലെ ഗ്രാമാന്തരങ്ങളിലേക്ക് ഏറെ പോയിട്ടുള്ളതും അവൾതന്നെയാവും. സൗദി അറേബ്യയിലെ ബദുക്കളുടെ ഗ്രാമങ്ങളിലും കാനഡയിലെ ആർട്ടിക് സോണിലെ അമരേന്ത്യക്കാരുടെ പക്കറ്റ വാഗൺ എന്ന ഗ്രാമത്തിലും ആഫ്രിക്കയിലെ മോറോഗോറോയിലും അവൾ ഭയമില്ലാതെ ചെന്നെത്തി.

‘പുരുഷൻ വിദേശത്ത് അനുഭവിച്ച ഏകാന്തതയും വിരസതയും ഒറ്റപ്പെടലും വിരഹവും അവരുടെ സ്ത്രീകൾ നാട്ടിലെ കോൺക്രീറ്റ് കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽ കിടന്ന് അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു.’

ആണുങ്ങൾ നടത്തിയ കുടിയേറ്റങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രമേ നാം പലപ്പോഴും ചർച്ചചെയ്യാറുള്ളൂ. സമാന്തരമായി ഒരു പെൺകുടിയേറ്റവും നടന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് വിസ്മരിച്ചുകൂടാ. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിനെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലേക്കുയർത്തിയ രണ്ട് കാര്യങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഈ പെൺകുടിയേറ്റവും മറ്റേത് റബ്ബറിൻറെ കുടിയിറങ്ങിവരവും ആയിരുന്നു എന്നു പറയുന്നതിൽ തമാശയുണ്ടെങ്കിലും അതിശയോക്തിയില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല സിലോൺ, മലയ, ആഫ്രിക്ക, കരീബിയൻ ദ്വീപുകൾ എന്നിവിടങ്ങളിലെ തോട്ടങ്ങളിലേക്ക് ബ്രിട്ടീഷ് പട്ടാളം ആട്ടിത്തെളിച്ചുകൊണ്ടു പോയ കൂലിക്കാരുടെ ഒന്നാം ഘട്ട കുടിയേറ്റചരിത്രം മാറ്റിവച്ചാൽ അടുത്ത ഒരു പ്രധാന

കുടിയേറ്റം നടക്കുന്നതിനു പിന്നിൽ സ്ത്രീകൾ ഒരു മുഖ്യ പങ്കുവഹിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് രേഖപ്പെടുത്തേണ്ട സംഗതിയാണ്. അതിന് നേതൃത്വം വഹിച്ചത് നേഴ്സുമാർതന്നെ.

അറുപതുകളിലും എഴുപതുകളിലും ആണ് നേഴ്സുമാരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കുടിയേറ്റം ശക്തമാകുന്നതെങ്കിലും അതിനും ഏറെ മുൻപേതന്നെ അതിനു തുടക്കം കുറിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരം യൂറോപ്പിലെ ആരോഗ്യമേഖലയിൽ ഉണ്ടായ വൻ തൊഴിൽ സാധ്യത മുതലെടുത്തുകൊണ്ട് നാല്പതുകളുടെ അവസാനമാണ് അതിൻറെ തുടക്കം എന്ന് അനുമാനിക്കാം. കേരളത്തിൽ അന്ന് മെച്ചപ്പെട്ട പഠനസൗകര്യങ്ങൾ ഇല്ലാതിരുന്നതുമൂലം ദില്ലിയിലും ബോംബെയിലും ഹൈദ്രാബാദിലും പഞ്ചാബിലും പോയി പഠിക്കുകയും അവിടെ നിന്നുകൊണ്ട് വിദേശത്തെ തൊഴിൽസാധ്യത ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തവരായിരുന്നു അവർ. ഇറ്റലി, ജർമ്മനി, സ്വിറ്റ്സർലൻറ്, ബ്രിട്ടൺ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിൽ എല്ലാം അവർ എത്തിപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അത് യൂറോപ്പിലേക്കുമാത്രം പരിമിതപ്പെട്ട ഒരു കുടിയേറ്റമായിരുന്നില്ല. സിംഗപ്പൂർ, ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ, എന്തിനു ഗൾഫു നാടുകളിലേക്കുപോലും അന്ന് നേഴ്സുമാർ പോയിട്ടുണ്ട്. ഗൾഫു നാടുകളിൽ ആദ്യമായി മലയാളികളുടെ ഒരു ക്രിസ്തീയ ദേവാലയം ഉണ്ടാവുന്നത് ബഹ്റൈനിൽ ആണ്. അത് സ്ഥാപിതമാകുന്നത് 1954–ൽ ആണ്. സ്ത്രീകളുടെ പണംകൊണ്ടും അധ്വാനംകൊണ്ടും പണിതത് എന്ന നിലയിലും ആരാധനയ്ക്കു വരുന്നവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും സ്ത്രീകൾ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടും അന്നതിനെ 'പെൺപള്ളി' എന്നായിരുന്നു വിളിച്ചിരുന്നത് എന്ന് പഴയ കുടിയേറ്റക്കാർ പറഞ്ഞുകേട്ടിട്ടുണ്ട്. എഴുപതുകൾക്കുശേഷമാണ് അത് ആൺപള്ളിയായി മാറുന്നത്. അപ്പോഴേക്കും നേഴ്സുമാർ നേതൃത്വം കൊടുക്കുന്ന കുടിയേറ്റം വ്യാപകമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അറുപതുകളിൽ ജർമ്മനിയിൽ എത്തപ്പെട്ട് അവിടത്തെ പൗരത്വം സ്വീകരിച്ചുകഴിയുന്ന നേഴ്സുമാരെക്കുറിച്ച് ഷൈനി ജേക്കബ് ബഞ്ചമിൻ 'വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ട ജീവിതങ്ങൾ' എന്നൊരു ഡോക്യുമെൻററി ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അന്നത്തെക്കാലത്ത് തീർത്തും അപരിചിതമായ ഭാഷയും കാലാവസ്ഥയും ഭൂപ്രകൃതിയും മനുഷ്യരുമുള്ള ഇടങ്ങളിൽ എത്തിപ്പെട്ട് ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കാൻ അവർ സഹിച്ച പ്രശ്നങ്ങളെക്കുറിച്ച് അവർ അതിൽ വിശദമായി പറയുന്നുണ്ട്. അതൊരു ജർമ്മനിയുടെമാത്രം കഥയല്ല. എല്ലായിടത്തേക്കും കുടിയേറിപ്പോയ നേഴ്സുമാരുടെ ജീവിതകഥയാണത്.

പിന്നീട് അമേരിക്കയിലേക്കും ഐർലൻറിലേക്കും ന്യൂസിലൻറിലേക്കും ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കും ഉള്ള കുടിയേറ്റത്തിനും മുൻകൈ എടുത്തത് സ്ത്രീകൾതന്നെ. എന്നുമാത്രമല്ല അതിൽ മിക്കയിടത്തും പുരുഷൻറെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കുടിയേറ്റത്തിനു സാധ്യത കുറവാണുതാനും. അന്നും ഇന്നും. അടുത്തിടെ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ചെന്നപ്പോൾ ഒരു സരസൻ അതിനെ 'സാരിത്തുമ്പ് വിസ' എന്നാണ് വിശേഷിപ്പിച്ചത് (അങ്ങനെ ചില രസകരമായ പേരുകൾ എല്ലായിടത്തും കാണും.

അറബ് ദേശങ്ങളിൽ ഇടയ്ക്കിടെ കമ്പനിയിൽനിന്ന് കമ്പനിയിലേക്ക് ചാടുന്നവരെ 'ഹനുമാൻ വിസക്കാരൻ' എന്നു വിശേഷിപ്പിച്ചു കണ്ടിട്ടുണ്ട്. അതേപോലെതന്നെ ഒറ്റയ്ക്ക് താമസിക്കുന്ന പുരുഷന്മാർ അവരുടെ ഭാര്യമാരെ കുറച്ചു കാലത്തേക്ക് ഗൾഫിൽ എത്തിക്കുകയും അവർ ഗർഭിണിയായി എന്നറിയുമ്പോൾ തിരിച്ചയയ്ക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പതിവുണ്ട്. അതിനെ 'ലേബർ വിസ' 'പ്രസവ വിസ' 'ഓക്കാന വിസ' എന്നൊക്കെയാണ് വിശേഷിപ്പിക്കാറുള്ളത്).

അമേരിക്കയിലും ഓസ്ട്രേലിയയിലും അത്തരത്തിൽ സ്ത്രീകളുടെ മുൻകൈയിൽ കുടിയേറിയ നിരവധി ഭവനങ്ങൾ സന്ദർശിക്കുവാനും അവരോടൊപ്പം താമസിക്കുന്നതിനും എനിക്ക് അവസരമുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിദേശത്ത് എത്തി ജീവിതം ഏറക്കുറെ 'സെറ്റിൽ' ആയശേഷവും അവരുടെ കഠിനാധ്വാനവും ഉത്സാഹവും ആർജ്ജവവും കുറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് തോന്നിയിട്ടുണ്ട്. ഇപ്പോഴും രണ്ട് ഡ്യൂട്ടി ചെയ്തും നൈറ്റ് ഷിഫ്റ്റ് തിരഞ്ഞെടുത്തും അധിക വരുമാനമുണ്ടാക്കാൻ അവർ തയ്യാർ. ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഞാൻ താമസിച്ച ഒരു വീടിൻറെയും പുൽത്തകിടിയുടെയും പൂന്തോട്ടത്തിൻറെയും ഭംഗി കണ്ട് ഇതൊക്കെ ആരാണ് വൃത്തിയാക്കുന്നതും സംരക്ഷിക്കുന്നതും എന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ നേഴ്സ് ആയ വീട്ടമ്മ പറഞ്ഞത് 'നാട്ടിലാണ് വെറുതെ ഇരിക്കുന്നവർക്കുപോലും വേലക്കാരെ വേണ്ടത്. ഇവിടെ ജോലി കഴിഞ്ഞു വന്ന് ഞാനിതിനും സമയം കണ്ടെത്തും. അതെൻറെ ആഹ്ലാദവും ആരോഗ്യവുമാണ്.' എന്നാണ്.

മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ പട്ടിണിതന്നെയാണ് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ എങ്കിലും നേഴ്സിങ്ങിനു വിട്ട് കുടുംബം രക്ഷപ്പെടുത്താൻ ഭൂരിപക്ഷം മാതാപിതാക്കളെയും അന്ന് പ്രേരിപ്പിച്ചത്. നാട്ടിൽ ഗത്യന്തരമില്ലാതെ ഒരു വിഭാഗം മലബാറിലേക്ക് പോയപ്പോൾ നാട്ടിൽ നിന്നവർ കണ്ട രക്ഷാമാർഗ്ഗമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ പെൺകുട്ടികൾ അതൊരു ഭാരമായി കാണാതെ അഭിമാനത്തോടെയും ധീരതയോടെയും കുടുംബം രക്ഷപ്പെടുത്താനുള്ള ആ ദൗത്യത്തിൻറെ ഭാഗമായി. ഓരോ രാജ്യങ്ങളിലും വേണ്ട നേഴ്സിങ്ങിൻറെയും ഇംഗ്ലീഷിൻറെയും കടമ്പകൾ അവർ നിഷ്പ്രയാസം ചാടിക്കടന്നു. കുടുംബക്കാരെയും സ്വന്തക്കാരെയും ചാർച്ചക്കാരെയും അവർ 'അക്കര' എത്തിച്ചു. അവർ നാട്ടിലേക്ക് അയച്ച പണം മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിനെ ഒരു സമ്പന്ന പ്രദേശമാക്കി മാറ്റി. കുടുംബത്തിൻറെ മുഴുവൻ ഉത്തരവാദിത്വം നിറവേറ്റുന്ന തിരക്കിൽ വൈകി വിവാഹിതരായവർപോലുമാണ് അവർ.

അമ്പരപ്പിക്കുന്ന ഒരു കണക്ക് എന്തെന്നാൽ ഭൂരിപക്ഷമായ പുരുഷന്മാർ അയയ്ക്കുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ തുക നാട്ടിൽ എത്തിക്കുന്നത് സ്ത്രീകളാണ് എന്നുള്ളതാണ്. 1:10 ആണ് അതിൻറെ അനുപാതം. അത് അവർക്ക് ലഭിക്കുന്ന ശമ്പളത്തിൻറെ വലിപ്പം കാരണമാണ്. ഗൾഫിലൊക്കെ പത്ത് സാധാരണ തൊഴിലാളികൾക്ക് ലഭിക്കുന്ന ശമ്പളം ഒരു നേഴ്സ് വാങ്ങുന്നുണ്ട്. അതാണ് ഈ അന്തരം ഉണ്ടാവാൻ കാരണം. മറ്റുള്ളിടങ്ങളിലാവട്ടെ മിക്ക പുരുഷന്മാരും പേരിന് ഒരു

തൊഴിലിനു പോകുന്നുണ്ടെങ്കിലും അതിൽനിന്ന് നാട്ടിലേക്ക് അയയ്ക്കാനുംമാത്രം ഒന്നും മിച്ചം പിടിക്കാൻ കാണുകയുമില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല പുരുഷന്മാർ വീട്ടിലിരുന്ന് കുട്ടികളെ നോക്കുന്നതാണ് ഒരു ആയയെ വയ്ക്കുന്നതിലും അവരെ ഡേ കെയറിൽ അയയ്ക്കുന്നതിലും ഏറെ സാമ്പത്തികമായി ലാഭം എന്നതുകൊണ്ട് അങ്ങനെ ജോലിക്ക് പോകാതിരിക്കുന്ന പുരുഷന്മാരും ധാരാളമായി ഉണ്ട് (ആ പുരുഷന്മാരാവട്ടെ പിന്നെ റിയൽ എസ്റ്റേറ്റർ, സാഹിത്യകാരൻ, സംഘടനാ പ്രസിഡൻറ്, പള്ളി ട്രസ്റ്റി എന്നിങ്ങനെ ചില പദവികൾ അലങ്കരിക്കുകയും സ്വന്തം തൊഴിലില്ലായ്മ എന്ന അപകർഷതാബോധത്തെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു).

ഒരുകാലത്ത് പെൺകുട്ടികൾ നേഴ്സിങ്ങിനു പോകുന്നത് ഒരു കുറച്ചിലായി കാണുകയും സാമ്പത്തികമായി പിന്നാക്കം നില്ക്കുന്നവർമാത്രം അതിലേക്ക് അയയ്ക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തിരുന്നു എങ്കിൽ ഇന്ന് കേരളം അറുപതാം വയസ്സിൽ എത്തിനില്ക്കുമ്പോൾ ആ മനോഭാവത്തിനു പാടേ മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആൺകുട്ടികളെ ഐ. ടി. ക്ക് അയയ്ക്കുന്ന അതേ ആവേശത്തോടെ ഇന്നും പെൺകുട്ടികളെ നേഴ്സിങ്ങിനു പറഞ്ഞയച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മിടുക്കരിൽ മിടുക്കരായവർപോലും മറ്റൊന്നും നോക്കാതെ നേഴ്സിങ്ങിലേക്ക് തിരിയുന്നു. അതിനു സാമ്പത്തിക അന്തരങ്ങൾ ഇല്ല. ജാതിമതഭേദങ്ങളില്ല (മലബാറിലെ സ്ഥിതി തികച്ചും വ്യത്യസ്തമാണ്. അവിടെ പെൺകുട്ടികൾ ധാരാളമായി മറ്റ് ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസ മേഖലകളിലേക്കാണ് പോകുന്നത്). പെൺകുട്ടികൾക്ക് വേഗം ജോലി കണ്ടെത്താനും വിദേശങ്ങളിൽ ചെന്നെത്താനും സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാനും അന്തസ്സായി ജീവിക്കാനും ഇതിലും മികച്ച എളുപ്പവഴി വേറേ ഇല്ലെന്ന് മധ്യതിരുവിതാംകൂർ അനുഭവംകൊണ്ട് തിരിച്ചറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

നേഴ്സിങ് മാത്രമല്ല, പെൺകുടിയേറ്റത്തിലെ തൊഴിലിടങ്ങൾ. അധ്യാപികയായും ആയയായും വേലക്കാരിയായും ബ്യൂട്ടീഷനായും ഫാർമസിസ്റ്റ് ആയും ഒക്കെ അവൾ പണിയെടുക്കുന്നുണ്ട്. അവരൊക്കെയും ആഹ്ലാദങ്ങളിലേക്കുമാത്രം ചിറകടിച്ചുപോയവരല്ല, പുരുഷൻ അനുഭവിച്ചതിനേക്കാൾ വലിയ വിരഹവും വേദനയും കടിച്ചമർത്തിയാണ് അവളും അകലങ്ങളിലേക്കു പോയത്. മുലകുടി മാറാത്ത കുഞ്ഞിനെ അടർത്തിമാറ്റി വിങ്ങുന്ന നെഞ്ചുമായി വിമാനം കയറുകയും ജോലിയുടെ ഇടവേളകളിൽ മാറിൽ നിറയുന്ന മുലപ്പാൽ പിഴിഞ്ഞുകളയേണ്ടിവരികയും ചെയ്യുന്ന നിസ്സഹായരായ അമ്മമാരെക്കുറിച്ച് ‘അമ്മിഞ്ഞപ്പാലിന് അണ കെട്ടേണ്ടിവരുന്നവർ’ എന്നൊരു ലേഖനത്തിൽ പി.ടി. മുഹമ്മദ് സാദിഖ് വിശദമായി പറയുന്നുണ്ട്.

കുടിയേറിപ്പോയി പണം സമ്പാദിച്ച് കുടുംബത്തിനും ദേശത്തിനും സുഭിക്ഷത നല്കിയവരുടെ പെൺകഥ പറയുമ്പോൾ തന്നെ നാം മറന്നുപോകാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു കാര്യംകൂടിയുണ്ട്. നാട്ടിലിരുന്ന് ആ പണം സൂക്ഷിച്ച് കൈകാര്യം ചെയ്യുകയും

കുടുംബത്തിൻറെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ അത്രയും ഏറ്റെടുക്കയും കുട്ടികളെ പഠിപ്പിച്ച് കാര്യപ്രാപ്തിയുള്ളവരാക്കുകയും ചെയ്ത സ്ത്രീകൾ. ഇരുപത്തിയഞ്ചു ലക്ഷം മലയാളികൾ ഗൾഫിലുണ്ടെങ്കിൽ അത്രത്തോളം സ്ത്രീകൾ ഒറ്റയ്ക്ക് കുടുംബം പുലർത്തി എന്നാണർത്ഥം. പണമയച്ചവരുടെയും രാഷ്ട്രീയക്കാരുടെയും പേരുകൾ പറയുന്നതിനേക്കാൾ ഇന്നത്തെ കേരളം ഇങ്ങനെ ആകുന്നതിൽ മുഖ്യ പങ്ക് വഹിച്ചതിൽ ഈ സ്ത്രീകളുടെ കാര്യപ്രാപ്തിയുണ്ട് എന്ന് നാം സമ്മതിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ഈ ഏകാന്തജീവിതം ദേശത്ത് ഉണ്ടാക്കിയേക്കാമായിരുന്ന ലൈംഗിക അരാജകത്വവും സദാചാരഭ്രംശവും ഒഴിവാക്കുന്നതിൽ ഈ സ്ത്രീകൾ വഹിച്ച പങ്ക് തള്ളിക്കളയാവുന്നതല്ല. പുരുഷൻ വിദേശത്ത് അനുഭവിച്ച ഏകാന്തതയും വിരസതയും ഒറ്റപ്പെടലും വിരഹവും അവരുടെ സ്ത്രീകൾ നാട്ടിലെ കോൺക്രീറ്റ് കെട്ടിടത്തിനുള്ളിൽ കിടന്ന് അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു. അവരെക്കൂടി അടയാളപ്പെടുത്തുമ്പോഴേ കുടിയേറ്റം എന്ന അവസ്ഥ സൃഷ്ടിച്ച കേരളത്തിനെക്കുറിച്ചുള്ള ചിത്രം പൂർണ്ണമാവുകയുള്ളൂ.

6

മൂന്നു കാലം മൂന്നു യാത്ര

അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള മലയാളികളുടെ കുടിയേറ്റത്തിനു പ്രധാനമായും മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങൾ ഉണ്ട് എന്ന് സാഹിത്യകാരനായ മുരളി ജെ. നായർ പറയുന്നു. അൻപതുകളിലും അറുപതുകളിലും ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി പോവുകയും പിന്നെ അവിടെ തൊഴിൽ കണ്ടെത്തി സ്ഥിരതാമസമാവുകയും ചെയ്ത ആദ്യതലമുറ. എഴുപതുകളുടെ അവസാനം വിയറ്റ്നാം യുദ്ധാനന്തരം ആരോഗ്യമേഖലയിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് നേഴ്സിങ് മേഖലയിൽ ഉണ്ടായ വലിയ തൊഴിലവസരങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ എത്തിയ നേഴ്സുമാരും അവരുടെ ആശ്രിതരായി എത്തിയ കുടുംബങ്ങളും. പിന്നീട് തൊണ്ണൂറുകളിൽ സിലിക്കൻ വാലിയിലേക്ക് ഒഴുകിയെത്തിയ ഐ.ടി. ക്കാരുടെ മൂന്നാംഘട്ടം. മൂന്നിനും വ്യത്യസ്ത സ്വഭാവങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു.

കൊച്ചിയിൽനിന്ന് കപ്പലിൽ കയറി ഏദനും സൂയസ് കനാലും കടന്ന് ചരിത്രങ്ങളുടെ അലക്സാണ്ട്രിയായിലും കസന്ദ് സാക്കീസിൻറെ ക്രീറ്റ് ദ്വീപും അൾജീരിയായും മൊറോക്കോയും സ്പെയ്നും തൊട്ട് മുപ്പതാം ദിവസം ന്യൂയോർക്കിൽ എത്തിച്ചേർന്ന അനുഭവം അമേരിക്കയിലെ ആദ്യകാല കുടിയേറ്റക്കാരിൽ ഒരാളായ എം. എസ്. ടി. നമ്പൂതിരി പങ്കുവയ്ക്കുകയുണ്ടായി. വിദ്യാർത്ഥിയായാണ് അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തുന്നത്. പിന്നെ മികച്ച തൊഴിൽ നേടി അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയായിരുന്നു.

‘കൊച്ചിയിൽനിന്ന് കപ്പലിൽ കയറി ഏദനും സൂയസ് കനാലും കടന്ന് ചരിത്രങ്ങളുടെ അലക്സാണ്ട്രിയായിലും കസന്ദ് സാക്കീസിൻറെ ക്രീറ്റ് ദ്വീപും അൾജീരിയായും മൊറോക്കോയും സ്പെയ്നും തൊട്ട് മുപ്പതാം ദിവസം ന്യൂയോർക്കിൽ എത്തിച്ചേർന്ന അനുഭവം.’

അതേസമയം എൺപതുകളിൽ വന്നവർ ദില്ലിയിൽനിന്നോ ഗൾഫു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നോ യൂറോപ്പിലെ ഏതെങ്കിലും ഒരു വിമാനത്താവളത്തിൽമാത്രം ഇറങ്ങി അമേരിക്കയിൽ എത്തിപ്പെട്ടവരാണ്. നാട്ടിലെ സർക്കാർ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നിട്ടും ഭാര്യയുടെ ബലത്തിൽ അമേരിക്കയിൽ എത്തി ജോലിയില്ലാതെ അലഞ്ഞും പിന്നെ ഗ്യാസ് സ്റ്റേഷനുകളിൽ ചെറിയ ജോലികൾ ചെയ്തും ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കുവാൻ ഏറെ ബുദ്ധിമുട്ടേണ്ടിവരികയും പിന്നെ മികച്ച ജോലി കിട്ടി ജീവിതം മെച്ചപ്പെട്ട മറ്റൊരു കുടിയേറ്റ കഥയും കേൾക്കാൻ ഇടയായിട്ടുണ്ട്. അതാണ് ഒരുപക്ഷേ, എൺപതുകളിലെ കുടിയേറ്റത്തിൻറെ ഒരു പൊതു അനുഭവം. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ പ്രൊഫഷണലുകളുടെ ഒരു വലിയ

കുടിയേറ്റവും ഇതേ കാലയളവിൽ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിലെ കഠിനപാതകൾ അത്രയൊന്നും താണ്ടേണ്ടിവന്നിട്ടില്ലാത്തവരാണവർ.

പിന്നീട് എത്തിയവർ കൃത്യമായ തൊഴിൽവിസകളിൽ മൾട്ടിനാഷണൽ കമ്പനികൾ സ്പോൺസർ ചെയ്തു പോയവരാണ്. അവർ കുടിയേറ്റഭൂമിയിൽ എത്തുന്നതിനു മുൻപേതന്നെ ആറുവർഷം എന്ന് കാലപരിധി നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ കടമ്പ മറികടക്കണമെങ്കിൽ കമ്പനി ഏറ്റെടുത്ത് ഗ്രീൻ കാർഡിന് അപേക്ഷിക്കാൻ തയ്യാറാവണം. അത് സാധ്യമാകാതെ കാലാവധി പൂർത്തിയാക്കി തിരിച്ചുപോരേണ്ടിവന്നവർ നിരവധിയാണ്. അറുപതുകളിലെയും എൺപതുകളിലെയും തലമുറയ്ക്ക് നാട് ഓർമ്മയിൽ എവിടെയോ ഉള്ള ഒരു ഗൃഹാതുരത്വം മാത്രമായിരുന്നെങ്കിൽ ഈ തലമുറയ്ക്കാണ് ദേശത്തിനോടും ഭാഷയോടും അടുപ്പം കൂടുതലുള്ളതും. അവരാണ് ഇരട്ട വീടിൻറെ ഉടമസ്ഥർ. അവരെ അതിനു പ്രേരിപ്പിക്കുന്ന ഘടകം അനിവാര്യമായ തിരിച്ചുപോക്ക് എന്ന സത്യവും.

7

പഴയ ഭൂമി പുതിയ ആകാശം

അടുത്തിടെ ഹൃദയസ്പൃക്കായ ഒരു അനുഭവവിവരണം വായിക്കുവാൻ ഇടയായി. അൻപത്തിയാറു വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ടാങ്കനിയ എന്ന ഇന്നത്തെ ടാൻസാനിയയിൽവച്ച് മരണപ്പെട്ട സ്വന്തം പിതാവിൻറെ ശവകുടീരം തേടി ഫാ. ജോർജ് കെ. ജോൺ നടത്തിയ യാത്രയെക്കുറിച്ചും അത് സാഫല്യമായതിനെക്കുറിച്ചും ആയിരുന്നു ആ ലേഖനം. കുടിയേറ്റക്കാരായ ഏഷ്യക്കാരുടെ ഇടയിൽ സുവിശേഷപ്രചരണത്തിനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിൻറെ പിതാവ് സി.എസ്.ഐ. മിഷണറിയായ റവ. കെ. എം. ജോൺ അൻപതുകളിൽ ടാങ്കനിയയിലെ ഉൾനാടൻ ഗ്രാമമായ മോറോഗോറോയിൽ എത്തുന്നത്. ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള ആദ്യകാല കുടിയേറ്റത്തിൻറെ ഒരു ചരിത്രസ്മാരകമായി അത് മാറുന്നുണ്ട്. പ്രമുഖ ദൈവശാസ്ത്ര പണ്ഡിതനായിരുന്ന ഡോ. പൗലോസ് മാർ ഗ്രീഗോറിയോസ് കുറെക്കാലം എത്യോപ്യയിലെ രാജാവായിരുന്ന ഹേലി സലാസി ചക്രവർത്തിയുടെ സെക്രട്ടറിയായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യാപകനായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം അവിടെ എത്തിപ്പെടുന്നത്. അദ്ദേഹത്തിൻറെ ആത്മകഥയിൽ ആ രാജ്യത്തെ ജീവിതം വിശദമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അധ്യാപനം, ആരോഗ്യരംഗം, മിഷിണറി പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയായിരുന്നു കേരളത്തിൽ നിന്നും ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള ആദ്യകാലകുടിയേറ്റക്കാരുടെ തൊഴിലിടങ്ങൾ.

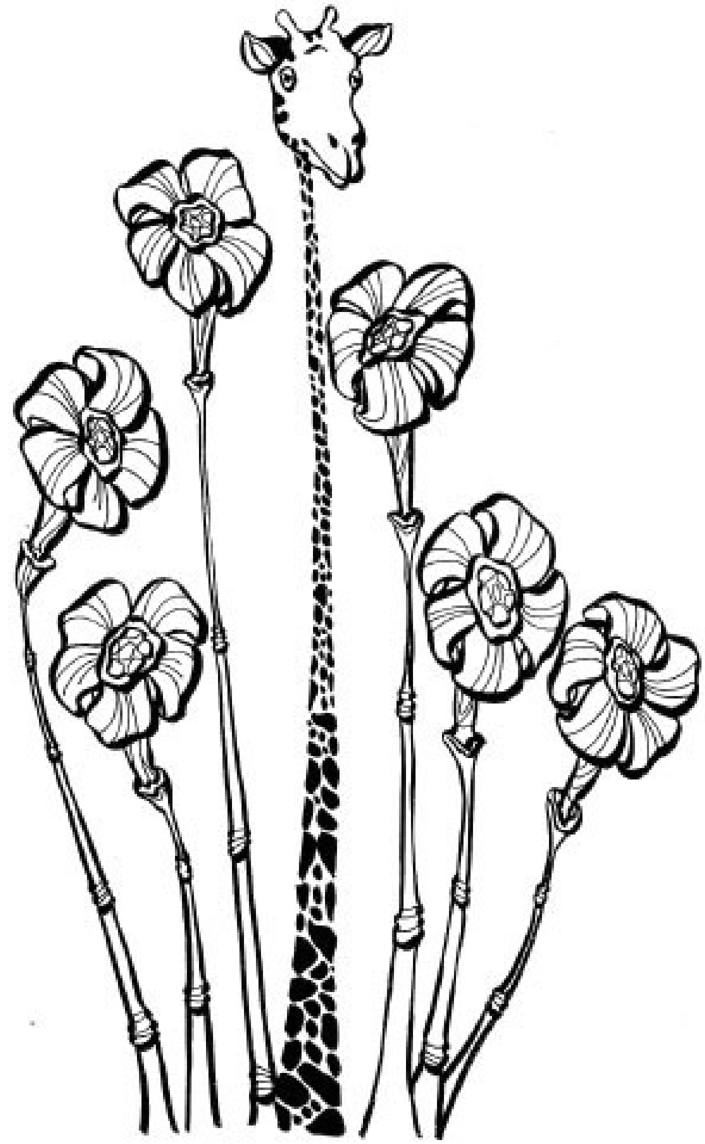

‘ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റക്കാർ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്ന പുതിയ മേഖല കൃഷിയും ഫാമുകളുമാണ്.’

അതിനും മുൻപേ, ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ ആദ്യദശകങ്ങളിൽ, തോട്ടം തൊഴിലാളികളായി കൊണ്ടുപോകപ്പെട്ട ഒരു വലിയ ജനവിഭാഗമുണ്ട്. പിന്നീട് അറുപതുകളിൽ ആ രാജ്യങ്ങൾ സ്വതന്ത്രമായതോടെ രാജ്യമൊഴിഞ്ഞുപോയ യൂറോപ്യൻ പ്രഭുക്കന്മാർ മിക്കവരും തങ്ങളുടെ കരിമ്പിൻ തോട്ടങ്ങളുടെയും പഞ്ചസാര ഫാക്ടറികളുടെയും പണക്കാരായ ഗുജറാത്തികൾക്ക് കൈമാറിയിട്ടാണ് പോയത്. അങ്ങനെ കുടിയേറ്റക്കാരായ ഗുജറാത്തികൾ പതിയെ ഉടമകളായി മാറുകയും ആ രാജ്യങ്ങളിലെ നിർണ്ണായക സാമ്പത്തിക ശക്തികളായി മാറുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. ആ കിടമത്സരത്തിൻറെ ഭാഗമായിട്ടാണ് ഈദി അമീൻ പഞ്ചസാര ഫാക്ടറികൾ ദേശസാത്കരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുന്നതും അന്ന് എഴുപത്തി

അയ്യായിരത്തോളം അംഗസംഖ്യയുള്ള ഇന്ത്യൻ സമൂഹത്തിനോട് മൂന്നു മാസത്തിനകം രാജ്യം വിട്ടുപോകാൻ ഉത്തരവിടുന്നതും. ഈദി അമീൻറെ ഉഗാണ്ടയിൽമാത്രമല്ല, ടാങ്കനിയ, നൈജീരിയ, എത്യോപ്യ, മൊസാംബിക്, സാൻസിബാർ എന്നിവിടങ്ങളിലേക്കും ഇന്ത്യക്കാരുടെ വലിയ കുടിയേറ്റങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ പിൻതലമുറക്കാരായ പതിമൂന്നു ലക്ഷം ഇന്ത്യാക്കാരാണ് ഇന്ന് വിവിധ ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉള്ളത്. ആഫ്രിക്കയിലെ കടുത്ത വംശീയ പ്രശ്നങ്ങൾക്കു നടുവിലാണ് അവരുടെ ജീവിതം. അവരുടെ അനന്തര തലമുറകൾ കുറെക്കൂടി സുരക്ഷിതമായ സൗത്താഫ്രിക്ക ഉൾപ്പെടെയുള്ള ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുതന്നെയോ യൂറോപ്പിലേക്കോ അമേരിക്കയിലേക്കോ ഒക്കെ ചേക്കേറി ജീവിതം സുരക്ഷിതമാക്കാനുള്ള ശ്രമത്തിലാണിപ്പോൾ ഉള്ളത്.

അതേസമയം കുടിയേറ്റം രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്ന ഒരു പുതിയ തലമുറ തൊണ്ണൂറുകൾക്കുശേഷം ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് ചെന്നിറങ്ങാൻ തുടങ്ങി. എഴുപതുകളിലെ ഗൾഫാണ് ഇന്നത്തെ ആഫ്രിക്ക എന്ന കാഴ്ചപ്പാടിൽനിന്നായിരുന്നു ആ ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടൽ. ആ വിശ്വാസം തെറ്റിയിട്ടില്ല. പുതിയ കാലത്തും അതിന് ആക്കം കൂടിയിട്ടേയുള്ളൂ. ജോബ് വിസയും വർക്ക് പെർമിറ്റും ഇല്ലാത്ത നാലു മലയാളികൾ ടോംഗോയിൽ തടവിൽ, ഐവറികോസ്റ്റിൽ രണ്ട് മലയാളി യുവാക്കളെ വെടിവച്ചു കൊന്നു എന്നിങ്ങനെയുള്ള വാർത്തകൾ ഇന്ന് നിത്യേന എന്നോണം പത്രത്താളുകളിൽ വായിക്കുമ്പോൾ ഓർക്കുന്നത് എൺപതുകളിലെ ഗൾഫിനെയാണ്. 'എന്തും വരട്ടെ, നേരിടാൻ തയ്യാർ' എന്നു കരുതി ജോലിക്കുവേണ്ടി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നവരുടെ പുതിയ താവളമായി ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ മാറിയിരിക്കുന്നു എന്നു സാരം. ഖനി, എണ്ണ, എൻജിനീയറിങ്, ബാങ്കിങ്, ഫാർമസ്യൂട്ടിക്കൽ എന്നീ മേഖലകളിലേക്കാണ് അവർ ആദ്യം പോയിത്തുടങ്ങിയത്. പിന്നെ ജിബൂട്ടിപോലെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ അമേരിക്ക നടത്തുന്ന (സൈനിക താവളം ഉൾപ്പെടെ) നിർമ്മാണപ്രവർത്തങ്ങളിലേക്കു വേണ്ട ഇലക്ട്രീഷ്യന്മാർ, പ്ലംബർ, വെൽഡർ എന്നിവരും പോയിട്ടുണ്ട്. തുടർന്ന് ഓഫീസ് ജോലികളിലുള്ളവരും പിന്നാലെ ഐ.ടി.ക്കാരും. ഇന്ന് സ്റ്റാർട്ട് അപ്പുകൾക്ക് ഏറ്റവും അനുയോജ്യമായ സ്ഥലം ആഫ്രിക്കൻ രാജ്യങ്ങൾ ആണെന്ന് ഐ.ടി. രംഗത്ത് ഉള്ളവർ പറയുന്നു. ദുബായ് കഴിഞ്ഞാൽ ഇന്ന് ഏറ്റവും അധികം മലയാളിഅക്കൗണ്ടന്റുമാരുള്ള രാജ്യം ബോട്സ്വാന ആണത്രേ. മലാവിപോലെയുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽ ഇപ്പോഴും മലയാളികളായ യുവവൈദികർ മിഷണറിപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ ഉണ്ട്. അവിടെ കഴിഞ്ഞ പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങളായി സ്ഥിരതാമസമാക്കിയിരിക്കുന്ന ഹരണി പിള്ള എന്ന വീട്ടമ്മ പറയുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, പള്ളികൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, മലയാളി സമാജങ്ങൾ, വിവിധ ജാതിമതങ്ങളുടെ പോഷകസംഘടനകൾ എന്നിവയും ഇന്ന് ആഫ്രിക്കൻ മലയാളികൾക്കുണ്ട്. അതിനർത്ഥം സജീവവും ചലനാത്മകവുമായ ഒരു പുതിയ സമൂഹം അവിടെ ഉണ്ടായിവരുന്നു എന്നുതന്നെയാണ്.

പുതിയ കുടിയേറ്റത്തിൻറെ ഭാഗമായി ആഫ്രിക്കയിൽ എത്തി വലിയ വിജയം വരിച്ച മലയാളികളുടെ ജീവിതകഥ പറയുന്ന ഫീച്ചറുകൾ ഇന്ന് സ്ഥിരം കാഴ്ചയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ബോട്സ്വാനയിൽ സ്വകാര്യമേഖലയിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ആളുകൾക്ക് ജോലി നല്കുന്ന 'ചോപ്പീസ്' ഗ്രൂപ്പിൻറെ ഉടമ രാമചന്ദ്രൻ ഒട്ടപ്പത്ത് അടുത്തിടെയാണ് 'ഫോബ്സ് ആഫ്രിക്കൻ' മാസികയുടെ കവർസ്റ്റോറിയിൽ വന്നത്. ബോട്സ്വാന, ദക്ഷിണാഫ്രിക്ക, സിംബാബെ, കെനിയ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലേക്കെല്ലാം ചോപ്പീസ് ശൃംഖല വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. താൻസാനിയയിലെ ഏറ്റവും വലിയ സ്വകാര്യബാങ്കിൻറെ സ്ഥാപകൻ സഞ്ജീവ്കുമാറും മലയാളിതന്നെ. 2012-ലെ പ്രവാസി ഭാരതീയ സമ്മാന ജേതാവായ ജോസ് പറയങ്കൻ മൊസാംബിക്കിലെ എണ്ണഖനനമേഖലയിൽ വിജയം കൈവരിച്ച വ്യക്തിയാണ്. കോംഗോയിൽ സ്പെയർ പാർട്സ് ലൂബ്രിക്കൻറ്സ് കച്ചവടത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന അത്താരിദ് ഗ്രൂപ്പിൻറെ ഉടമസ്ഥൻ പി.കെ. വേണു, ദക്ഷിണാഫ്രിക്കയിൽ ഹോട്ടൽ കൃഷി മേഖലയിൽ ഉള്ള മധുപിള്ള എന്നിവരും ആഫ്രിക്കയിലെ പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാർതന്നെ.

ആഫ്രിക്കയിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റക്കാർ കണ്ടെത്തിയിരിക്കുന്ന പുതിയ മേഖല കൃഷിയും ഫാമുകളുമാണ്. എൻറെ വീടിൻറെ വളരെ അടുത്തുള്ള രാജൻ എത്യോപ്യയിൽ വിജയകരമായി കോഴിഫാം നടത്തിവരുന്നു. സ്വകാര്യവ്യക്തികൾ മാത്രമല്ല വൻകിട കമ്പനികളും ആഫ്രിക്കയിൽ വൻതോതിൽ കൃഷിഭൂമികൾ വാങ്ങിക്കൂട്ടുകയോ പാട്ടത്തിനെടുക്കുകയോ ചെയ്യുന്നുണ്ട്. ബാംഗ്ലൂരിലെ കർഷുരി ഗ്രൂപ്പ് 6000 കോടി മുതൽ മുടക്കി പൂക്കൃഷി നടത്താൻപോകുന്നു എന്ന വാർത്ത വന്നത് അടുത്തിടെയാണ്. സീറോ മലബാർ സഭയുടെ അൽമായ സംഘം പതിനായിരം ഏക്കർ ഭൂമി നൈജീരിയയിൽ വാങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. എക്കണോമിക് ടൈംസിൻറെ ഒരു റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം എൺപതിലധികം ഇന്ത്യൻ കമ്പനികൾ 11300 കോടി രൂപയാണ്എത്യോപ്യ, കെനിയ, മഡഗാസ്കർ, സെനിഗൽ, മൊസാംബിക് എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ഭൂമി വാങ്ങുന്നതിനായി ചെലവഴിച്ചിരിക്കുന്നത്. കരിമ്പ്, പാം ഓയിൽ, നെല്ല്, പച്ചക്കറി എന്നിവയുടെ കൃഷിയാണ് ഭാവിയുടെ ബിസിനസ് എന്നോ കുടിയേറ്റത്തിനു സാധ്യത ഒരുക്കുന്നതെന്നോ തിരിച്ചറിഞ്ഞുള്ള ഒരു നീക്കമാണത്. ഇന്ത്യയിലെ ഭൂനിയമങ്ങൾ വൻതോതിലുള്ള കൃഷിയുടെ സാധ്യതകൾ അവസാനിപ്പിച്ചുകളഞ്ഞു എന്നും അതുവഴി ഇന്ത്യയിൽ കൃഷി ലാഭകരമല്ലെന്നും ഉള്ള തിരിച്ചറിവിൽനിന്നാണ് ഇത്തരം കമ്പനികൾ ആഫ്രിക്കയിലേക്ക് ചുവട് മാറ്റിയിരിക്കുന്നത്. കേരളത്തിൽ ഭൂപരിഷ്കരണം എങ്ങനെയൊക്കെ കൃഷിയെ ബാധിച്ചു എന്ന് കഴിഞ്ഞ കുറെക്കാലങ്ങളായി തരിശു കിടക്കുന്ന ഭൂമിയെ നോക്കി പുതിയ ഒരു പഠനത്തിനു വിധേയമാക്കേണ്ടതാണ് എന്നു തോന്നുന്നു. കേരളത്തിൻറെ അറുപതാണ്ടുകളുടെ കഥ പറയുമ്പോൾ കുടിയേറ്റം

സൃഷ്ടിച്ച ആൾശൂന്യതമാത്രമാണോ ആ തരിശുകിടപ്പിനു കാരണം എന്നുകൂടി ആരായേണ്ടതുണ്ട്.

8

വിളിപ്പുറത്തുള്ള കാര്യസ്ഥൻ

ഞാൻ അവസാനം മേൽനോട്ടം വഹിച്ച വർക്ക്സൈറ്റിൽ എല്ലാ ഉച്ചകളിലും സൈക്കിളിൽ ചായയും കടിയുമായി എത്തുന്ന സുബൈറും അതേ സൈറ്റിലെ ആർക്കിടെക്റ്റ് ആയ ഗിരീഷും മലയാളികളാണ്. രണ്ടുപേരും രണ്ടു രീതിയിൽ ഗൾഫിൽ എത്തപ്പെട്ട് രണ്ടു തരം ജീവിതം നയിക്കുന്നവർ. മലയാളിയുടെ ഗൾഫ് ജീവിതത്തിൻറെ ഇരുധ്രുവങ്ങളെയാണ് ഇരുവരും പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. ഈ ധ്രുവങ്ങൾക്കിടയിൽ അനേകതരം ജീവിതങ്ങൾ നയിക്കുന്ന ഒരു വലിയ ജനസമൂഹത്തെയാണ് നാം പലപ്പോഴും 'ഗൾഫ് പ്രവാസികൾ' എന്ന ഒറ്റ വാക്കുകൊണ്ട് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഈ ഒറ്റവാക്കിൽ ഒതുങ്ങാത്തവിധം പല അടരുകളും തലങ്ങളും ഉള്ളതാണ് അവർ അഭിമുഖീകരിക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നതാണ് വസ്തുത.

ഗൾഫിലേക്കുള്ള മലയാളിയുടെ കുടിയേറ്റത്തിന് എക്കാലത്തും രണ്ടു മുഖമുണ്ടായിരുന്നു. ഗോർഫക്കാൻ കടൽത്തീരത്ത് ഉരുവിൽനിന്ന് ചാടി കഷ്ടപ്പാടിൻറെയും ബുദ്ധിമുട്ടിൻറെയും ഇരുണ്ട പ്രവാസത്തിലേക്ക് കാലുകുത്തിയ ഒരുകൂട്ടം മലയാളിക്കൊപ്പംതന്നെ സാങ്കേതികവിദ്യകളിലും ആതുരശുശ്രൂഷാരംഗത്തും വൈദഗ്ധ്യം നേടിയ ചില മലയാളികൾ അതേ കാലത്തുതന്നെ തുറമുഖത്തെ സുരക്ഷിതവാതിലുകളിലൂടെ സൗഭാഗ്യത്തിൻറെ കുടിയേറ്റത്തിലേക്കും എത്തിപ്പെടുകയുണ്ടായി. രണ്ടു കൂട്ടരുടെയും കുടിയേറ്റലക്ഷ്യം ഒന്നായിരുന്നെങ്കിലും അവ തമ്മിൽ താരതമ്യം ചെയ്യപ്പെടാനാവത്ത അന്തരമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു കൂട്ടർ കരണ്ടില്ലാത്ത, എ.സി. യുടെ തണുപ്പില്ലാത്ത ജീർണ്ണിച്ച വാടകമുറികളിൽ ആറോ ഏഴോ പേരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരുവനായി ചുരുണ്ടുകൂടിയപ്പോൾ മറുകൂട്ടർക്ക് സർക്കാർ അനുവദിച്ച ബംഗ്ലാവുകളിലും വില്ലകളിലും കുടുംബത്തോടൊപ്പം പൂന്തോട്ടഭംഗി ആസ്വദിച്ചുകഴിയാനുള്ള ഭാഗ്യമുണ്ടായി. അന്നുമുതൽ ഇന്നോളം ഈ ഇരുലോകങ്ങളും ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായി ഗൾഫിൽ നിലനില്ക്കുന്നു. ഒരിക്കലും

കുട്ടിമുട്ടാത്ത സമാന്തര പാതകളിൽക്കൂടിയാണ് ഇപ്പോഴും മലയാളി ഗൾഫിലേക്ക് എത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നത്.

'ഒരു മലയാളിയുടെ കയ്യിൽ പണവും പണിയും ഏല്പിച്ചിട്ട് എവിടേക്ക് വേണമെങ്കിലും പോയി സമാധാനത്തോടെ തിരിച്ചു വരാൻ കഴിയുമെന്നത് ഗൾഫിലെ ഓരോ അർബാബുമാരുടെയും വിശ്വാസമാണ്...'

ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിനു പ്രായം അൻപത് എന്നു പറയാറുണ്ടെങ്കിലും അതിനേക്കാളൊക്കെ ഏറെ മുൻപേതന്നെ മലയാളികൾ ഗൾഫിലേക്ക് പോയിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഗൾഫ് നാടുകളിൽ ആദ്യമായി എണ്ണ ഖനനം ആരംഭിച്ച ബഹ്റൈനിൽ 1932–ൽത്തന്നെ അഞ്ഞൂറിനു മുകളിൽ ഇന്ത്യാക്കാർ ജോലി ചെയ്തിരുന്നതായി അറിയാം. അതിൽത്തന്നെ നിരവധി മലയാളികളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒറ്റപ്പെട്ടതും ചിതറിയതുമായ ഒരു സമൂഹമായിരുന്നില്ല അത്. അതുകൊണ്ടാണ്

1947–ൽത്തന്നെ, കേരളം എന്ന സംസ്ഥാനം രൂപപ്പെടുന്നതിനുംമുൻപേ, അവിടെ ഒരു കേരളീയ സമാജം സ്ഥാപിതമാകുന്നത്. (പില്ക്കാലത്ത് വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ രൂപം കൊണ്ടതൊക്കെ 'കേരള സമാജം' ആയപ്പോൾ അത് 'കേരളീയ സമാജം' ആയതിനു പിന്നിൽ കാലത്തിനു മുൻപേയുള്ള ആ പിറവി കാരണമായിരുന്നിരിക്കണം. അതിൻറെ ഊന്നൽ ഭാഷയിലാണ്. ഭൂപ്രദേശത്തിൽ അല്ല). 1946–ൽ കുവൈറ്റ് ഓയിൽ കമ്പനി എണ്ണഖനനം തുടങ്ങി. അന്ന് അഞ്ഞൂറിനും അറുനൂറിനും ഇടയിൽ മലയാളികൾ അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടു എങ്കിൽ എഴുതുകളുടെ തുടക്കം ആയപ്പോഴേക്കും അത് മൂന്നു ലക്ഷമായി വർദ്ധിച്ചു. സമാനമായ യാത്രകൾ ഒമാൻ, സൗദി, ഖത്തർ, യു.എ.ഇ. എന്നിങ്ങനെ മറ്റ് ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിലേക്കും ഉണ്ടായി. എഴുപതുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ എണ്ണവിലയിൽ വൻവർദ്ധനവുണ്ടായതോടെ ഗൾഫ് മേഖലയിൽ നിർമ്മാണപ്രവർത്തങ്ങൾക്ക് ഒരു കുതിച്ചുചാട്ടമുണ്ടായി. അത് ഏറ്റവും ഗുണപ്രദമായി ഉപയോഗിച്ച സമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്ന് മലയാളികൾതന്നെ. അവർ അവിടെ എത്തപ്പെട്ട വഴി പലതായിരുന്നെങ്കിലും (ബോംബെയിലെ ഏജൻറുവഴി, കൂട്ടുകാർവഴി, ബന്ധുക്കൾവഴി, നേരിട്ടുള്ള നിയമനങ്ങൾവഴി) അവർ ഏർപ്പെട്ട തൊഴിലുകളിൽ വ്യത്യസ്തത ഉണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും കഴിവുള്ളവരെയും കഠിനാധ്വാനികളെയും ഗൾഫ് കൈവിട്ടില്ല എന്നതായിരുന്നു സത്യം. അവർ ഏതുവഴി വന്നു എന്നത് അക്കാര്യത്തിൽ പ്രസക്തമേ ആയിരുന്നില്ല, ഒരുകാലത്തും. ഇന്ന് ലോകോത്തര കമ്പനികൾ പലതും വിദ്യാഭ്യാസയോഗ്യതയ്ക്കും മാർക്കുലിസ്റ്റുകൾക്കും അപ്പുറം ഉദ്യോഗാർത്ഥിയുടെ യഥാർത്ഥ കഴിവുകൾ അന്വേഷിക്കുന്ന രീതി പരീക്ഷിക്കുന്നു എങ്കിൽ ഗൾഫ് അത് എന്നേ പ്രയോഗിച്ചുകഴിഞ്ഞ മാർഗ്ഗമാണ്. അവിടെ ഒരാളുടെ അക്കാദമിക് യോഗ്യതകൾക്ക് അക്ഷരാർത്ഥത്തിൽ കടലാസ്സുവിലപോലുമില്ല. ഏറ്റെടുക്കുന്ന പണിയിലെ മികവാണ് ഒരാളുടെ മുന്നോട്ടുള്ള പ്രയാണത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്ന ഏക ഏകകം. ഒരാളുടെ കഠിനാധ്വാനവും ഭാഗ്യവുമാണ് അവന് പലപ്പോഴും ജീവിതവിജയം സമ്മാനിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് ഗിരീഷിനേക്കാൾ വലിയ വീടും സൗകര്യവും സുബൈറിന് നാട്ടിലുള്ളത്. കാറുകൾ കഴുകിക്കൊടുത്തുമാത്രം ഉപജീവനമാർഗ്ഗം കണ്ടെത്തിയിരുന്ന തലശ്ശേരിക്കാരൻ പരമുവിന് 'ഇനി വീടിന് ഒരു മതിൽകൂടി ആയാൽ എൻറെ ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ എല്ലാം തീർന്നു' എന്ന് എത്തി പത്തു വർഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ സ്വയം ആശ്വസിക്കാൻ കഴിയുന്നതും.

മലയാളിക്ക് അന്നം തരുന്ന ഗൾഫിലെ തൊഴിലുകൾ ഏതൊക്കെ എന്നന്വേഷിച്ചാൽ സമസ്തമേഖലകളും എന്ന് സംശയലേശമന്യേ ഒറ്റവാക്കിൽ പറയാൻ കഴിയും. മറ്റെല്ലാ രാജ്യക്കാരും ചില പ്രത്യേകതരം തൊഴിലിടങ്ങളിലേക്ക് ഒതുങ്ങപ്പെടുമ്പോൾ കടൽ കടന്ന മലയാളിക്ക് ഒരിക്കലും അങ്ങനെ ഒരു പരിമിതി ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ക്ലീനിങ്ങുമുതൽ മാനേജർവരെ. ആർക്കിടെക്റ്റ് മുതൽ

ഹെൽപ്പർവരെ. കച്ചവടംമുതൽ അടുക്കളപ്പണിവരെ. പത്രവിതരണംമുതൽ സി.ഇ.ഒ വരെ. മലയാളിക്ക് വർജ്ജ്യവും നിഷിദ്ധവുമായ ഒന്നും ഗൾഫിൽ ഇല്ലെന്നു സാരം.

ഗൾഫിലെ തൊണ്ണൂറു ശതമാനം കമ്പനികളിലെയും മലയാളി മാനേജറന്മാർ പത്താം ക്ലാസ് പാസ്സാകാത്തവരാണെന്നത് ഒരല്പം അതിശയോക്തി വർത്തമാനമാണെന്ന് തോന്നുമെങ്കിലും അതൊരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. സ്വർണ്ണവർണ്ണത്തിലച്ചടിച്ച കല്യാണക്കുറി കാണിച്ച് ജോലി തേടിയവർമുതൽ പ്യൂൺ തസ്തികയിൽ വന്ന് പടിപടിയായി ഉയർന്ന് അവിടെ എത്തിയവർവരെ അക്കൂട്ടത്തിലുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ ഇപ്പോഴും ആ കസേരകളിൽ ഇരിക്കുന്നത് ഏതെങ്കിലും പിന്നാമ്പുറ കാക്കപിടിത്തത്തിലൂടെയല്ല പകരം അവർ അതിന് യോഗ്യരാണ് എന്ന് തൊഴിൽ ദാതാക്കൾക്ക് ഉത്തമ ബോധ്യമുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. തൻറെ കീഴിൽ പണിയെടുക്കുന്ന എം.ടെക്. എൻജിനീയറെക്കാൾ പ്രായോഗികബുദ്ധിയും പ്രവർത്തനമികവും അവർ ഓരോ നിമിഷവും തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടാണ്.

എന്തുകൊണ്ടാണ് അഞ്ചു പതിറ്റാണ്ട് കഴിഞ്ഞിട്ടും ഗൾഫിന് മലയാളി, മറ്റേത് ദേശക്കാരനേക്കാളും പ്രിയപ്പെട്ടവനായി തുടരുന്നത് എന്നു ചോദിച്ചാൽ അതിനുത്തരം അവൻറെ ഈ പ്രായോഗികബുദ്ധിയും കഠിനാധ്വാനവും അർപ്പണമനോഭാവവും കൂറും സാമർത്ഥ്യവും കവച്ചുവയ്ക്കുവാൻ ഗൾഫിലേക്ക് അന്നം തേടി വന്ന മറ്റൊരു ദേശക്കാരനും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതുതന്നെയാണ്. ഒരു മലയാളിയുടെ കയ്യിൽ പണവും പണിയും ഏല്പിച്ചിട്ട് എവിടേക്ക് വേണമെങ്കിലും പോയി സമാധാനത്തോടെ തിരിച്ചു വരാൻ കഴിയുമെന്നത് ഗൾഫിലെ ഓരോ 'അർബാബുമാരുടെയും' വിശ്വാസമാണ്. ആ തകരാത്ത വിശ്വാസമാണ് ഏതു ഭീഷണി ഘട്ടത്തിലും മലയാളിയെ ഗൾഫിൽ താങ്ങിനിർത്തുന്നത്. അപവാദങ്ങൾ ഇല്ലെന്നല്ല പക്ഷേ, അതിനുമപ്പുറത്താണ് അവൻ ആർജ്ജിച്ചെടുത്തിരിക്കുന്ന വിശ്വാസത്തിൻറെ ബലം. അതല്ലാതെ വൈകാരികമായ ഒരു 'സോഫ്റ്റ് കോർണ്ണറും' അറബികൾക്ക് മലയാളികളോടില്ല. ജാതിയും മതവും വർഗ്ഗവും വർണ്ണവും അവരെ ബാധിക്കുന്ന പ്രശ്നമേയല്ല. താൻ ചെയ്യേണ്ട പണി തൻറെ അറിവില്ലായ്മയ്ക്കും അലസതയ്ക്കും അസാന്നിദ്ധ്യത്തിനും മധ്യേ തന്നേക്കാൾ നന്നായി നിവർത്തിച്ചുതരുന്ന ആരെയും അവർക്കിഷ്ടമാണ്. മലയാളി ഗൾഫിൽ തുടരുന്നത് ആരുടെയും ഔദാര്യംകൊണ്ടല്ല പകരം അവൻറെ മിടുക്കുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് എന്നു സാരം. ഇതു മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ ഈ കാലയളവിനിടയിൽ കൂട്ടത്തോടെ വന്നുമടങ്ങിയ മറ്റനേകം ദേശക്കാരുടെ കഥയോർത്താൽ മതി. ചൈനക്കാരനെയും കൊറിയക്കാരനെയും വിയറ്റ്നാംകാരനെയും ഗൾഫ് പരീക്ഷിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും വളരെ വേഗം അതെല്ലാം കെട്ടടങ്ങുകയാണുണ്ടായത്. ബംഗാളിയും ഈജിപ്ഷ്യനും ഇറാക്കിയും പാലസ്തീനിയും ഫിലിപ്പിനിയും പാകിസ്ഥാനിയും ഉൾപ്പെടെ മറ്റനേകം ദേശക്കാർ ഗൾഫിലുണ്ടെങ്കിലും അവർക്കാർക്കും ഇന്നോളം മലയാളിയുടെ

അപ്രമാദിത്വം നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. എന്തിന് മലയാളിക്ക് സ്വപ്നം കാണാൻ കഴിയാത്ത ശമ്പളം വാങ്ങുന്ന വെള്ളക്കാരനെപ്പോലും ഓഫീസ് സമയത്തിനുശേഷം ഒരാവശ്യത്തിനു വിളിച്ചാൽ കിട്ടില്ലെന്നും ഏതു പാതിരാത്രിയിലും ഫോൺ ഓൺ ചെയ്തുവച്ച് ഓടിയെത്താൻ ഒരു മലയാളിയേ ഉള്ളൂ എന്നും അറബിക്കറിയാം എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം.

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും സ്വതന്ത്രമാകുന്നതിനും മുൻപേ തുടങ്ങിയ ബന്ധമാണിതെങ്കിലും, അവനെ സമ്പൂർണ്ണമായും വിശ്വാസമാണെങ്കിലും ഈ കുടിയേറ്റക്കാരനായ കരാർ പണിക്കാരനെ അങ്ങനെമാത്രം കാണാനും ഒരു വിളിപ്പാടകലെ നിർത്താനും അറബ് ജനത എക്കാലത്തും ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഒരിക്കലും അവൻ തങ്ങളുമായി ഇടകലരാനോ പൗരത്വം സമ്പാദിച്ച് തങ്ങൾക്ക് തുല്യമായ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാനോ അവർ സമ്മതിച്ചതേയില്ല (അതി സമ്പന്നരായ ചില കച്ചവടക്കാരെ അടുത്ത കാലത്ത് അവർ സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്നത് പരിഗണിക്കപ്പെടാവുന്നതല്ല). അക്കാര്യത്തിലും അറബികൾ ജാതി മത വർഗ്ഗ വർണ്ണം പരിഗണിച്ചതേയില്ല, ഏതൊരാളും വിദേശി എന്നൊരു ഒറ്റക്കാഴ്ചമാത്രമേ അവർക്കുള്ളൂ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ മറ്റെല്ലാ ദേശങ്ങളിലേക്കും കുടിയേറിയ മലയാളി വളരെ വേഗം ആ ദേശക്കാരനായി മാറിയെങ്കിലും അറബ് ദേശത്തെ മലയാളി എന്നും മലയാളിയായിത്തന്നെ ജീവിച്ചു. മറ്റെല്ലാ നിയമങ്ങളിലെയും പഴുതുകൾ കണ്ടെത്തി മലയാളി അത് തങ്ങൾക്ക് ഗുണഫലമാക്കിത്തീർത്തു എങ്കിൽ ഇക്കാര്യത്തിൽമാത്രം മലയാളിക്ക് ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരേ രാജ്യത്ത് നാല്പതും അൻപതും വർഷങ്ങൾ പിന്നിട്ടവർപോലും ഇപ്പോഴും രണ്ടു വർഷം കൂടുമ്പോൾ വിസ പുതുക്കിയാണ് അവിടെ കഴിയുന്നത്. എല്ലാത്തിലും എന്നതുപോലെ അതിലും അപവാദങ്ങൾ ഉണ്ട്, വന്നതിൽപ്പിന്നെ ഒരിക്കൽപ്പോലും വിസ പുതുക്കാതെ വർഷങ്ങളായി അനധികൃത ജീവിതം നയിക്കുന്ന നിരവധി പേരെ നമുക്ക് അറബ് നഗരങ്ങളിൽ കണ്ടെത്താൻ കഴിയും. ഹജ്ജ് വിസയിലും ഉംറ വിസയിലും സൗദി അറേബ്യയിൽ എത്തി നിരവധി വർഷങ്ങൾ അവിടെ അനധികൃതമായി താമസിച്ച് ജോലി ചെയ്തശേഷം പോലീസിനു പിടികൊടുക്കാനായി മാത്രം ജിദ്ദയിലെ കന്ദ്രപ്പാലത്തിനടിയിൽ തമ്പടിക്കുന്ന വലിയൊരു സമൂഹമുണ്ട്. നാട്ടിൽ താൻ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട അത്യാവശ്യം ഉത്തരവാദിത്വങ്ങൾ എല്ലാം നിർവ്വഹിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഇനി മടങ്ങിപ്പോകാം എന്നു തോന്നുമ്പോഴാണ് ഈ പിടികൊടുക്കലിനുവേണ്ടി ഇറങ്ങിപ്പുറപ്പെടുന്നത്. പോലീസിൻറെ വരവും കാത്ത് അവർക്ക് നിരവധി ദിവസങ്ങൾ ആ പാലത്തിനടിയിൽ ചൂടും തണുപ്പും സഹിച്ച് ജീവിക്കേണ്ടിവരുന്നു. നമ്മുടെ കുടിയേറ്റത്തിന് ഇങ്ങനെ ഒരു കറുത്ത മുഖംകൂടി ഉണ്ട്.

ഇത്തരക്കാരുടെ എണ്ണം ക്രമാതീതമായി കൂടി എന്നു തോന്നുമ്പോൾ അതാതു സർക്കാരുകൾ പൊതുമാപ്പ് പ്രഖ്യാപിച്ച് പരമാവധി ആളുകളെ കയറ്റിവിടാനും ഉള്ളവരെ നിയമത്തിൻറെ പരിധിക്കുള്ളിലേക്ക് കൊണ്ടുവരാനും ശ്രമിക്കാറുണ്ട്.

അപ്പോഴും നിരവധി വിദേശികൾ നിയമത്തിൻറെ മുന്നിലേക്ക് വരാതെയും ക്രമപ്പെടാതെയും നില്ക്കുന്നുണ്ട് എന്നും പുതിയതായി വരുന്നവർ പിന്നെയും നിയമത്തിൻറെ ഉള്ളിൽ വരാത്തവരായിത്തീരുന്നുണ്ട് എന്നും ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് കൃത്യമായി അറിയുകയും ചെയ്യാം. അതുകൊണ്ടാണ് പൊതുമാപ്പുകൾ ആവർത്തിക്കേണ്ടിവരുന്നത്.

നിയമങ്ങൾ ഇത്ര കർശനമായ ഈ രാജ്യങ്ങൾ പിന്നെ എന്തുകൊണ്ട് അത്തരക്കാരെ കണ്ടെത്താനും ശിക്ഷിക്കാനും ശ്രമിക്കുന്നില്ല എന്നൊരു സംശയം ഉണ്ടായേക്കാം. വിദേശികളോടുള്ള സഹതാപം എന്നതിനപ്പുറം പലപ്പോഴും അത് സ്വദേശികൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള കണ്ണടയ്ക്കലാണ് എന്നതാണ് ശരി. അത്തരം നിയമലംഘകരെയും അനധികൃത താമസക്കാരെയുമാണ് കൂടുതൽ ചൂഷണം ചെയ്യാൻ എളുപ്പം എന്നതാണതിൻറെ കാരണം. അമേരിക്ക മെക്സിക്കോക്കാരനു നേരേ കണ്ണടയ്ക്കുന്നതുപോലെയാണ് ഇതും. അവരെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടുമാത്രം നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാവുന്ന ഒരു വലിയ തൊഴിൽമേഖല ഗൾഫിൽ ഉണ്ട്. കാറു കഴുകൽമുതൽ അടുക്കളപ്പണിവരെ അതിലുണ്ട്. വളരെ സങ്കീർണ്ണമായ രീതിയിൽ കെട്ടുപിണഞ്ഞു കിടക്കുന്ന ഒരു സാമ്പത്തിക കണ്ണിയാണത്.

ഫ്രീ വിസ എന്നൊരു ഏർപ്പാടുണ്ട് ഗൾഫിൽ. സൗദി ഇപ്പോൾ തടയാൻ ശ്രമിക്കുന്നതും മറ്റ് രാജ്യങ്ങൾ പലതും തടയാൻ ശ്രമിച്ച് പരാജയപ്പെട്ടതുമായ ഒരു ഏർപ്പാടാണത്. ഇതിലെ വലിയ ഗുണഭോക്താക്കൾ സ്വദേശികളാണ് എന്നതുകൊണ്ടാണ് ആ ശ്രമങ്ങൾ പലപ്പോഴും പരാജയപ്പെട്ടുപോകുന്നത്. ഒരു ‘പേപ്പർ’ കമ്പനിയുണ്ടെങ്കിൽ മെയ്യനങ്ങാതെ പണം പിടിക്കാനുള്ള ഒരു സൂത്രവിദ്യയാണത്. ആദ്യം വിസ എടുക്കുമ്പോൾ കിട്ടുന്ന ഒരു ഭീമമായ തുക, പിന്നെ ഓരോ തവണയും വിസ പുതുക്കുമ്പോൾ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുകകൾ, തൻറെ തൊഴിലാളിക്ക് തൊഴിലോ താമസം, ഭക്ഷണം, ടിക്കറ്റ്, ലീവ്, സാലറി എന്നിങ്ങനെയുള്ള ആനുകൂല്യങ്ങളോ ഒന്നും കൊടുക്കേണ്ടതില്ല എന്ന സൗകര്യം. സ്വതവേ മടിയനായ അറബിക്ക് ഇതിൽപ്പരം മറ്റെന്തുവേണം. താൻ എടുത്തു ചാടാനൊരുങ്ങുന്ന കിടങ്ങിൻറെ ആഴത്തെപ്പറ്റി ബോധ്യമില്ലാത്ത ചില നിരപരാധികൾ അതിൽ അറിയാതെ വീണുപോകാറുണ്ട്. കടം വാങ്ങിയും വീട് പണയപ്പെടുത്തിയും ഗൾഫിലേക്ക് പുറപ്പെടുന്നവർ ഇത്തരം കടക്കെണികളിൽപ്പെട്ട് ഒരിക്കലും നിവരാൻ കഴിയാത്തവനായിത്തീരുന്നു. കടബാധ്യതയോടെ പുറപ്പെട്ടവൻ അതിനേക്കാൾ വലിയ കടക്കാരനായി മടങ്ങിവരേണ്ടിവരുന്നു.

ഇതൊക്കെ അറിഞ്ഞിരുന്നുകൊണ്ട് മലയാളി എന്തിന് ഈ കിടങ്ങിലേക്ക് പിന്നെയും വീണുകൊടുക്കുന്നു എന്ന് സംശയിച്ചേക്കാം. സ്വന്തമായി ഒരു വഴി തേടാൻ ത്രാണിയുള്ളവർക്കും ഭാഗ്യാന്വേഷികൾക്കും ഏറ്റവും സുഖപ്രദമായ മാർഗ്ഗമാണ് എന്നൊരു ഗുണവശംകൂടി അതിനുണ്ട്. ഗൾഫിലെ കച്ചവടക്കാരുടെ ചരിത്രം പരിശോധിച്ചാൽ ഇങ്ങനെ വന്ന് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിൽ ജീവിച്ചുതുടങ്ങിയവരാണ്

അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. അതുമാത്രമല്ല അങ്ങനെ കമ്പനികൾക്ക് പുറത്തു നില്ക്കുന്നവർ ഓവർടൈം ചെയ്തും കരാർ പണികൾ ഏറ്റെടുത്തും ഒക്കെ കമ്പനിവിസകളിൽ വന്ന നിയമാനുസൃതരെക്കാൾ മെച്ചപ്പെട്ട വരുമാനം നേടുന്നുണ്ട് എന്നതും ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമാണ്. അതുകൊണ്ടുതന്നെയാണ് സൗദി ഇപ്പോൾ ഇത്തരക്കാരെ കർശനമായി പിടികൂടുന്നു എന്ന് കേൾക്കുമ്പോൾ മലയാളി മനസ്സ് പിടയുന്നത്. മൂന്നും നാലും പതിറ്റാണ്ട് നീണ്ട ജീവിതത്തിൽ സമ്പാദിച്ചതൊക്കെയും അവിടെത്തന്നെ കച്ചവടത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് അങ്ങനെ ഒന്ന് സ്വപ്നത്തിൽപോലും ചിന്തിക്കുക സാധ്യമല്ല.

സ്വദേശിവത്കരണം എന്ന വാക്ക് ഗൾഫിൽ ഒരു പുതിയ ഭീഷണിയല്ല. തൊണ്ണൂറുകളുടെ തുടക്കത്തിൽ ഞാൻ ഗൾഫിൽ എത്തുമ്പോൾ അവിടെ ഉയർന്നുകേട്ട ഭീതികളിലൊന്ന് രണ്ടായിരത്തിൻറെ തുടക്കത്തോടെ മുഴുവൻ വിദേശികളെയും ഗൾഫിൽ നിന്ന് മടക്കി അയയ്ക്കാൻതക്കവിധം അതാതു സർക്കാരുകൾ രാജ്യത്തെ തൊഴിൽ സേനയെ സജ്ജമാക്കുന്നു എന്നതായിരുന്നു. എന്നാൽ രണ്ടായിരമായതോടെ ലക്ഷ്യം രണ്ടായിരത്തിപ്പത്ത് എന്ന് പുതുക്കി നിശ്ചയിച്ചു. ഇപ്പോഴത് രണ്ടായിരത്തി ഇരുപത് എന്ന് മാറ്റിപ്പറഞ്ഞുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ഇതേ കാലയളവിൽ ഒമാൻ, ഖത്തർ, ബഹ്റൈൻ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങൾ ഉയർന്ന രീതിയിൽ സ്വദേശിവത്കരണം നടപ്പാക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഓയിൽ, വൈദ്യുതി, ടെലിഫോൺ, ബാങ്കിങ്, എയർപോർട്ട് തുടങ്ങിയ മേഖലകൾ ഏതാണ്ട് തൊണ്ണൂറു ശതമാനം എന്ന തരത്തിൽ വിജയകരമായി സ്വദേശിവത്കരണം നടപ്പാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. എന്തിന് നേഴ്സിങ് രംഗത്തേക്കുപോലും അറബിപ്പെൺകുട്ടികൾ വ്യപകമായി കടന്നുവന്നുകഴിഞ്ഞു. ഇപ്പോൾ കുവൈത്തും സൗദിയുമാണ് ആ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നീങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന രണ്ടു രാജ്യങ്ങൾ. സ്വദേശികളുടെ ഉയർന്ന വിദ്യാഭ്യാസ നിലവാരവും അവരുടെ തൊഴിലില്ലായ്മയും ഇനി അധികകാലം ഒരു ഗൾഫ് രാജ്യത്തിനും പരിഗണിക്കാതിരിക്കാൻ കഴിയില്ല. അത്തരത്തിൽ അത് ഉയർന്നുകഴിഞ്ഞു. അതേസമയം മുഴുവൻ വിദേശികളെയും ഒഴിവാക്കാൻതക്കവിധം രാജ്യങ്ങൾ സ്വയംപര്യാപ്തത കൈവരിച്ചിട്ടുമില്ല.

സ്വദേശിവത്കരണത്തിൻറെ ഭാഗമായി ഇക്കഴിഞ്ഞ കാലയളവിൽ തൊഴിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു മലയാളിയും ഇന്ന് തൊഴിൽ രഹിതനായി കേരളത്തിൽ അലയുന്നില്ല എന്നതാണ് വേറൊരു സത്യം. ഒന്നുകിൽ അവർ അതേ രാജ്യത്തുതന്നെ പുതിയ തൊഴിലിടം കണ്ടെത്തി അല്ലെങ്കിൽ അവർ മറ്റൊരു ഗൾഫ് രാജ്യത്തേക്കു തന്നെ ചുവടുമാറ്റി. ഇനി കുറച്ചുപേർ യൂറോപ്പ്, അമേരിക്ക, കാനഡ, ഓസ്ട്രേലിയ തുടങ്ങിയ ഇടങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറി. ഇനി ഒരു കൂട്ടർ തങ്ങൾ നാട്ടിൽ ഉപേക്ഷിച്ചുവന്ന തൊഴിലിടത്തിൽ പുനഃപ്രവേശനം നേടി. അതേ രാജ്യത്തുതന്നെ പുതിയ തൊഴിലിടം കണ്ടെത്തിയവരായിരുന്നു അക്കൂട്ടത്തിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. അത്രയും കാലംകൊണ്ട് അവർ നേടിയെടുത്ത പരിചയസമ്പന്നത വെറുതേ

ഉപേക്ഷിച്ചുകളയുകയല്ല മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയാണ് ആ ദേശങ്ങൾ ചെയ്തത്.

ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾ, പ്രത്യേകിച്ചും സൗദി അറേബ്യ അനധികൃത താമസക്കാരെ ഇപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് നോട്ടമിടാൻ തുടങ്ങിയതിൻറെ കാരണം മുല്ലപ്പൂ വിപ്ലവമുയർത്തിവിട്ട രാഷ്ട്രീയ പരിതഃസ്ഥിതിയാണെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമില്ല. ഗൾഫിലെ ഭരണകൂടങ്ങളും ജനങ്ങളും തമ്മിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ഒരു അലിഘിത കരാർ ഉണ്ട്. ഞങ്ങൾ നിങ്ങൾക്ക് സുഖമായും സുഭിക്ഷമായും ജീവിക്കാനുള്ള സർവ്വ സൗകര്യവും ഒരുക്കിത്തരും പകരം നിങ്ങൾ ഞങ്ങളുടെ അധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യാൻ പാടില്ല. കഴിഞ്ഞ മൂന്നാല് ദശാബ്ദക്കാലമായി പരസ്പരം പാലിച്ചുപോന്നിരുന്ന കരാർ ആയിരുന്നു ഇത്. എന്നാൽ പുതിയ തലമുറ നേടിയ വിദ്യാഭ്യാസവും ലോകപരിചയവും രാഷ്ട്രീയ നേതൃത്വത്തിനു നേരേ വിരൽ ചൂണ്ടാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കിയിട്ടുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, ആഗോളവത്കരണവും ഉപഭോഗസംസ്കാരവും മനുഷ്യനിൽ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുള്ള കടുത്ത ആർത്തികളെ തൃപ്തിപ്പെടുത്താൻ ഭരണകൂടങ്ങൾക്ക് കഴിയുന്നുമില്ല. കരാർപ്രകാരം ഞങ്ങൾക്ക് കിട്ടേണ്ട വിഹിതം നേരേചൊവ്വേ കിട്ടുന്നില്ല എന്നൊരു വികാരം പൊതുവേ സാധാരണ ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുമുണ്ട്. ഇപ്പോഴുള്ള വിധത്തിൽ അലവൻസുകൾകൊണ്ടും സബ്സിഡികൾകൊണ്ടും അധികം മുന്നോട്ട് പോകാനാവില്ലെന്നും അതിനു പകരം അവരെ തൊഴിലുകളിൽ കുടിയിരുത്തി സർക്കാരിൻറെ വരുതിയിലാക്കുക എന്നത് പ്രധാനമാണ് എന്നും ഭരണകൂടങ്ങൾ തിരിച്ചറിയുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ സ്വദേശിവത്കരണ നടപടികൾ വരും വർഷങ്ങളിൽ ത്വരിതപ്പെടും എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ട.

എന്നുമാത്രമല്ല ഏതൊക്കെ തരത്തിലുള്ള വിധ്വംസകശക്തികൾ നിയമത്തിൻറെ പഴുത് ഉപയോഗിച്ച് രാജ്യത്ത് കടന്നുകയറിയിട്ടുണ്ട് എന്ന് തിരിച്ചറിയുക ഭരണകൂടത്തിൻറെ നിലനില്പിൻറെ പ്രശ്നമാണ്. അതിൽ അവർ വിട്ടുവീഴ്ച ചെയ്യുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് ഇപ്പോഴത്തെ നിലയിൽ നിയമലംഘകരായിരിക്കുന്ന കുറച്ചു പേർക്കെങ്കിലും മടങ്ങിവരേണ്ടിയും വന്നേക്കാം. അതേസമയം മുഴുവൻ മലയാളികളും നാളെക്കാലത്ത് കേരളത്തിലേക്ക് മടങ്ങിവരാൻ പോകുന്നു എന്നതരത്തിൽ വ്യാപിക്കുന്ന വാർത്തകളെ തീരെ ഗൗനിക്കേണ്ടതുമില്ല. ഇപ്പോൾ തിരിച്ചുവരുന്ന ന്യൂനപക്ഷത്തെ നിയമവിധേയരാക്കാനും പുനഃക്രമീകരിക്കാനും മാത്രമുള്ള തൊഴിലവസരങ്ങൾ ഇനിയും ഗൾഫിൽ ബാക്കിയുണ്ട്. അതിൽ ഒന്നാം പരിഗണന ഇന്ത്യക്കാരനും പ്രത്യേകിച്ച് മലയാളിക്കും ആയിരിക്കും എന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയം വേണ്ട. അതിനു കാരണം മലയാളി ഗൾഫിൽ നേടിയെടുത്തിരിക്കുന്ന വിശ്വാസ്യതതന്നെ.

അതേസമയംതന്നെ ഈ തൊഴിലവസരങ്ങൾ അനന്തകാലത്തേക്കും നീണ്ടുനിൽക്കും എന്ന് വിശ്വസിക്കുന്നത് മൗഢ്യത ആയിരിക്കും, രണ്ടായിരത്തി

ഇരുപതോടെ സമ്പൂർണ്ണ സ്വയംപര്യാപ്തത എന്ന സ്വപ്നത്തിൽ ഉറച്ചുനിന്നുകൊണ്ട് സ്വദേശിവത്കരണത്തിൽ ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾ മുന്നേറും എന്നതിന് സംശയം വേണ്ട. അതേപോലെതന്നെ എണ്ണവിപണിയിൽ ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന വൻ ഇടിവ് ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക സ്ഥിതിയെ സാരമായി ബാധിച്ചിട്ടുണ്ട് എന്ന് അവിടെനിന്നും വരുന്ന പുതിയ വാർത്തകൾ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അത് പ്രത്യക്ഷത്തിൽ അനുഭവപ്പെടാൻ പോകുന്നത് നിർമ്മാണ മേഖലയിൽ ആണ്. അത് ബഹുഭൂരിപക്ഷം വരുന്ന അടിസ്ഥാന തൊഴിൽമേഖലയിൽ വൻ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കാൻ ഇടയുണ്ട്. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ ഒരു വൻ തിരിച്ചുവരവ് നാം പ്രതീക്ഷിക്കുകതന്നെ വേണം. അതിനേക്കാളുപരി ഗൾഫ് എന്ന സ്വപ്നം മലയാളിക്ക് പ്രായോഗികമല്ലാതായിത്തീരാൻ പോകുന്നതിന് വേറെയും കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങൾ ഇന്നും തുടരുന്നത് എൺപതുകളിലെയും തൊണ്ണൂറുകളിലെയും വേതനവ്യവസ്ഥകളാണ്. വലിയ അന്തരമൊന്നും അതിൽ ഇപ്പോഴും വന്നിട്ടില്ല. പക്ഷേ, ഈ കാലയളവിനിടയിൽ കേരളത്തിലുണ്ടായ ജീവിതച്ചെലവ് ഭീമമാണ്. ഗൾഫിൽ കിട്ടുന്ന ശമ്പളംകൊണ്ട് കേരളത്തിൽ ജീവിക്കുക സാധ്യമല്ല എന്ന സ്ഥിതിവിശേഷം ഇപ്പോൾതന്നെ സംജാതമായിട്ടുണ്ട്. മലയാളിയെ ഗൾഫിൽനിന്ന് ആരും പറഞ്ഞുവിടുകയല്ല, പകരം അവൻ അവിടം ഉപേക്ഷിച്ചുപോരുന്ന സാഹചര്യമാണ് ഉണ്ടാവാൻ പോകുന്നത്. ആ സാഹചര്യത്തെ നേരിടാൻ കേരളം സജ്ജമാണോ എന്നാണ് ഇനി നാം ചിന്തിച്ചുതുടങ്ങേണ്ടത്..!!

9

ഓഫറുകൾ തീരുന്നു യാത്രകൾ തുടരുന്നു

ഗൾഫിൻറെ ആകാശത്ത് കരിനിഴൽ വീണുതുടങ്ങിയതോടെ, മദ്ധ്യ പൂർവ്വേഷ്യയിലെ മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ യുദ്ധവും ആഭ്യന്തര കലാപങ്ങളും നിത്യസംഭവമായതോടെ, പുതിയ തൊഴിലിടങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക എന്നത് മലയാളിയുടെ ആവശ്യമായി വന്നിരിക്കുന്ന കാലമാണിത്. കാനഡ, ഐർലൻറ്, ഓസ്ട്രേലിയ, ന്യൂസിലാൻറ് എന്നീ രാജ്യങ്ങളാണ് പുത്തൻ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സ്വപ്നദേശങ്ങൾ. അക്കൂട്ടത്തിൽ യു.കെ. കൂടി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം കുറെക്കൂടി ദുഷ്കരമാകാനുള്ള സ്ഥിതിയാണ് ബ്രിട്ടക്സ്പോലെയുള്ള പുതിയ രാഷ്ട്രീയ സംഭവവികാസങ്ങൾ കാണിക്കുന്നത്.

മനുഷ്യവാസം കഠിനമാവുംവിധത്തിൽ കാലാവസ്ഥ മോശമായ രാജ്യങ്ങളാണ് ഓസ്ട്രേലിയ ഒഴിച്ചുള്ള ബാക്കി മൂന്നു രാജ്യങ്ങളും. എന്നാലും അതൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ മലയാളികൾ അങ്ങോട്ട് നിരന്തരം കുടിയേറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഒന്ന് സെറ്റിൽ ചെയ്തു കഴിഞ്ഞാൽ കുറെക്കൂടി നല്ല കാലാവസ്ഥയുള്ള അമേരിക്കയിലെ ചില പ്രദേശങ്ങളിലേക്കോ ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്കോ കൂടുമാറാം എന്ന് കരുതുന്നവരും ഇക്കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ട്. വലിയ രാജ്യങ്ങൾ, ചെറിയ ജനസംഖ്യ, മികച്ച ശമ്പളം, ഉയർന്ന ജീവിത നിലവാരം, എല്ലാക്കാലത്തേക്കുമായി കുടിയേറാനുള്ള സാധ്യത, കുടുംബമായി പോകാനുള്ള അവസരം, കുട്ടികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസം, വാർദ്ധക്യ കാലത്ത് സർക്കാരിൻറെ സംരക്ഷണം എന്നിങ്ങനെ നിരവധി കൊതിപ്പിക്കുന്ന കാരണങ്ങൾ ഉണ്ട് ഈ പുതിയ കുടിയേറ്റത്തിനു പിന്നിൽ. രണ്ടായിരത്തിനുശേഷം ശക്തമായ കുടിയേറ്റ മേഖലകളാണത്. അതേസമയം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചുമാത്രമേ ഈ രാജ്യങ്ങൾ കുടിയേറ്റക്കാരെ സ്വീകരിക്കുന്നുള്ളൂ എന്നത് വ്യാപകമായ കുടിയേറ്റത്തിന് ഒരു വിഘാതം സൃഷ്ടിക്കുന്നുണ്ട്. നേഴ്സുമാരെയോ ഉന്നത വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരെയോ ആണ് അവർ ഏറെയും പരിഗണിക്കുന്നത്. അതുതന്നെ IELTS (International English Language Testing System), CGFNS (Commission on Graduates of Foreign

Nursing School) തുടങ്ങിയ ടെസ്റ്റുകളിൽ ഉയർന്ന പോയിൻറുകൾ കരസ്ഥമാക്കുന്നവർക്കാണ് അവസരം ലഭിക്കുന്നത്. അമേരിക്കയിലേക്കു പോകുന്നതുപോലെതന്നെ പഠനത്തിനു വേണ്ടി പോയി അവിടെ സ്ഥിര താമസമാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നവരും ഉണ്ട്. കുസാറ്റിൽ പഠനം പൂർത്തിയാക്കി ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഗവേഷണത്തിന് എത്തിയിരിക്കുന്ന മുസ്‌ലിം യുവദമ്പതികളെ കാൻബറയിൽവച്ച് പരിചയപ്പെടുവാൻ ഇടയായി. യുവതി ഹിജാബ് ധരിക്കുന്നവൾ ആയിരുന്നു. അങ്ങനെ ഒരാളെ ഒന്നാം ലോകം കാണുന്ന വിധത്തെപ്പറ്റി ഞാനവരോട് വിശദമായി സംസാരിച്ചു. വളരെ ഭീതിയോടെയാണ് താനിവിടെ എത്തിയതെന്നും എന്നാൽ എത്തിയിട്ട് പത്തുമാസം കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അന്നേദിവസം വരെ ഒരു തരം വിവേചനത്തിനും, സംശയത്തിനും വിധേയയാവേണ്ടി വന്നിട്ടില്ലെന്നും അവൾ ആശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു. ഇത്തരം തുറന്ന മനഃസ്ഥിതിയുള്ള രാജ്യത്ത് തുടർന്നും ജീവിക്കാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നുംകൂടി അവൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു. ചില ന്യൂനപക്ഷങ്ങളെങ്കിലും അങ്ങനെ ചില ആശ്വാസങ്ങൾകൂടി ഒന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള ഈ കുടിയേറ്റങ്ങളിൽ കാണുന്നുണ്ട്. സിഖ് സമൂഹത്തിൽ ഈ മനഃസ്ഥിതി വളരെ വ്യാപകമായി കാണാം.

‘സ്വപ്നം തേടിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന ജീവിതസങ്കീർണ്ണതകൾ.’

മുപ്പതിൽതാഴെ വർഷങ്ങളുടെ കുടിയേറ്റചരിത്രമേ ഈ രാജ്യങ്ങളിലുള്ള മലയാളികൾക്കുണ്ടാവാനിടയുള്ളൂ. അതിനു മുൻപ് വളരെ ഒറ്റപ്പെട്ട ചിലവ നടന്നിരിക്കാം എന്നുമാത്രം. എന്നാലും അത് വ്യാപകമാകുന്നത് തൊണ്ണൂറുകൾക്കൊടുവിലും രണ്ടായിരത്തിൻറെ തുടക്കത്തിലുമാണ്. വ്യാപകമായ തോതിൽ നേഴ്സുമാരെ ആവശ്യമായിവന്ന ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് മറ്റു പല ഇടങ്ങളിലേക്ക് എന്നതുപോലെതന്നെ ഈ രാജ്യങ്ങളിലേക്കും മലയാളികൾ ആ അവസരം മുതലെടുക്കുന്നത്. ബന്ധുക്കൾ വഴിയും സുഹൃത്തുക്കൾവഴിയും പരിചയങ്ങൾവഴിയുമാണ് പലപ്പോഴും കുടിയേറ്റങ്ങൾ നടക്കുന്നത് എന്നതുകൊണ്ട്

കേരളത്തിലെ പ്രത്യേക പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നുള്ളവർ ചില രാജ്യങ്ങളിൽ കൂടുതലായി കാണാറുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി അമേരിക്ക തിരുവല്ലക്കാരുടേതാണെന്നു പറയാറുണ്ട്. ബഹ്റൈൻ വടകരക്കാരുടേതും. ജിദ്ദ പെരിന്തൽമണ്ണക്കാരുടെയും. എന്നതുപോലെ തന്നെ ഐർലൻറ് അങ്കമാലിക്കാരുടേതുമാണ്. അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു റിക്രൂട്ട്മെൻറ് ഏജൻസിയാണ് ആ രാജ്യത്തേക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തിനു മുൻകൈ എടുത്തത് എന്നതാണ് അതിനു കാരണം. നേഴ്സിങ് എന്നൊരു തൊഴിലാണ് പലയിടത്തേക്കും മലയാളികളെ എത്തിച്ചതെങ്കിൽ എൺപതുകളിൽത്തന്നെ ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്ക് ഒരുകൂട്ടം മലയാളികളെ എത്തിച്ചതിന് ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനമാണ് മുന്നിൽ നിന്നത്. തലശ്ശേരിക്കടുത്ത് നെട്ടൂരിലെ ഗുണ്ടർട്ട് ബംഗ്ലാവിനോട് ചേർന്ന് സ്വിസ് സഹകരണത്തോടെ സ്ഥാപിതമായിരിക്കുന്ന 'നെട്ടൂർ ടെക്നിക്കൽ ട്രെയിനിങ് ഫൗണ്ടേഷനിൽ' പഠിച്ചിറങ്ങിയ ടൂൾസ് ആൻറ് ഡൈ മേക്കേഴ്സ് ആയ ഒരുകൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാർ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ എത്തിപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഗൾഫ് ഇതര രാജ്യങ്ങളിലെ മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ മേൽക്കൈ ആ രാജ്യത്ത് തകർന്നത് അങ്ങനെയാണ്. അവർ ഓസ്ട്രേലിയയിൽ എത്തിപ്പെട്ട വഴി പലതാണ്. നേരിട്ട് ഓസ്ട്രേലിയയിൽ എത്തിപ്പെടാൻ സാഹചര്യങ്ങൾ കുറവായതുകൊണ്ട് ആദ്യം സിംഗപ്പൂർ, മലേഷ്യ, ഇന്തോനേഷ്യ, മെക്സിക്കോ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലെ വൻകിട കമ്പനികളിൽ പ്രവൃത്തിപരിചയം നേടുകയും പിന്നീട് അതിൻറെ ബലത്തിൽ ഓസ്ട്രേലിയയിലേക്ക് കുടിയേറുകയുമാണ് ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ വൻകിട നിർമ്മാണ ഫാക്ടറികൾ പലതും മൂന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പോയതോടെ അവരിൽ പലരും ഇന്ന് വലിയ തോതിൽ തൊഴിൽനഷ്ടം നേരിടുകയും അതുമൂലം സ്വന്തം ട്രേഡ് ഉപേക്ഷിച്ച് നേഴ്സിങ് ഉൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റ് തൊഴിലുകൾ പഠിച്ച് അവിടെ പിടിച്ചുനില്ക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ചിലരാവട്ടെ ഒന്നാം ലോകരാജ്യത്തിലെ കടുത്ത മത്സരം നേരിടാൻ കരുത്തില്ലാതെ തിരിച്ചുപോരുന്നു.

എല്ലാക്കാലത്തേക്കും എന്ന മട്ടിൽ സുരക്ഷിതമായ ഇടങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറിയ ചിലരുടെ കഥയാണിത്. ഇത്തരം രാജ്യങ്ങളിലേക്ക് കുടിയേറുന്ന ചിലരുടെയെങ്കിലും വിചാരം അവിടെ എത്തിപ്പെട്ടാൽ പിന്നെ എല്ലാം സുരക്ഷിതവും സുഭിക്ഷവും ആണെന്നാണ്. എന്നാൽ ചെന്നുവീഴുന്നത് മൂന്നു പതിറ്റാണ്ടിലധികം നീളുന്ന ലോണുകളുടെയും കടങ്ങളുടെയും നടുവിലേക്കാണ്. മുപ്പതാം വയസ്സിൽ എത്തുന്നവൻ അറുപത്തിയഞ്ചാം വയസ്സുവരെയും അവിടെത്തന്നെ തുടരേണ്ട സാഹചര്യം അങ്ങനെ സംജാതമാകുന്നു. സുഖവും വിശ്രമവും കൊതിച്ചു ചെന്നവൻ ഈ ലോണുകൾ അടച്ചുതീർക്കാനുള്ള വെപ്രാളത്തിൽ ജീവിക്കാൻ മറന്നു പോകുന്നു. മറ്റൊരു തെറ്റിദ്ധാരണ ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ വിദ്യാഭ്യാസവും വാർദ്ധക്യകാല സംരക്ഷണവും തികച്ചും സൗജന്യമാണ് എന്നതാണ്. ക്ഷേമരാഷ്ട്ര സങ്കല്പങ്ങൾ ഏതാണ്ടെല്ലാ രാജ്യങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ പങ്കാളിത്ത പെൻഷനുകളുടെ കാലമാണ്. ആ രാജ്യങ്ങളും അതേ നയമാണ്

അനുവർത്തിക്കുന്നത്. പണം സമ്പാദിച്ചുനല്കിയാൽ അവർ നമ്മെ സംരക്ഷിക്കും എന്നുമാത്രം.

മൂന്നു തരം സ്കൂളുകളാണ് ഓസ്ട്രേലിയയിൽ ഉള്ളത്. പൂർണ്ണമായും ഫീസ് കൊടുക്കേണ്ട വളരെ മുന്തിയ പ്രൈവറ്റ് സ്കൂളുകൾ. അതിലും ചെറിയ ഫീസ് ഘടനയുള്ള കത്തോലിക്ക സ്കൂളുകൾ. സമ്പൂർണ്ണമായും സൗജന്യമായ സർക്കാർ സ്കൂളുകൾ. ഇതിലെ ആദ്യത്തെ രണ്ടു വിഭാഗത്തിലും പഠിപ്പിക്കുവാൻ ഒരു സാധാരണക്കാരന് പലപ്പോഴും കഴിയാറില്ല. നല്ല സർക്കാർ സ്കൂളുകളിൽ പഠിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ആ സ്കൂളിൻറെ പരിധിയിൽ താമസിക്കേണ്ടിവരും. അവിടെ ആവശ്യക്കാർ വളരെ ഏറെ ആയതുകൊണ്ടുതന്നെ അവിടെ വാടകയും സ്ഥലത്തിൻറെ വിലയും കൂടുതലായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അപ്പോൾ സാധാരണക്കാരൻ സ്വഭാവികമായും കുറെക്കൂടി ഒതുങ്ങിയ ഇടങ്ങളിലേക്ക് പോകേണ്ടിവരുന്നു. അവിടെയും മികച്ച വിദ്യാഭ്യാസം ഒരു മരീചിക ആകുന്നു. ഉദാഹരണമായി ഓസ്ട്രേലിയ പറഞ്ഞെങ്കിലും പല ഒന്നാം ലോകരാജ്യങ്ങളിലും ഈ സ്ഥിതിവിശേഷമുണ്ട്.

കാര്യങ്ങളെ സാമാന്യവത്കരിക്കുകയോ ലളിതവത്കരിക്കുകയോ അല്ല, സ്വപ്നം തേടിപ്പോകുന്ന മനുഷ്യൻ അനുഭവിക്കുന്ന ജീവിത സങ്കീർണ്ണതകൾ അവതരിപ്പിച്ചു എന്നുമാത്രം. സുഖം എവിടെയും സൗജന്യമായി കൊടുക്കുന്നില്ല എന്ന് കുടിയേറ്റം സ്വപ്നമായി കരുതുന്ന ഓരോരുത്തരും മനസ്സിലാക്കുക, എവിടെയായാലും അത് അധ്വാനംകൊണ്ട് നേടിയെടുക്കേണ്ടതുതന്നെ.

10

അപ്ഗ്രേഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്ന മലയാളം

കുടിയേറിപ്പോയവരും കുടിയിറങ്ങി വന്നവരും ചേർന്ന് സൃഷ്ടിച്ച ഒരു സംസ്കാരവും ഭാഷയുമാണ് കേരളം എന്ന സംസ്ഥാനത്തിൻറെ തന്നെ രൂപീകരണത്തിനു കാരണമായത് എന്ന് നേരത്തേ നിരീക്ഷിച്ചിരുന്നല്ലോ. ഈ ഭൂവിഭാഗത്ത് അതുവരെ ഉപയോഗിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രാചീന തമിഴിനെ നിരാകരിച്ച് ഒരു പുതിയ ഭാഷ ഉണ്ടാവുന്നതിൽ യൂറോപ്യൻ അധിനിവേശം വഹിച്ച പങ്ക് വളരെ വലുതായിരുന്നു. അവർക്കൊപ്പം വന്ന മിഷണറിമാരാകട്ടെ അത് ഒരു സപര്യപോലെ ഏറ്റെടുക്കയും ചെയ്തു. അവർ ഈ ഭാഷയ്ക്ക് വ്യാകരണവും നിഘണ്ടുവും അവ അച്ചടിക്കാനുള്ള യന്ത്രവും തന്നു. ഹെർമൻ ഗുണ്ടർട്ടും ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്ലിയും അർണോസ് പാതിരിയും അവരിൽ പ്രമുഖരായിരുന്നു. ചിതറിക്കിടക്കുന്ന ജനവിഭാഗങ്ങളെ ഭാഷയിലൂടെ ഒന്നിപ്പിക്കുന്നതിലൂടെ എളുപ്പമാകുന്ന മതപരിവർത്തനവും സുഗമമായ ഭരണവും ആയിരിക്കാം അവർ ഉന്നംവച്ചത്. അത് പക്ഷേ, മറ്റൊരു തരത്തിൽ ഈ ദേശത്തിൻറെ മാറ്റത്തിനു കാരണമാവുകയായിരുന്നു. മലയാളം അങ്ങനെ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ട ഭാഷ ആയതുകൊണ്ടാണ് അതിലെ മുക്കാൽ പങ്ക് വാക്കുകളും അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്ന് കടം കൊണ്ടതായത്. കാലാകാലങ്ങളിൽ ഈ ദേശത്തേക്ക് കുടിയിറങ്ങി വന്നവരുടെ മുദ്രകൾ ഏറ്റവും അധികം വീണുകിടക്കുന്നത് ഈ വാക്കുകളുടെ കടംകൊള്ളലിലാണ്. മുതലാളി, ഹാജർ, സായിപ്പ്, ഹൽവ, മാപ്പ്, മാലാഖ, ബാക്കി, വക്കീൽ, പറങ്കി, കരാർ എന്നിങ്ങനെ മലയാളത്തിലെ മൂവായിരത്തിൽ അധികം വാക്കുകൾ അറബിയിൽ നിന്ന് വന്നിട്ടുള്ളതാണെന്ന് പഠനങ്ങൾ പറയുന്നു. ഏറ്റവും കൗതുകകരമായി നമ്മുടെ സ്വന്തം എന്നു വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ആശാൻ എന്ന വാക്കുപോലും 'അഹ്സൻ' എന്ന അറബി വാക്കിൽനിന്നും വന്നതാണെന്ന് പുതിയ നിരീക്ഷണമുണ്ട്. പിന്നെ അധികം വാക്കുകൾ ഉള്ളത് പോർച്ചുഗീസിൽനിന്നും ഇംഗ്ലിഷിൽനിന്നുമാണ്. വരാന്തമുതൽ ബെഞ്ചുവരെ, മേശമുതൽ ഡസ്ക്വരെ. അലമാര, മേസ്തിരി, കുരിശ്, കോപ്പ, പാതിരി, വീഞ്ഞ്,

സെമിത്തേരി, കടലാസ്, വസ്ത്രം എന്നിങ്ങനെ എത്രയെത്ര പദങ്ങൾ. മലയാളത്തിലേക്ക് കുടിയിറങ്ങിവന്ന ഏറ്റവും പുതിയ വാക്ക് ‘കുഴിമന്തി’ ആണ് എന്ന് ശിഹാബുദീൻ പൊയ്ത്തുംകടവ് നിരീക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. ദ്രുതകർമ്മസേന, ആൾനൂഴി (Manhole) , വേഗപ്പൂട്ട്, ശുചിമുറി, പൂട്ടുകട്ട (interlock) , പൊക്കവിളക്ക് (high beam light) എന്നിങ്ങനെ അനേകം വാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ പുതിയതായി വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. കാലാകാലങ്ങളിൽ പുതിയ പദങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടും സ്വയം നവീകരിച്ചുകൊണ്ടും മലയാളം ഒരു മൃതഭാഷയല്ല എന്ന് തെളിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആറു ദശാബ്ദക്കാലമാണ് കടന്നുപോയത്.

‘കുടിയേറിപ്പോയവരും കുടിയിറങ്ങിവന്നവരും ചേർന്നു സൃഷ്ടിച്ച ഒരു സംസ്കാരവും ഭാഷയുമാണ് കേരളം.’

രണ്ടായിരത്തിൻറെ തുടക്കത്തിൽ കമ്പ്യൂട്ടർ വ്യാപകമായതോടെ പ്രാദേശിക ഭാഷകൾ എല്ലാം മരിക്കാൻ പോകുന്നു എന്നും ഇനി ഇംഗ്ലിഷ് മാത്രമേ നിലനില്ക്കുകയുള്ളൂ എന്നും വ്യാപകമായ ഒരു പ്രചരണം ഉണ്ടായി. എന്നാൽ ആ ഭീതിയെ അകറ്റിക്കളയാൻ മുന്നിൽ നിന്നതും കുടിയേറ്റക്കാരായിരുന്നു എന്നതാണ്

യാഥാർത്ഥ്യം. സർക്കാരിൻറെ ഭാഷാസ്ഥാപനങ്ങൾ എല്ലാം എന്തു ചെയ്യണമെന്നറിയാതെ ഇരുട്ടിൽ തപ്പിക്കളിച്ചപ്പോൾ മലയാളത്തെ കമ്പ്യൂട്ടറിനും അനുയോജ്യമാക്കിത്തീർത്തത് വിദേശരാജ്യങ്ങളിൽ പണിയെടുക്കുന്ന ഒരുകൂട്ടം ചെറുപ്പക്കാരായിരുന്നു. മംഗ്ലിഷ് ടൈപ്പിങ് രീതി, യൂണിക്കോഡ് ഫോണ്ടുകളുടെ വികസിപ്പിക്കൽ, മലയാളം കീബോർഡുകളുടെയും പലതരം പ്രോഗ്രാമുകളുടെയും രൂപപ്പെടുത്തൽ ഒക്കെ അവയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. അച്ചടിയുടെ സൗകര്യാർത്ഥം വെട്ടിമുറിച്ച മലയാള ലിപികളെ പഴയ തനതു ലിപികളിലേക്ക് മടക്കിക്കൊണ്ടുവരാൻ കാണിച്ച ശുഷ്കാന്തിയാണ് അതിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധിക്കപ്പെടേണ്ട സംഗതി. ബ്ലോഗ് എഴുത്തിലൂടെ യൂണിക്കോഡും തനതു ലിപികളും അവർ ജനപ്രിയമാക്കി. എന്തെങ്കിലും പ്രതിഫലം മോഹിച്ചല്ല ഭാഷയോടുള്ള കുടിയേറ്റക്കാരൻറെ ഇഷ്ടം മാത്രമായിരുന്നു അതിൻറെ പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന ചേതോവികാരം. ആദ്യകാലത്ത് യൂണിക്കോഡ് സംവിധാനത്തോട് മുഖം തിരിഞ്ഞു നിന്ന പത്രമാധ്യമങ്ങൾക്ക് വളരെ വേഗം അതിൻറെ ഗുണവശങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കി അതിലേക്ക് മാറേണ്ടിവന്നു എന്നതും ഈ ചെറുപ്പക്കാരുടെ ശ്രമങ്ങൾ വിജയത്തിലെത്തിയതിൻറെ ഉദാഹരണമായി മാറുന്നു.

ഭാഷ മരിക്കും എന്ന വിലാപം നീങ്ങിപ്പോവുകയും ഭാഷയുടെ വ്യാപനം ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിത്തീരുകയും ചെയ്ത ഒരു കാലമാണിത്. മുൻകാലങ്ങളിൽ ഭാഷയിൽനിന്ന് അന്നം തേടിയിരുന്നവർ മാത്രമാണ് ഭാഷയിൽ വ്യവഹരിച്ചിരുന്നതെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ എല്ലാവിഭാഗം ജനങ്ങളും ഭാഷ നിരന്തരം ഉപയോഗിക്കുന്നു. പുതിയ സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ, സോഷ്യൽ മീഡിയകൾ, എഴുത്തുപകരണങ്ങൾ എന്നിവയാണ് അത് സാധ്യമാക്കിയത്. എന്നുമാത്രമല്ല ഭാഷ കേരളത്തിൻറെ അതിർത്തി വിട്ട് സഞ്ചരിക്കുന്നു എന്നൊരു പ്രത്യേകതകൂടി ഇക്കാലത്തിനുണ്ട്. പണ്ട് യൂറോപ്പിലേക്കോ അമേരിക്കയിലേക്കോ കിഴക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലേക്കോ കുടിയേറിപ്പോയ ഒരാൾക്ക് ഭാഷ ഉപയോഗിക്കാൻ കിട്ടുന്ന അവസരം തുലോം കുറവായിരുന്നു. അങ്ങനെ പതിയെപ്പതിയെ അവർ ഭാഷയിൽനിന്ന് അകന്നുപോവുകയും അവരുടെ ഉള്ളിൽ ഭാഷ മരണപ്പെടുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നു. സാങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങൾ ദൂരങ്ങളെ ഇല്ലാതാക്കിയതോടെ ഭാഷ കരുത്താർജ്ജിക്കുന്ന കാഴ്ചയാണ് പുതു നൂറ്റാണ്ട് സമ്മാനിച്ചത്. അവ്വിധംതന്നെ ദൃശ്യമാധ്യമങ്ങളിലൂടെയും ഓൺലൈൻ പത്രങ്ങളിലൂടെയും സോഷ്യൽമീഡിയാകളിലൂടെയും കേരളത്തെ സംബന്ധിക്കുന്ന വാർത്തകളും ഏതു വിദൂര ദേശങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരിലും നിമിഷംപ്രതി എത്തിപ്പെടുകയാണ്. ഞാൻ ഗൾഫിൽ എത്തിപ്പെട്ട തൊണ്ണൂറുകളുടെ തുടക്കത്തിൽപോലും മൂന്നു ദിവസം കഴിഞ്ഞായിരുന്നു ദിനപത്രം എത്തുന്നത്. അന്ന് 'ലുങ്കി ന്യൂസ്' എന്നറിയപ്പെടുന്ന വാമൊഴിയിലൂടെയായിരുന്നു പല വാർത്തകളും (അതിൽ സത്യങ്ങളും അസത്യങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു) ലഭിച്ചിരുന്നത്. അത് സൃഷ്ടിച്ചിരുന്ന ഒരു 'വാർത്താവിടവിനെ' ആണ് സാങ്കേതികവിദ്യ റദ്ദു ചെയ്തുകളഞ്ഞത്. ദേശം അകലെയാണ്,

എത്തിപ്പിടിക്കാനാവാത്തതാണ്, നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയതാണ് എന്നീ വിചാരങ്ങളെ നീക്കിക്കളയുവാനും മുൻകാല കുടിയേറ്റക്കാരിൽ വ്യാപകമായി ഉണ്ടായിരുന്ന കാലത്തിൻറെ നിശ്ചലാവസ്ഥ ഒരളവുവരെ മാറിക്കിട്ടാനും അത് കാരണമായിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾ എവിടെവച്ച് നിർത്തിപ്പോയോ അവിടെ കേരളം 'പോസ് ബട്ടൻ ഞെക്കി' നില്ക്കുന്നു എന്നായിരുന്നു പല പഴയകാല കുടിയേറ്റക്കാരുടെയും വിചാരം. എൽ.എം.എൽ വെസ്പയാണ് കേരളത്തിൽ കിട്ടുന്ന ഏറ്റവും മുന്തിയ വാഹനമെന്നും കെൽട്രോണിൻറെ ടി.വി.യാണ് ഇപ്പോഴും എല്ലാവരും കാണുന്നതെന്നും പത്മരാജനുശേഷം സിനിമയും കടമ്മനിട്ടയ്ക്കുശേഷം കവിതയും ഉണ്ടായിട്ടില്ലെന്നും ആവിത്തീവണ്ടികളാണ് ഇപ്പോഴും കേരളത്തിൽ ഓടുന്നതെന്നും വിചാരിക്കുന്നവർ വിദേശ മലയാളികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നുപറഞ്ഞാൽ അത് അതിശയോക്തിയല്ല. അങ്ങനെയുള്ളവരാണ് പിന്നെ എപ്പോഴെങ്കിലും കേരളത്തിൽ എത്തുമ്പോൾ അവർ സ്വപ്നങ്ങളിൽ നിർത്തിയേച്ചുപോയ കേരളം ഇവിടെ ഇല്ല എന്നറിഞ്ഞ് ഖേദിക്കുമായിരുന്നത്. അതിനെ കുറച്ചെങ്കിലും ഇല്ലാതാക്കുവാനും കേരളത്തിൻറെ സമാനമായ ഒരു 'വിർചൽ റിയാലിറ്റിയിൽ' ജീവിക്കുവാനും കുടിയേറ്റക്കാരെ സഹായിക്കുന്നതും പുതിയ സങ്കേതിക സൗകര്യങ്ങളാണ്.

11

എഴുതാൻ മറന്ന വരികൾ

ആധുനിക കാലത്ത് മൂലധനത്തിൻറെ സഞ്ചാരത്തിനനുസരിച്ച് തൊഴിൽ തേടി വിവിധ ഭൂപ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് നീങ്ങിയ ജനവിഭാഗങ്ങൾ എത്തിപ്പെട്ട ദേശങ്ങളിലെ സംസ്കാരവുമായി ലയിച്ചുചേരാത്ത ഒരു സ്വതന്ത്ര സമൂഹമായി നിലനില്ക്കുകയും സ്വന്തം സ്വത്വബോധത്തിൽ ആഴ്ന്നിറങ്ങുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വിവിധ രാജ്യങ്ങൾക്കുള്ളിൽ രൂപപ്പെട്ട പുതിയ 'വംശീയ ഭൂപ്രദേശങ്ങളെ' ഇപ്പോൾ ഡയസ്പോറ എന്ന വാക്കുകൊണ്ടാണ് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നത്. ആദിമകാലത്ത് ലോകത്തിൻറെ വിവിധ ഭാഗങ്ങളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോയ യഹൂദന്മാരെ വിശേഷിപ്പിക്കാനാണ് ഈ പദം ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങിയതെങ്കിലും ഇപ്പോൾ എല്ലാ ജനവിഭാഗങ്ങളെയും വിശേഷിപ്പിക്കുവാൻ ഈ പദം ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഒരുപക്ഷേ, യൂറോപ്പിലേക്കും അമേരിക്കയിലേക്കും കുടിയേറിയ (അടിമകളായും പിന്നീട് തൊഴിൽ അന്വേഷകരായും) ആഫ്രിക്കൻ വംശജരുടെ കൂട്ടായ്മ ആയിരിക്കാം ഇന്ന് നിലനില്ക്കുന്ന ഏറ്റവും ശക്തമായ ഡയസ്പോറ സമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്ന്. ചൈനക്കാരുടെ, ഫിലിപ്പീനികളുടെ, മോംഗ് വംശജരുടെ, സിറിയക്കാരുടെ, അർമേനിയക്കാരുടെ തുടങ്ങി വിവിധ ഡയസ്പോറകളും ഇന്ന് ഏറെ സജീവമാണ്. അക്കൂട്ടത്തിൽ ഏറ്റവും മികച്ച ഡയസ്പോറ സമൂഹങ്ങളിൽ ഒന്നാണ് ഏതാണ്ട് ഇരുപത് ലക്ഷത്തോളം അംഗസംഖ്യയുള്ള ഗൾഫ് മലയാളി സമൂഹം.

‘മലയാളികളുടെ ഗൾഫിലെ ജീവിതം ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായി പകർത്തിയിരിക്കുക നാട്ടിലേക്ക് അയച്ച കത്തുകളിലായിരിക്കും.’

സ്വാഭാവികമായും ലോകത്തെമ്പാടുമുള്ള എല്ലാ ഡയസ്പോറകൾക്കും അവരവരുടെ സ്വന്തം സംസ്കാരവും കലയും സാഹിത്യവും സംഗീതവും ഉണ്ടായി. തീർച്ചയായും ഗൾഫ് മലയാളിക്കും അങ്ങനെ ഒന്ന് ഉണ്ടായിത്തീരണമായിരുന്നു. കാരണം മറ്റേതൊരു ഭൂമികയെക്കാളും ഡയസ്പോറ ജീവിതത്തിന് ഏറ്റവും വളക്കൂറുള്ള മണ്ണായിരുന്നു ഗൾഫിൻറേത്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലെ ഡയസ്പോറ സമൂഹങ്ങളുടെ ഒന്നാം തലമുറ മാത്രമാണ് പലപ്പോഴും യഥാർത്ഥ ഡയസ്പോറകളായി നിലകൊള്ളുന്നത്. അനന്തര തലമുറകൾ എത്തപ്പെട്ട ദേശത്തിൻറെ സ്വത്വത്തോട് രാഷ്ട്രീയമായും സാമൂഹികമായും ലയിച്ചുചേരുകയും ഡയസ്പോറ എന്ന യാഥാർത്ഥ്യം പതിയെ

അപ്രത്യക്ഷമാവുകയും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിന് അങ്ങനെ ഒരു സാധ്യതയില്ല. തലമുറ എത്ര കഴിഞ്ഞാലും ഗൾഫ് മലയാളിയുടേത് യഥാർത്ഥ മലയാളിസ്വത്വം മാത്രം വഹിക്കുന്ന ഒരു ശുദ്ധ ഡയസ്പോറതന്നെയായിരിക്കും.

എന്താവണം ഡയസ്പോറകളിൽനിന്നുണ്ടാവുന്ന കലയ്ക്കും സാഹിത്യത്തിനുമുള്ള പ്രത്യേകതകൾ? രണ്ടു സംസ്കാരങ്ങൾക്കിടയിൽപ്പെട്ട് സ്വന്തം അസ്തിത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോകുന്നവൻറെ ആകുലതകളും വേദനകളുമാണ് ഡയസ്പോറ സാഹിത്യത്തിൻറെയും കലകളുടെയും ചാലകശക്തി. അതുകൊണ്ടുതന്നെ കുടിയേറ്റത്തിലോ പ്രവാസത്തിലോ അഭയാർത്ഥിത്വത്തിലോ നേരിട്ട് പങ്കാളികളാവേണ്ടിവരുന്ന ഒന്നാം തലമുറയിൽനിന്നാണ് അവ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരേണ്ടത്. കാരണം ഒന്നാം തലമുറ അവരുടെ ബാല്യവും കൗമാരവും പിന്നിട്ടത് മാതൃദേശത്തായതിനാൽ അവരുടെ ഓർമ്മകൾ, സ്വപ്നങ്ങൾ, അറിവുകൾ, ജീവിതരീതി, ആചാരങ്ങൾ എല്ലാം സ്വദേശവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് കിടക്കും. പിന്നിലാക്കിപ്പോന്ന സ്വന്തം നാടിൻറെയും അന്നം നല്കുന്ന ആതിഥേയദേശത്തിൻറെയും ഇടയിൽപ്പെട്ട് അവർ ദ്വന്ദ്വമനസ്സുള്ളവരായി മാറുന്നു. അങ്ങനെ സ്വന്തം ഭൂമി എവിടെ? താൻ ഏതു ദേശത്തിലുള്ളവനാണ്? തൻറെ രാഷ്ട്രീയം എന്ത്? തൻറെ സംസ്കാരം ഏത്? എന്നിങ്ങനെയുള്ള നിരവധി സംശയങ്ങളിൽനിന്നാണ് ഡയസ്പോറ എന്ന സാംസ്കാരികാന്തരീക്ഷം സൃഷ്ടിക്കപ്പെടുന്നത്.

മറ്റെല്ലാ വിഭാഗങ്ങളുടെയും ഡയസ്പോറകളിൽനിന്നും ഗൗരവമായ കലകളും സാഹിത്യസൃഷ്ടികളും ഉണ്ടായെങ്കിലും എന്തുകൊണ്ട് അറുപതു വർഷത്തിലധികം ദൈർഘ്യമുള്ള ഗൾഫ് കുടിയേറ്റത്തിൽനിന്നോ മറ്റേതെങ്കിലും മലയാളിസമൂഹത്തിൽനിന്നോ ശക്തമായ ഒരു ഡയസ്പോറ സാഹിത്യമോ ഗണനീയമായ ഒരു കലാരൂപമോ ഉണ്ടായില്ല എന്ന് നാം ഇപ്പോഴെങ്കിലും അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

നേരത്തേ സൂചിപ്പിച്ചതുപോലെ കുടിയേറ്റക്കാരൻറെ സ്വത്വപ്രതിസന്ധികളാണ് പൊതുവേ ഡയസ്പോറ സാഹിത്യത്തിൻറെ അടിസ്ഥാനം. ഗൾഫ് കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ച അതേ കാലഘട്ടത്തിലോ ചിലപ്പോൾ അതിനു മുൻപോ സമാനമായി ഇന്ത്യയിലെ ഇതരസംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് പ്രത്യേകിച്ച് ബോംബെയിലേക്കും ദില്ലിയിലേക്കും കൽക്കത്തയിലേക്കും മദ്രാസ്സിലേക്കും കുടിയേറിയ മലയാളികൾ സൃഷ്ടിച്ച തദ്ദേശീയ ഡയസ്പോറകളിൽനിന്നും ഒരുപിടി ധിഷണാശാലികളായ എഴുത്തുകാരും കലാകാരന്മാരും ഉയർത്തെഴുന്നേറ്റു വരികയും പുതിയൊരു ഭാവുകത്വത്തിന്, ആധുനികതയ്ക്ക് കാരണമാവുകയും ചെയ്തു. അതുവരെ മലയാളിക്ക് പരിചിതമല്ലാത്ത ജീവിതങ്ങളിലേക്കും ഭാഷയിലേക്കും ശൈലിയിലേക്കും ഒക്കെയാണ് ആ സാഹിത്യകാരന്മാർ വായനക്കാരെ കൈ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയത്. ആനന്ദ്, സേതു, എം. മുകുന്ദൻ, സക്കറിയ, എം.പി. നാരായണപിള്ള, കാക്കനാടൻ, ഒ.വി.

വിജയൻ എന്നിവർ അവരിൽ ചിലരായിരുന്നു. അവരെ കവച്ചുവയ്ക്കാൻ തക്കവണ്ണം തീക്ഷ്ണമായ സർഗ്ഗാത്മകതയുള്ളവർ നിർഭാഗ്യവശാൽ ഗൾഫിൽനിന്നും ഉണ്ടായില്ല. ഉണ്ടായിരുന്ന മേതിൽ രാധാകൃഷ്ണൻ, ടി.വി. കൊച്ചുബാവ, കരുണാകരൻ എന്നിവർ ആകട്ടെ എത്തിപ്പെട്ട ദേശങ്ങളിലെ ജീവിതം പകർത്തുന്നതിൽ തീരെ താത്പര്യം ഉള്ളവരും ആയിരുന്നില്ല.

സാഹിത്യം എഴുതുകയല്ല ജീവിക്കുക എന്നതായിരുന്നു ഓരോ കുടിയേറ്റ ഭൂമികകളിലും എത്തിപ്പെട്ട ഒരു സാധാരണക്കാരൻറെ പ്രധാന വെല്ലുവിളി. എന്നുമാത്രമല്ല ഗൾഫ് രാജ്യങ്ങളിൽ നിലനിന്നിരുന്ന കടുത്ത സെൻസർഷിപ്പ് നിയമങ്ങൾ, ശവംതീനികൾ എന്നൊരു നാടകം അവതരിപ്പിച്ചവർ നേരിട്ട തിക്താനുഭവങ്ങൾ ഒക്കെ അവരെ സ്വന്തം ജീവിതം അക്ഷരങ്ങളിലേക്ക് പകർത്തുന്നതിലും മറ്റുള്ളവർക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കുന്നതിലും വിലക്കിയിരിക്കാം. മലയാളിയുടെ ഗൾഫിലെ ജീവിതം ഏറ്റവും സൂക്ഷ്മമായി പകർത്തിയിരിക്കുക അവൻ നാട്ടിലേക്ക് അയച്ച കത്തുകളിൽ ആയിരിക്കും എന്ന വി. മുസഫർ അഹമ്മദിൻറെ നിരീക്ഷണം എത്രയും ശ്രദ്ധേയമാണ്. അതാവട്ടെ ഇനിയും ഒരിക്കലും വീണ്ടെടുക്കപ്പെടാനാവാത്ത വിധം എന്നോ നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയുമിരിക്കാം. അങ്ങനെ അക്കാലത്തെ മലയാളികളുടെ യഥാർത്ഥ ഡയസ്പോറ സാഹിത്യം പ്രകാശനം ചെയ്യപ്പെടാതെ റദ്ദുചെയ്യപ്പെട്ടു പോവുകയാണ് ഉണ്ടായത്.

പിന്നെ രണ്ടായിരത്തിനുശേഷമാണ് മലയാളത്തിൽ ഡയസ്പോറ സാഹിത്യം അല്പമെങ്കിലും ശ്രദ്ധ നേടുന്നത്. ഭാഷയുടെ വളർച്ചയും നിയമങ്ങളുടെ അയവും അടിസ്ഥാനവർഗ്ഗത്തിൽ നിന്നും വ്യത്യസ്തമായി തൊഴിലിൽ ഏർപ്പെടുന്നവരുടെ വ്യാപകമായ കടന്നുവരവും ഒക്കെ അതിന് ഗുണകരമായിരിക്കാം. എന്നുമാത്രമല്ല ലോകസാഹിത്യത്തിൽതന്നെ ഡയസ്പോറ സാഹിത്യം വളരെ ശ്രദ്ധേയമാവുകയും പാർശ്വവത്കരിക്കപ്പെട്ടവരുടെ ജീവിതംകൂടി കേൾക്കാൻ മലയാളികൾ സജ്ജമാവുകയും ചെയ്തതിൻറെ ഫലമായിരുന്നു അത്. അങ്ങനെയാണ് ബാബു ഭരദ്വാജിൻറെ 'പ്രവാസിയുടെ കുറിപ്പുകൾ,' ശിഹാബുദ്ദീൻ പൊയ്ത്തുംകടവിൻറെ 'മറുലോകം,' വി. മുസഫർ അഹമ്മദിൻറെ 'കുടിയേറ്റക്കാരൻറെ വീട്,' ഖദീജ മുംതാസിൻറെ 'ബർസ,' കൃഷ്ണദാസിൻറെ 'ദുബായ്പ്പുഴ,' ബെന്യാമിൻറെ 'ആടുജീവിതം,' റഷീദ് പാറയ്ക്കലിൻറെ 'ഒരു തക്കാളിക്കൃഷിക്കാരൻറെ സ്വപ്നങ്ങൾ,' സുബൈദയുടെ ജയിൽക്കുറിപ്പുകൾ, എം. എ. റഹ്മാൻറെ ലേഖനങ്ങൾ, സിതാര എസ്. ൻറെ കഥകൾ, സർജ്ജു, അസ്മോ പുത്തൻ ചിറ, കുഴൂർ വിത്സൺ, ടി. പി. അനിൽ കുമാർ എന്നിവരുടെ കവിതകളിൽ ഒക്കെ ഗൾഫ് ജീവിതം വ്യത്യസ്ത രീതികളിൽ ചിത്രീകരിക്കുന്ന കൃതികളായി മാറുന്നത്. എങ്കിൽപ്പോലും മൊത്തം അംഗസംഖ്യയും അനുഭവങ്ങളുടെ ബാഹുല്യവും വച്ചുനോക്കുമ്പോൾ ഇതെത്ര തുച്ഛമാണെന്നു മനസ്സിലാവും.

മലയാളികളുടെ ഇതര കുടിയേറ്റ ഭൂമികകളിൽനിന്നുമുള്ള അനുഭവവും വ്യത്യസ്തമല്ല. മത്സരങ്ങളുടെ ലോകത്തിൽ ജീവിതം കരുപ്പിടിപ്പിക്കാനുള്ള തത്രപ്പാടിനിടയിൽ അനുഭവങ്ങൾ സാഹിത്യമായി പരിവർത്തനം ചെയ്യുവാനോ അത് പ്രകാശിപ്പിക്കുവാനോ അധികമാർക്കും സമയമുണ്ടായിരുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. എങ്കിലും നമുക്ക് യു. എ. ഖാദർ എന്നൊരു എഴുത്തുകാരനെ സമ്മാനിച്ചത് ബർമ്മീസ് കുടിയേറ്റമാണ്. വിലാസിനിയുടെ സിംഗപ്പൂർ ജീവിതം, എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിൻറെ യാത്രകൾ, ടി. ബാലചന്ദ്രൻറെ ഭൂട്ടാൻ അനുഭവങ്ങൾ എന്നിവയൊക്കെ സാഹിത്യരൂപത്തിൽ നമുക്ക് മടക്കിക്കിട്ടി. വൈലോപ്പിള്ളിയുടെ 'ആസാം പണിക്കാരും,' എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിൻറെ 'വിഷകന്യക'യും നമ്മുടെ ആദ്യകാല കുടിയേറ്റത്തിൽ സാഹിത്യരേഖകളാണ്. എം.ടി.യുടെ 'നിൻറെ ഓർമ്മയ്ക്ക്' ശ്രീലങ്കൻ കുടിയേറ്റവും 'ഷെർലക്' അമേരിക്കൻ കുടിയേറ്റവും നമ്മുടെ ഓർമ്മയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നു. എസ്. കെ. പൊറ്റെക്കാട്ടിൻറെ 'കബീന' എന്ന നോവൽ ആകട്ടെ മലയാളിയുടെ ആഫ്രിക്കൻ ജീവിതത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ളതാണ്.

പുതിയ കാലത്തിൽ കുറെക്കൂടി വ്യത്യസ്ത ഭൂമികകളിൽ നിന്നും എഴുത്തുകാർ ഉണ്ടായിവരുന്നുണ്ട്. അമേരിക്കയിൽ നിന്ന് ജയൻ. കെ. സി, കെ. വി. പ്രവീൺ, റീനി മമ്പലം, മുരളി ജെ. നായർ, തമ്പി ആൻറണി, കാനഡയിൽനിന്നുള്ള ജോൺ ഇളമത, എൽസി താരമംഗലം, നിർമ്മല, ഐർലൻറിൽനിന്നുള്ള ജുനൈദ് അബൂബേക്കർ, ബഹ്റൈനിൽനിന്നുള്ള സുധീശ് രാഘവൻ, ജയചന്ദ്രൻ, സൗദിയിൽനിന്നുള്ള പി.ജെ.ജെ. ആൻറണി, യു.എ.ഇ.യിൽനിന്നുള്ള ഹണി ഭാസ്കർ, ഷെമി, സോണിയ റഫീക് എന്നിവർ അവരിൽ ചിലർ മാത്രമാണ്.

നമുക്ക് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൻറെ സൃഷ്ടിയും കലയുമായ സിനിമ പരിശോധിക്കാം. ഇത്രയും കാലം നീണ്ട കുടിയേറ്റജീവിതത്തിൻറെ ഒരു ചെറുഭാഗമെങ്കിലും ചിത്രീകരിക്കപ്പെട്ടത് പത്തോ പതിന്നാലോ സിനിമകളിൽമാത്രം. അതും ഏതെങ്കിലും കുടിയേറ്റക്കാരുടെ സംഭാവനയല്ല എന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട സംഗതിയാണ്. 'വില്ക്കാനുണ്ട് സ്വപ്നങ്ങൾ' ആണ് ഗൾഫുകാരൻറെ ജീവിതം പറയുന്ന ആദ്യ സിനിമ എന്നുവേണമെങ്കിൽ നിരീക്ഷിക്കാം. എം.ടി. ആയിരുന്നു അതിൻറെ രചന. പിന്നെ ഗൾഫിൻറെ കഥ പറയുന്ന ഗൗരവമുള്ള ഒരു സിനിമയ്ക്കുവേണ്ടി 'അറബിക്കഥ' വരെയും 'ഗദ്ദാമ' വരെയും കാത്തിരിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്. ഗൾഫിൽ ജീവിച്ച് ഗൾഫിൽനിന്നും ഊർജ്ജമുൾക്കൊണ്ട ഒരേയൊരു സിനിമാ സംവിധായകൻ പി.ടി. കുഞ്ഞുമുഹമ്മദ് മാത്രമായിരിക്കണം. അദ്ദേഹത്തിൻറെ 'മഗരിബി'ലും 'ഗർഷോമി'ലും പരോക്ഷമായെങ്കിലും ഗൾഫുകാരൻറെ ജീവിതം പരാമർശിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്. 'പത്തേമാരി'യാണ് ശ്രദ്ധേയമായ മറ്റൊരു സിനിമ. തിരിച്ചുവരുന്ന കുടിയേറ്റക്കാരൻ അനുഭവിക്കുന്ന മാനസിക പ്രയാസങ്ങൾ സരസമായി അവതരിപ്പിച്ച 'വരവേല്പ്' എന്ന സിനിമകൂടി ഇക്കൂട്ടത്തിൽ

ഉൾപ്പെടുത്താം. അപ്പോൾപോലും ഇവയൊന്നും യഥാർത്ഥ ഡയസ്പോറയുടെ സമ്മാനങ്ങളായി കാണാൻ കഴിയില്ല എന്ന സത്യം നമ്മുടെ മുന്നിലുണ്ട്.

ഗൾഫിൽ എന്നല്ല എവിടെയുമുള്ള മലയാളിയുടെ ഡയസ്പോറയ്ക്ക് സ്വന്തമായ ഒരു സംഗീത ശാഖ ഒന്നും പടുത്തുയർത്താനുള്ള കെല്പ് സമ്പാദിക്കാനായില്ല. ആഫ്രിക്കയിൽനിന്നും കരീബിയൻ ദ്വീപുകളിൽനിന്നും അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും എത്തിയ കറുത്ത വംശജർ സംഗീതത്തിൻറെ ഒരു പുതിയ ശാഖതന്നെ വെട്ടിത്തുറന്നിടത്താണ് നമ്മുടെ ഈ ശൂന്യത കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുന്നത്. ഒന്നോ രണ്ടോ സിനിമകളിൽ അറബിസംഗീതത്തിൻറെ താളത്തിൽ മലയാളം പാട്ട് കേട്ടതാണ് അതിൻറെ ആകെ സംഭാവന. മികച്ചതും പ്രതിഭാധനരുമായ സംഗീതജ്ഞർ നമുക്കുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അറബ് മലയാള സംഗീത പാരമ്പര്യങ്ങളുടെ മിശ്രിതങ്ങളിൽ നിന്ന് ഒരു പുതിയ സംഗീത ശാഖതന്നെ ഉരുത്തിരിഞ്ഞുവരേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ മാപ്പിളപ്പാട്ട് ശാഖയിൽ ദുബായ് കത്തുപാട്ട് എന്നൊരു പ്രത്യേക വിഭാഗം ഉണ്ടായിവന്നതു മാത്രമാണ് ശ്രദ്ധേയമായ ഒരേയൊരു കാര്യം. ഗൾഫ് ജീവിതത്തിൻറെ ഏകാന്തതയും മരവിപ്പും ലൈംഗികതൃഷ്ണകളും ഒക്കെ അതിൽ കലർന്നു കിടക്കുന്നുണ്ട്. അപ്പോഴും അതെഴുതിയവരിലൊന്നും ഒരു കുടിയേറ്റക്കാരനും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സിനിമ സംഗീതരംഗത്ത് പുതുതലമുറയിൽപ്പെട്ട മഞ്ജരിയും ജോത്സ്നയും ഗൾഫിൻറെ സംഭാവനയാണെന്ന് പറയാവുന്നവരാണ്. ചെറിയ കാലയളവിലെ കുടിയേറ്റ ജീവിതംകൊണ്ട് സംഗീതസംവിധായകൻ അൽഫോൻസും പാട്ടുകാരൻ ഡോ. ഫഹദും ഗൾഫുകാരുടെ പട്ടികയിൽ പെടുന്നുണ്ട്. തിരക്കഥാരംഗത്ത് ഇക്ബാൽ കുറ്റിപ്പുറവും.

കുടിയേറ്റ ഭൂമികകളിൽ എല്ലാം ഏറ്റവും അധികം സജീവമായ കലാവിഭാഗമാണ് നാടകപ്രവർത്തനം. അവിടത്തെ ഒട്ടുമുക്കാലും സാംസ്കാരിക സംഘടനകളുടെയും രൂപീകരണത്തിനു കാരണമായത് നാടകത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒത്തുകൂടലുകളായിരുന്നു എന്നു കാണാം. മികച്ച നാടക സംവിധായകരും അഭിനേതാക്കളും ഗൾഫിലുണ്ട്. പക്ഷേ, അപ്പോഴും അവിടെനിന്ന് ഒരു അറിയപ്പെടുന്ന നാടകകൃത്ത് ഉണ്ടായില്ല എന്നത് ഒരു വലിയ പരാജയമാണ്.

12

ഗൾഫ്‌ലോർ

ഗൾഫ് ജീവിതത്തിൻറെ പ്രാരബ്ധങ്ങൾക്കിടയിലും മലയാളി അവൻറെ സ്വതഃസിദ്ധമായ നർമ്മബോധംകൊണ്ട് സൃഷ്ടിച്ചെടുത്ത കുറെ വായ്മൊഴിക്കഥകൾ ഉണ്ട്. അതിൽ ശ്ലീല–അശ്ലീല കഥകൾ ഉണ്ട്. വായ്മൊഴികളായി പ്രചരിക്കുകയല്ലാതെ ഇതുവരെയും അവ എവിടെയും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടില്ല. കവി കമറുദ്ദീൻ ആമയം, വി. മുസഫർ അഹമ്മദ്, ശിഹാബുദ്ദീൻ പൊയ്ത്തുംകടവ് എന്നിവരുടെ കയ്യിൽ ഇതിൻറെ വലിയ ശേഖരമുള്ളതായി എനിക്ക് നേരിട്ട് അനുഭവമുണ്ട്. ഇനിയും എത്രയോ പേരുടെ കയ്യിൽ അവ കാണാം. ഏകാന്തതയുടെയും ഒറ്റപ്പെടലിൻറെയും നീറ്റലുകളെ മറികടക്കാനുള്ള താത്കാലികമായ ഔഷധം എന്ന നിലയിലും ഒറ്റയ്ക്ക് ജീവിക്കുന്നവൻറെ ലൈംഗിക അഭിലാഷങ്ങളെ മറ്റൊരു തരത്തിൽ ശമിപ്പിക്കുന്നതിനും ഒക്കെയാവും അവൻ അങ്ങനെ ചില കഥകൾ ഉണ്ടാക്കി ആസ്വദിച്ചിരിക്കുക. മലയാളിയുടെയും അറബിയുടെയും ഇതരദേശക്കാരുടെയും മണ്ടത്തരങ്ങളും അതിബുദ്ധിയും കുബുദ്ധിയും ഒക്കെ നിർദോഷമായ ആ കഥകളിൽ ഇഴകലർന്നു കിടക്കുന്നുണ്ട്. ട്രോളുകൾക്കും വാട്സ്ആപ്പ് മെസേജുകൾക്കും മുൻപേയുള്ള ആ കഥകളെ സാംസ്കാരിക പഠനത്തിൻറെ ഭാഗമായി 'ഗൾഫ്‌ലോർ' എന്ന് ഒരു പഠനത്തിൻറെ കള്ളിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ശേഖരിച്ചാൽ അത് ഗൾഫ് ജീവിതത്തിൻറെ മറ്റൊരു മുഖംകൂടി വെളിപ്പെടുത്തിത്തരും. മലയാളിയുടെ യഥാർത്ഥ സർഗ്ഗാത്മകതയുടെ ചൂര് അത് കാണിച്ചുതരികയും ചെയ്യും.

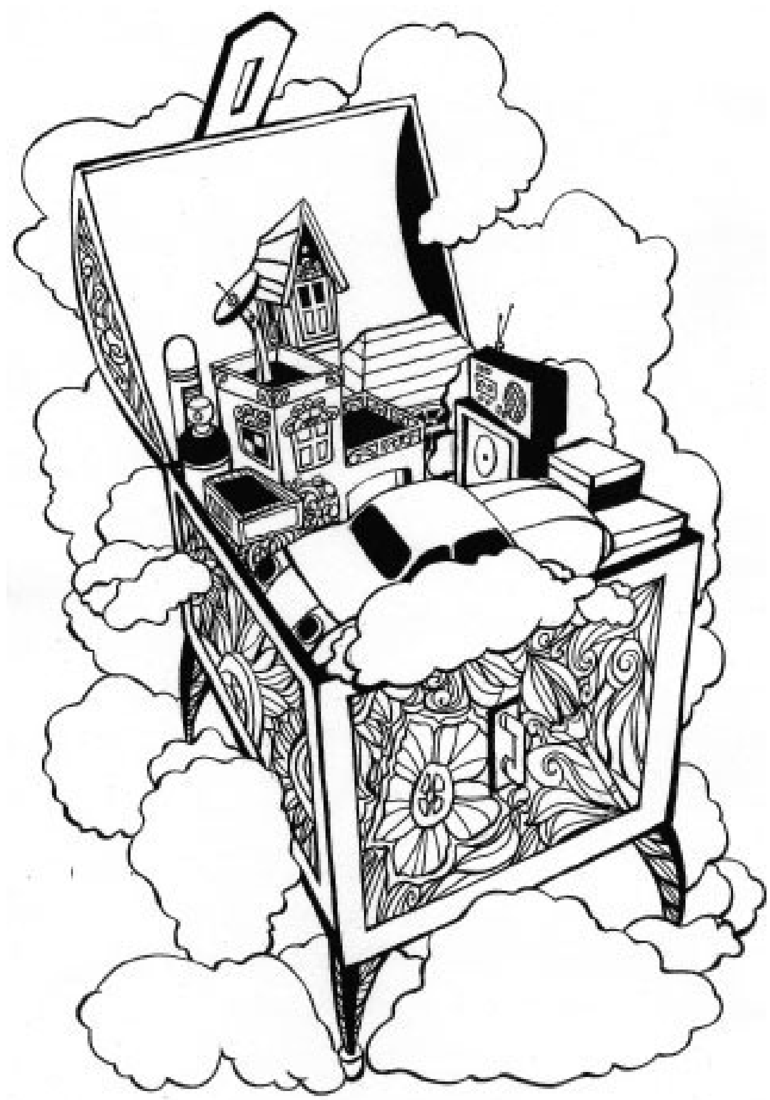

‘ട്രോളുകൾക്കും വാട്സ്ആപ്പ് മെസേജുകൾക്കും മുൻപേയുള്ള ആ കഥകളെ സാംസ്കാരിക പഠനത്തിൻറെ ഭാഗമായി ഗൾഫ്ലോർ എന്ന് ഒരു പഠനത്തിൻറെ കള്ളിയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തി ശേഖരിച്ചാൽ...’

ഉദാഹരണത്തിന് അതിൽ രസമുള്ള ഒന്നുരണ്ട് കഥകൾ പറയാം. ഒരിക്കൽ ഒരു സംഘടന പ്രശസ്ത കവി വി. മധുസൂദനൻ നായരെ ഗൾഫിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതുപ്രകാരം അവർ കവിയുടെ പേപ്പറുകളുമായി വിസ അടിക്കാൻ പോയി. പേപ്പറുകൾ പരിശോധിച്ച വിസ ഓഫീസർ, “ആരാണിയാൾ? എന്താണ് ഇയാൾക്ക് പണി” എന്ന് സംഘാടകരോടു ചോദിച്ചു. “അദ്ദേഹം മലയാളത്തിലെ പ്രശസ്തനായ ഒരു കവിയാണ്” എന്ന് അവർ മറുപടി കൊടുത്തു. “ഓ... അതുശരി. കവിയാണല്ലേ? എങ്കിൽ അയാളുടെ ഒരു കവിത തർജ്ജമ ചെയ്ത് കേൾപ്പിക്കു” എന്നായി ഓഫീസർ. സംഘാടകർക്ക് അറിയാമായിരുന്ന കവിത, ‘നാറാണത്ത്

ഭ്രാന്തൻ' ആയിരുന്നു. 'പന്ത്രണ്ട് മക്കളെ പെറ്റൊരമ്മേ... നിൻറെ മക്കളിൽ ഞാനാണ് ഭ്രാന്തൻ...' എന്ന വരി അവർ അപ്പോൾതന്നെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി ഓഫീസറെ കേൾപ്പിച്ചു. അതു കേട്ട് കുറെ നേരം ആലോചനയിൽ ഇരുന്നശേഷം ഓഫീസർ പറഞ്ഞു: "ആ അമ്മയ്ക്കും ബാക്കി പതിനൊന്ന് മക്കൾക്കും ഞാൻ വിസ തരാം, പക്ഷേ, ഈ മജ്നൂന് (ഭ്രാന്തന്) മാത്രം ഞാൻ വിസ തരില്ല...!!"

അന്യദേവാരാധന കർശനമായി നിരോധിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരു ഗൾഫ് രാജ്യത്ത് ഒരു മലയാളി സ്വന്തം മുറിയിൽ ഗണപതിയുടെ പടം വച്ച്പൂജിക്കുകയായിരുന്നു. പരിശോധനയ്ക്ക് വന്ന മുത്തവ അത് കണ്ടുപിടിച്ചു. തൻറെ കാര്യം പോക്കാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ മലയാളി പെട്ടെന്ന് മുത്തവയുടെ മുന്നിൽ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു. "ഇത് എൻറെ ഇളയ സഹോദരൻറെ ചിത്രമാണ്. മൂക്ക് വല്ലാതെ വളരുക എന്നൊരു അപൂർവ്വ രോഗത്തിൻറെ പിടിയിലാണവൻ. അവനോടുള്ള എൻറെ സ്നേഹംകൊണ്ട് ഞാനവൻറെ ഫോട്ടോ മുറിയിൽ വച്ചിരിക്കുകയാണ്." അതു കേട്ട് ലോലഹൃദയനായ മുത്തവയുടെ മനസ്സലിഞ്ഞു. അയാളെ വെറുതേ വിടുകയും ചെയ്തു. സംഭവം കഴിഞ്ഞു മൂന്നാല് ദിവസം കഴിഞ്ഞിട്ടും മുത്തവയുടെ മനസ്സിൽനിന്ന് അതു പോയില്ല. ഒരു മനുഷ്യജീവിക്ക് ഇങ്ങനെ ഒരു അവസ്ഥ വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അവനെ സഹായിക്കുക തൻറെ കടമയാണ് എന്ന് അയാൾ മനസ്സിൽ വിചാരിച്ചു. അതു പ്രകാരം അയാൾ തൻറെ സുഹൃത്തായ ഒരു വലിയ കച്ചവടക്കാരനെ സമീപിക്കുകയും നമ്മുടെ ദേശത്ത് ജോലിക്ക് വന്ന ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻറെ സഹോദരന് ഇങ്ങനെ ദുരന്തം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നു, അവനെ നമുക്ക് സഹായിക്കണം എന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അയാൾ അപ്പോൾതന്നെ അത് ഏറ്റെടുത്തു. നാട്ടിൽ സഹോദരൻറെ ഓപ്പറേഷൻ നടത്തുന്നതിന് ആവശ്യമായ അഞ്ചുലക്ഷം രൂപയും അനുവദിച്ചു. എന്നുമാത്രമല്ല, മലയാളിയുടെ കമ്പനിയുടെ മൊതലാളിയെ ബന്ധപ്പെട്ട് അയാൾക്ക് ആറുമാസത്തെ അവധിയും വാങ്ങിക്കൊടുത്തു. അങ്ങനെ മലയാളി ആ കാശുമായി നാട്ടിൽ വന്ന് ആറുമാസക്കാലം അടിച്ചുപൊളിച്ച് ജീവിച്ചു. തിരിച്ചു പോകാറായപ്പോൾ ഗൾഫിൽനിന്ന് ഒരു വിളി. പഴയ മുത്തവയാണ്. നിൻറെ സഹോദരൻറെ ഓപ്പറേഷൻ ഒക്കെ കഴിഞ്ഞു കാണുമല്ലോ, വരുമ്പോൾ നീ അവൻറെ ഒരു പുതിയ ഫോട്ടോകൂടി കൊണ്ടുവരണം. കുടുങ്ങിയല്ലോ തമ്പുരാനേ എന്ന് മലയാളി തലയിൽ കൈവച്ചു. എന്നാൽ തോറ്റു പിന്മാറുന്നവനായിരുന്നില്ല മലയാളി. തിരികെച്ചെന്ന് അയാൾ സഹോദരൻറെ പുതിയ ഫോട്ടോ കാണിച്ചു. ഹനുമാൻറെ ചിത്രമായിരുന്നു അത്. അടുത്ത ഒരു ഓപ്പറേഷൻകൂടി വേണ്ടിവരും. എന്നാലേ പൂർണ്ണമായും ശരിയാവൂ എന്നു പറഞ്ഞ് അറബിയുടെ കയ്യിൽനിന്നും അയാൾ ഒരു മൂന്നു ലക്ഷം രൂപകൂടി തട്ടി എന്നാണ് കഥാന്ത്യം..!

എല്ലാ ദേശങ്ങളിലേക്കു പോയവരുടെയും കയ്യിൽ ഇത്തരം കുറെ കഥകൾ കാണും. അത്തരത്തിലുള്ള അമേരിക്കൻ കഥകളുടെ ഒരു സഞ്ചയമാണ് പിന്നെ 'അക്കരക്കാഴ്ചകൾ' എന്നൊരു സീരിയൽ ആയി പുറത്തുവന്നത്. മറ്റ്

ദേശങ്ങളിൽനിന്നും അവ ഏതെങ്കിലും ഒക്കെ രൂപത്തിൽ ശേഖരിക്കേണ്ടതുണ്ട്. കുടിയേറ്റക്കാരൻ ജീവിതത്തെ നേരിട്ട മറ്റൊരു വിധമായിരിക്കും അത് നമുക്ക് പറഞ്ഞുതരുന്നത്.

നമുക്ക് മലയാളിയുടെ ഏറ്റവും വലിയ ഡയസ്പോറയായ ഗൾഫിലെ രണ്ടാം തലമുറയിലേക്കു വരാം. ഗൾഫ് നാട്ടുകളിൽ ജനിച്ചു വളർന്ന രണ്ടാം തലമുറ, ഗൾഫിൻറെ കാറ്റേറ്റ്, ഗൾഫിൻറെ ഭൂപ്രകൃതി കണ്ട്, ഗൾഫിൻറെ കാലാവസ്ഥ അനുഭവിച്ച്, ഗൾഫിൻറെ സംസ്കാരം ഉൾക്കൊണ്ട് വളർന്നുവന്ന ഒരു രണ്ടാം തലമുറ എന്നേ പാകപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. അവർ വിദ്യാഭ്യാസം കഴിഞ്ഞ് പല ഉന്നതമായ തൊഴിലുകളിലും കയറിപ്പറ്റിയിരിക്കുന്നു. അവർ സ്വന്തമായി ജീവിതം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. അവരിൽ ആരെങ്കിലും ഒരാളിൽ ഒരു കലാകാരനോ സാഹിത്യകാരനോ ഒളിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ അത് കൂട്ടുപൊളിച്ച് പുറത്തു വരേണ്ട കാലം എന്നേ കടന്നുപോയിരിക്കുന്നു.

എന്തുകൊണ്ട് രണ്ടാം തലമുറയിൽപ്പെട്ട ഒരു കലാകാരനോ സാഹിത്യകാരനോ മലയാളി ഡയസ്പോറകളിൽ എവിടെനിന്നും സംഭവിച്ചില്ല? അമേരിക്കയിലെയും യൂറോപ്പിലെയും ഇതര ഡയസ്പോറകളിലെ രണ്ടാം തലമുറയിൽനിന്നും വി. എസ്. നയ്പോളും റുഷ്ദിയും തസ്‌ലീമയും ജുംപാ ലാഹിരിയും അടക്കം ലോകപ്രശസ്തരായ അനേകം പ്രതിഭകൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ ഒരു വലിയ തലമുറ അപ്പാടെ കലാസാഹിത്യപ്രാവീണ്യമില്ലാത്തവരായി ആയിരിക്കില്ലല്ലോ ജനിച്ചു വീണിരിക്കുക. പിന്നെന്താണ് സംഭവിച്ചത്? നമ്മുടെ ഡയസ്പോറകളിലെ രണ്ടാം തലമുറയ്ക്ക് ഭാഷയുടേതായ ഒരു വലിയ അപ്രാപ്യതയുണ്ടായി എന്നതാവാം അതിനു കാരണം.

ഇതര ലോകരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായി രണ്ടാം തലമുറ വന്നിട്ടും ഗൾഫ് മലയാളികൾക്ക് ശുദ്ധ ഡയസ്പോറയായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കേണ്ടിവന്നതിൻറെ സങ്കീർണ്ണതകളിൽനിന്നാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു അപ്രാപ്യത സംഭവിച്ചത്. എപ്പോൾ വേണമെങ്കിലും കുടിയേറ്റജീവിതം അവസാനിപ്പിച്ച് തിരിച്ചയയ്ക്കപ്പെടാം എന്ന അവസ്ഥയും പൗരത്വവും വിദ്യാഭ്യാസവും ഉൾപ്പെടെ നിരവധി വിഷയങ്ങളിൽ സ്വദേശവുമായുള്ള പിരിയാത്ത ബന്ധവും രണ്ടാം തലമുറയെ മാതൃഭാഷയുടെ കണ്ണികൾ വലിച്ചെറിയുന്നതിൽ നിന്നും പിന്തിരിപ്പിച്ചു. യൂറോപ്പിലേക്കും മറ്റും കുടിയേറിയവർക്ക് ആ പ്രശ്നം ഇല്ലായിരുന്നു. ജർമ്മനിയിലും ഫ്രാൻസിലും സ്വിറ്റ്സർലൻറിലും ഒക്കെ എത്തിപ്പെട്ടവർ മാതൃഭാഷയെ അപ്പാടെ ഉപേക്ഷിച്ച് രണ്ടാം തലമുറയെ ആതിഥേയരാജ്യത്തിലെ ഭാഷ പഠിപ്പിക്കുന്നതാണ് നാം കാണുന്നത്. എന്തിന് ഇന്ത്യയിലെ ഇതര സംസ്ഥാനങ്ങളിലേക്ക് ചേക്കേറിയവരിൽപോലും ഈ പ്രവണത കാണാമായിരുന്നു.

എന്നാൽ ഒരു സാധാരണ ഗൾഫ് മലയാളിയുടെ രണ്ടാം തലമുറ ചിന്തിക്കുന്നതും സ്വപ്നം കാണുന്നതും ഇടപഴകുന്നതും മലയാളത്തിലാണ്. എന്നാൽ

അവൻ പഠിക്കുന്നതോ ഇംഗ്ലീഷും. അവൻ മലയാളത്തിൽ സംസാരിച്ചു ശീലിച്ചു എങ്കിലും കൈയടക്കത്തോടെ ഭാഷ കൈകാര്യം ചെയ്യാൻ ശീലിച്ചില്ല. അവർ ഇംഗ്ലീഷ് പഠിച്ചു എങ്കിലും ആ ഭാഷയിൽ ചിന്തിക്കാനും സ്വപ്നം കാണാനും സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അവൻറെയുള്ളിൽ ഉയർന്നു വന്ന ചിന്തകളും വിചാരങ്ങളും വാചകങ്ങളിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യാനാവാതെ അവൻറെയുള്ളിൽവച്ചുതന്നെ കൊലചെയ്യപ്പെട്ടുപോയിരിക്കാം. ഈ പരിമിതിയെ മറികടന്ന് അവനെ ഭാഷാപരമായി സജ്ജമാക്കുന്നതിൽ ഗൾഫിലെ ഒന്നാം തലമുറ കുറ്റകരമായ അശ്രദ്ധ കാണിക്കുകയും ചെയ്തു. ഗൾഫിലെമാത്രമല്ല എല്ലാ മലയാള ഡയസ്പോറകൾക്കും ഈ കുറ്റപത്രം സ്വീകരിക്കേണ്ടിവരും.

എന്നുമാത്രമല്ല, സ്വത്വപ്രതിസന്ധികളും സങ്കീർണ്ണമായ ജീവിതാവസ്ഥകളുമാണ് പലപ്പോഴും സാഹിത്യത്തിനും കലയ്ക്കും അടിസ്ഥാനമാവുക. എന്നാൽ മലയാളിയുടെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞു ചേർന്നിരിക്കുന്ന ലോകപൗരത്വഭാവം, അവൻറെ പൂർവ്വികർ ലോക പൗരൻ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടുതന്നെ, ഏതു കുടിയേറ്റ ഭൂമികയോടും വളരെ വേഗം ഇഴുകിച്ചേരാനും അതിൻറെ സംസ്കാരം സ്വാംശീകരിക്കുവാനും അവനെ മാനസികമായി പ്രാപ്തനാക്കിയിരുന്നു. അതുകൂടാതെ അധ്വാനശാലികളും സമ്പാദ്യശീലക്കാരുമായ ഒന്നാം തലമുറ പിന്നാലെ വന്നവർക്ക് ഒരുക്കിവച്ചിരുന്നത് സംഘർഷങ്ങൾ ഇല്ലാത്ത ജീവിതവും മെച്ചപ്പെട്ട സാമ്പത്തിക പരിസരങ്ങളും ആയിരുന്നു. അവിടെ കലകളോ സാഹിത്യമോ സൃഷ്ടിക്കാൻതക്കവിധമുള്ള ഒരു മാനസികാവസ്ഥ പരുവപ്പെടാൻ സാധ്യത കുറവാണുതാനും. ഈ സങ്കീർണ്ണാവസ്ഥകൾ അത്രപെട്ടെന്നൊന്നും 'പരിഹരിക്കാൻ' ഇടയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് രണ്ടാം തലമുറയിൽനിന്നും ഒരു സാഹിത്യം ഉണ്ടായിവരാനുള്ള സാധ്യത വിരളമാണ്.

13

പിന്നാലെ കൂടിയ വിശ്വാസങ്ങൾ

മലയാളിയുടെ കുടിയേറ്റങ്ങളിൽ മതം എങ്ങനെ ഇടപെട്ടു, അതിൻറെ സ്വാധീനം എന്തായിരുന്നു എന്നുകൂടി നാം അന്വേഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. എല്ലാ സെമറ്റിക് മതങ്ങളും പ്രവാസത്തെ ഒരു ശാപമായിട്ടാണ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. പ്രവാസത്തിൽനിന്നുള്ള വിടുതൽ ആയിരുന്നു അവരുടെ എക്കാലത്തെയും പ്രാർത്ഥന. കടൽ കടക്കുക എന്നാൽ ജാതിക്കു പുറത്തുപോവുക എന്നതായിരുന്നു ഇന്ത്യയിലെ രീതി. എന്നാൽ മെച്ചപ്പെട്ട ജീവിതത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള യാത്രയിൽ മലയാളി ഇത്തരം വേലിക്കെട്ടുകളെയെല്ലാം മനോഹരമായി പൊളിച്ചുകളഞ്ഞു. "ഞാനെൻറെ 'ബ്രാഹ്മണത്വം' നഷ്ടപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അമേരിക്കയിലേക്ക് പുറപ്പെട്ടത്, പാതിവഴിയിൽ എനിക്കെൻറെ സസ്യാഹാരശീലവും നഷ്ടമായി" എന്ന് ആദ്യകാല കുടിയേറ്റക്കാരനായ എം.എസ്.ടി. നമ്പൂതിരി പറയുമ്പോൾ ഈ വിടുതലിൻറെ സാക്ഷ്യപത്രമായി അത് മാറുന്നുണ്ട്. എന്നുമാത്രമല്ല, അവനെ ആ യാത്രയ്ക്ക് പ്രേരിപ്പിച്ചതും സഹായിച്ചതും പലപ്പോഴും മതമായിരുന്നുതാനും. പ്രത്യേകിച്ച് ക്രിസ്ത്യാനികളെയും മുസ്‌ലിമിനെയും.

'അവനെ യാത്രയ്ക്ക് പ്രേരിപ്പിച്ചതും മതമായിരുന്നു......'

1920 കൾമുതൽ ഗൾഫ് കുടിയേറ്റം ആരംഭിക്കുന്ന അറുപതുകളുടെ അവസാനപാദംവരെയും നീണ്ടുനിന്ന തെക്കൻ തിരുവിതാംകൂർ നസ്രാണികളുടെ മലബാർ കുടിയേറ്റത്തിന് എല്ലാ പിന്തുണയും കൊടുത്തു സഹായിച്ചത് സീറോ മലബാർ സഭയാണ്. പേരിൽമാത്രം മലബാർ ഉള്ള ഒരു തനി മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂർ സഭയാണത്. ലോകമഹായുദ്ധങ്ങൾ ദേശത്ത് പട്ടിണി പടർത്തിയപ്പോൾ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസികൾക്ക് പുത്തൻ ജീവനോപാധി കണ്ടെത്തുകയായിരുന്നു സഭ ഈ കുടിയേറ്റ പ്രോത്സാഹനത്തിലൂടെ ചെയ്തത്. 1953–ൽ തലശ്ശേരി രൂപത രൂപീകൃതമായതോടെ സഭ കുടിയേറ്റത്തിൽ നേരിട്ട് ഇടപെടാനും ആരംഭിച്ചു. തുടർന്ന് യാക്കോബായ സഭകളും മലങ്കര കത്തോലിക്ക സഭയും അവിടെ പള്ളി

സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ കുടിയേറ്റത്തിനു പ്രോത്സാഹനം നല്കി. അതേപോലെതന്നെ എൻ.എസ്. എസ്സിൻറെ നേതൃത്വത്തിലും ഈഴവ മിഷൻറെ നേതൃത്വത്തിലും കുടിയേറ്റങ്ങൾ നടന്നിട്ടുണ്ട്. തുടർന്ന് സ്കൂളുകൾ, കോളജുകൾ, ആശുപത്രികൾ എന്നിവ സ്ഥാപിച്ച് ദേശത്തിൻറെ വളർച്ചയിൽ പങ്ക വഹിക്കാനും വിവിധ സഭകളും മതവിഭാഗങ്ങളും ശ്രമിച്ചിരുന്നതായി കാണാം.

തുടർന്നുള്ള കാലത്ത് യൂറോപ്പിലേക്ക് ഇറ്റലി, ജർമ്മനി, ഫ്രാൻസ്, സ്വിറ്റ്സർലൻറ് തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചതും അതിനുള്ള എല്ലാ സഹായവും ചെയ്തുകൊടുത്തതും ഇതേ കത്തോലിക്ക സഭതന്നെയായിരുന്നു. അവരുടെ റോമൻ ബന്ധത്തെ അവർ കൃത്യമായി ഉപയോഗപ്പെടുത്തിയാണ് അവരതു സാധിച്ചത്. മദ്ധ്യ തിരുവിതാംകൂറിലെ അനേകം കുടുംബങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികസ്ഥിതി മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നതിന് അത് കാരണമായി.

അതേസമയം അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റത്തെ സഹായിച്ചത് പെന്തിക്കോസ്തു സഭകളായിരുന്നു. വിവാഹം വഴിയാണ് അമേരിക്കയിലേക്കുള്ള കുടിയേറ്റം ഏറ്റവും എളുപ്പമായത് എന്നതുകൊണ്ട് ആ വഴി സഭയിലേക്ക് ആളുകളെ ചേർത്തുകൊണ്ടായിരുന്നു അവർ അതിനു മുൻകൈ എടുത്തത്. കേരളത്തിൽമാത്രം വേരുകൾ ഉണ്ടായിരുന്ന മറ്റ് സഭകളും കുടിയേറ്റക്കാരനോടൊപ്പം കടൽ കടന്നു പോകുന്നതായി നമുക്ക് കാണാൻ സാധിക്കും. കേരളത്തിലെ മർത്തോമൻ പാരമ്പര്യം അവകാശപ്പെടുന്ന എല്ലാ സഭകൾക്കുമായി അമേരിക്കയിൽ മാത്രം ആറിലധികം ഭദ്രാസനങ്ങളും നാനൂറിലധികം പള്ളികളും ഉണ്ട്. യൂറോപ്പ്, ആഫ്രിക്ക, സിംഗപ്പൂർ എന്നിവിടങ്ങളിൽ വേറെയും.

ഗൾഫ് കുടിയേറ്റങ്ങൾ അധികവും നടന്നത് ബന്ധുക്കളുടെയും സുഹൃത്തുക്കളുടെയും പിന്തുണകൊണ്ടായിരുന്നു. സഭയ്ക്കോ മതങ്ങൾക്കോ നേരിട്ട് ഇടപെടലുകൾ ഒന്നും നടത്താൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും പരോക്ഷമായ സ്വാധീനം അവിടെയും കാണാൻ കഴിയും. പ്രത്യേകിച്ച് മുസ്‌ലിങ്ങൾക്കിടയിൽ. മുൻപൊക്കെ ചില മഹല്ലുകളിലെ ജുമ കുത്തുബകളിൽ നാട്ടിലുള്ള പാവങ്ങൾക്ക് വിസ കൊടുത്ത് സഹായിക്കാൻ ഗൾഫിൽനിന്നും വന്നവരോട് പ്രത്യേകം അഭ്യർത്ഥന നടത്തുമായിരുന്നുവത്രേ. എന്നാലും മുസ്‌ലിം സംഘടനകളാണ് അക്കാര്യത്തിൽ കൂടുതൽ വലിയ പങ്ക് വഹിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഗൾഫിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സംഘടനകളിൽ ഒന്നായി കെ.എം.സി.സി. മാറുന്നതിനു പിന്നിൽ ഈ പരസ്പര സഹകരണം ഒരു പ്രധാന കാരണമായി മാറിയിട്ടുണ്ട്. സുന്നിയിലെ എ.പി. വിഭാഗം ഒരു വലിയ എണ്ണം ആളുകളെ ദുബായിലേക്ക് ജോലിക്കായി കൊണ്ടുപോയിട്ടുണ്ട്. ജമാഅത്തെ ആവട്ടെ ഖത്തർ പൊതുമേഖലയിലേക്കുള്ള നിയമനത്തിൽ പരോക്ഷമായി ഇടപെട്ടുകൊണ്ട് അവരുടെ അനുഭാവികളെ അവിടെ എത്തിച്ചു. സൗദിയിലെ മതകാര്യ വകുപ്പായ ജാലിയാത്തിലും സെൻസറിങ് ഡിപ്പാർട്ടുമെൻറിലും ജോലി ചെയ്യുന്നത് നാട്ടിലെ മുജാഹിദ് വിഭാഗക്കാരായതിനു പിന്നിലും ഈ സഹായമുണ്ട്.

വിശ്വാസികൾ എത്തുന്നിടത്തേക്കെല്ലാം സഭ പിന്തുടർന്നെത്തുകയും അവർക്കു വേണ്ട ഭൗതികവും ആത്മീയവുമായ ആവശ്യങ്ങൾ നിർവ്വഹിച്ചു കൊടുക്കുകയും അവർ മറ്റ് വിശ്വാസങ്ങളിലേക്ക് ചിതറിപ്പോകാതെ നോക്കുകയും ചെയ്യാൻ കേരളത്തിലെ ക്രിസ്തീയ സഭകൾ എന്നും ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിൻറെ ഏറ്റവും പുതിയ ഉദാഹരണമാണ് പുതിയ കുടിയേറ്റ ഭൂമികയായ ആസ്ട്രേലിയയിലെ മെൽബൺ ആസ്ഥാനമാക്കി സീറോ മലബാർ സഭയുടെ കീഴിൽ പുതിയ രൂപതയുടെ രൂപീകരണം. 1953–ൽ തലശ്ശേരിയിൽ ആയിരുന്നെങ്കിൽ 2014–ൽ അത് മെൽബണിൽ ആകുന്നത് മലയാളിയുടെ കുടിയേറ്റം എങ്ങോട്ട് എന്നതിൻറെ സൂചകമായി കാണാവുന്നതാണ്.

14

കൂടെക്കൊണ്ടുപോയ രാഷ്ട്രീയം

സഭകൾ വിശ്വാസികളെ പിന്തുടർന്നതുപോലെതന്നെ രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും വിശ്വാസങ്ങളും കുടിയേറ്റക്കാരോടൊപ്പം കടൽ കടന്നു പോയതായി കാണാവുന്നതാണ്. കുടിയിറങ്ങിവന്ന വിശ്വാസങ്ങൾ പുതിയ രൂപത്തിൽ കുടിയേറിപ്പോകുന്ന കാഴ്ച മിക്ക വിദേശമലയാളികൾക്കും അനുഭാവത്തിൻറേതെങ്കിലുമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഭൂതകാലമുണ്ട്. മറ്റ് പലതും ഉപേക്ഷിക്കാതെ കൂടെ കൊണ്ടുപോയ കൂട്ടത്തിൽ അവൻ അതുകൂടി കൊണ്ടുപോകുകയും ഒട്ടും ഉപേക്ഷിക്കാതെ കൊണ്ടുനടക്കുകയും ചെയ്തു. നാട്ടിലെ എല്ലാ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികളുടെയും പോഷക സംഘടനകൾ വിദേശഭൂമികകളിലുണ്ട്. അത് അമേരിക്കമുതൽ ആസ്ട്രേലിയവരെയും സൗദി അറേബ്യമുതൽ കുവൈറ്റ്വരെയും രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യവും വോട്ടവകാശവും പൗരത്വവും ഉള്ള ദേശങ്ങളിലും അതെല്ലാം പാടേ നിഷേധിച്ച രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടെന്നതാണ് കൂടുതൽ കൗതുകകരമായ കാര്യം. പല പേരുകളിലും പല രൂപങ്ങളിലുമാണ് അത് പ്രവർത്തിക്കുന്നത് എന്നു മാത്രം. 'പന്തില്ലാത്ത ഫുട്ബോൾ കളി' എന്നതാണ് ഈ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനത്തിനു പറ്റിയ ഏറ്റവും മികച്ച രൂപകം. അറുപത് വർഷം പണം കൊടുത്തും പിന്തുണ കൊടുത്തും അധ്വാനം കൊടുത്തും സഹായിച്ചിട്ടും നാട്ടിലെ ഒരു കക്ഷികളും ഈ കുടിയേറ്റക്കാർക്ക് വേണ്ടവണ്ണം പ്രാതിനിധ്യമോ പ്രോത്സാഹനമോ കൊടുത്തിട്ടില്ല എന്നത് ഒരു ഗൗരവമായ സംഗതിയാണ്. ഒരു രാഷ്ട്രീയ കക്ഷിയുടെ പ്രധാന സ്ഥാനങ്ങളിലേക്കോ സ്ഥാനാർത്ഥിത്വത്തിലേക്കോ മടങ്ങിവന്ന ഒരാൾപോലും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നില്ല. പരിഗണിക്കപ്പെട്ട ഒന്നോ രണ്ടോ പേർ ആ സ്ഥാനങ്ങൾ ആർജ്ജിച്ചെടുത്തത് സ്വന്തം പണത്തിൻറെ ബലത്തിൽമാത്രമാണ്. എന്നിട്ടും അവൻ തൻറെ കക്ഷിയോടുള്ള വിശ്വാസവും കൂറും കൈവിടാതെ യഥാർത്ഥ ദാസനായി കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നു. അന്യദേശങ്ങളിൽ പോയി അവിടത്തെ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഇടപെട്ട് ജീവിച്ച ബി.എം. കുട്ടി (പാകിസ്ഥാനിൽ), ഡോ. ഓമന ഗംഗാധരൻ

(യു.കെ.യിൽ), സിംഗപ്പൂർ പ്രസിഡൻറ് ആയിരുന്ന സി.വി. ദേവൻ നായർ, അമേരിക്കയിലെ ടീനക് സിറ്റി മേയർ ആയി തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട ജോൺ ഏബ്രഹാം, ന്യൂയോർക്കിലെ ആനി പോൾ, പ്രമീള ജയപാൽ, കാലിഫോർണിയയിലെ പീറ്റർ മാത്യൂസ്, സൗത്ത് ആഫ്രിക്കയിലെ ബില്ലി നായർ എന്നിവരെപ്പോലെയുള്ളവർ ഒരു ഭാഗത്ത് നില്ക്കുമ്പോഴാണ് നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾക്കായി സൈബർ പോരാളികളായി മറ്റൊരുകൂട്ടർ നിലകൊള്ളുന്നത്. രാഷ്ട്രീയകക്ഷികൾക്ക് പണം പിരിച്ചു നല്കലാണ് ഇത്തരം സംഘടനകളുടെ പ്രധാന ദൗത്യം. അതേസമയം ദീർഘകാലമായി ഇതേ കുടിയേറ്റക്കാർ ഉന്നയിക്കുന്ന നിരവധി വിഷയങ്ങളിൽ പുറം തിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്ന പൊതുസമീപനമാണ് നാട്ടിലെ രാഷ്ട്രീയ കക്ഷികൾ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇത്രകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും വിമാനക്കൂലി കുറച്ചു കിട്ടുക എന്ന ആവശ്യംപോലും നേടിയെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നതാണ് ഏറ്റവും ദുഃഖകരമായ സത്യം. കുടിയേറ്റക്കാർക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരു പൊതു സംഘടനയുടെ ബാനറിൽ ഒത്തുകൂടാൻ കഴിയാത്തതും നാട്ടിൽ ഒരു സമ്മർദ്ദ ശക്തിയാകാൻ കഴിയാതെപോയതുമാണ് അതിനു പ്രധാന കാരണം. കേരളത്തിൻറെ ഏറ്റവും വലിയ സാമ്പത്തിക സ്രോതസ്സായി നിലനില്ക്കുമ്പോഴും വോട്ടവകാശം, ഇരട്ട പൗരത്വം തുടങ്ങിയ മൗലികമായ അവകാശങ്ങൾ നേടിയെടുക്കാൻ കഴിയാതെ പോയത് കുടിയേറ്റക്കാരുടെ അറുപത് വർഷത്തെ ചരിത്രത്തിലെ ഒരു വലിയ പരാജയമായി കാണേണ്ടതുണ്ട്.

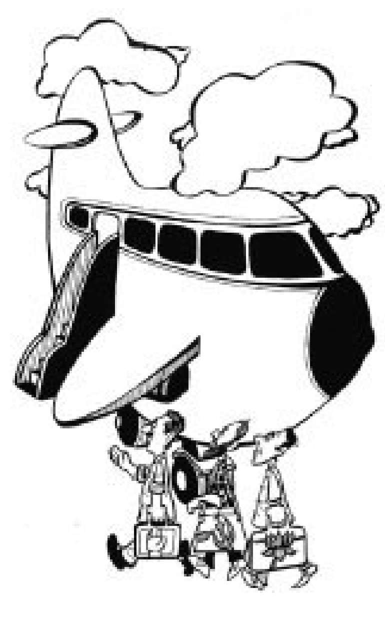

'രാഷ്ട്രീയകക്ഷികളും വിശ്വാസങ്ങളും കുടിയേറ്റക്കാരോടൊപ്പം കടൽ കടന്നു പോയതായി കാണാവുന്നതാണ്....'

വിവിധ ജനവിഭാഗങ്ങൾക്ക് സൗഭാഗ്യം സമ്മാനിച്ച കുടിയേറ്റ ചരിത്രത്തിൽ എവിടെയും ഇടം നേടാനാവാതെപോയ കേരളത്തിലെ രണ്ട് ജനവിഭാഗങ്ങളാണ്

ദലിതരും ആദിവാസികളും. സ്വന്തം ആവാസഭൂമിയിൽനിന്നും പുറത്തുവരാൻ മടികാണിച്ചതാണ് ആദിവാസികളെ ഈ യാത്രകളുടെ ഭാഗമാകുന്നതിൽ വിലക്കിയതെന്ന് നമുക്ക് വാദിക്കാം. എന്നാൽ ദലിതർക്ക് എന്താണ് സംഭവിച്ചത്. ഈ യാത്രികരുടെയൊക്കെ ചുറ്റുവട്ടത്ത് അവരുണ്ടായിരുന്നു. അവരിൽ ചിലരെങ്കിലും മികച്ച വിദ്യാഭ്യാസവും നേടിയിരുന്നു. അവരിൽനിന്ന് മതം മാറിവന്ന അബൂബേക്കറും പത്രോസും ഗൾഫിലേക്കും അമേരിക്കയിലേക്കും പോയപ്പോൾ അവരിലെ ചാമി അവിടെത്തന്നെ നിന്നു. മുസ്‌ലിങ്ങൾക്കും ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കും കുടിയേറിപ്പോകാൻ മതത്തിൻറെ പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്നു. ഹിന്ദുക്കളിലാവട്ടെ ഉയർന്ന ജാതിക്കാരാണ് കുടിയേറ്റത്തിനും മുന്നിൽ നിന്നത്. അത് താഴേക്ക് ഇറങ്ങിവന്ന് ഈഴവരും ഏറിയാൽ ആശാരിമാരുംവരെ കുടിയേറ്റത്തിൻറെ ഭാഗമായി. അതിൻറെ താഴെയുള്ള കൈത്തൊഴിലിൽ പ്രാവീണ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ജാതിക്കും കുടിയേറ്റത്തിനു യോഗമുണ്ടായില്ല. ഞങ്ങളുടെ വീടിൻറെ പുറംപണി ചെയ്യാനും തേങ്ങായിടാനും റബ്ബറു വെട്ടാനും നിങ്ങൾ ഇവിടെ വേണം എന്ന വിചാരത്തിൽനിന്നാണോ അവരിൽ ഒരാളെപ്പോലും ‘അക്കര’ കടത്താൻ ‘മേൽജാതിക്കാർ’ ആരും ശ്രമിക്കാതിരുന്നത്?

പുറത്തുപോകാൻ കഴിയാത്തവരെക്കുറിച്ച് പറയുമ്പോൾ അകത്തേക്കു വരാൻ കഴിയാതെപോയ ഒരു സമൂഹത്തെക്കൂടി നാം പരാമർശിക്കേണ്ടതുണ്ട് എന്ന് തോന്നുന്നു. സത്യത്തിൽ നാം അവരെ പൂർണ്ണമായും മറന്നുപോയിരിക്കുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുമുൻപ് കച്ചവടത്തിനും ജോലിക്കുമായി പാക്കിസ്ഥാനിലെ വിവിധ നഗരങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ച് കറാച്ചിയിൽ എത്തിപ്പെട്ടവരും അവരുടെ പിൻതലമുറകളുമാണത്. രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള നയതന്ത്ര ബന്ധം വഷളായതോടെ അവർക്ക് നഷ്ടമായത് സ്വന്തം വേരുകളിലേക്കു മടങ്ങിവരാനുള്ള അവസരമാണ്. അയ്യായിരത്തിലധികം മലയാളികൾ ഇപ്പോഴും കറാച്ചി നഗരത്തിലുണ്ട്. അവിടെ ഒരു മലബാർ മുസ്ലിം ജമാ അത്ത് പ്രവർത്തിക്കുന്നുണ്ടെന്ന് അവിടെ വെച്ച് കണ്ടുമുട്ടിയ യൂസഫ് എന്ന പാനൂർ സ്വദേശി പറയുകയുണ്ടായി. കാലമിത്ര കഴിഞ്ഞിട്ടും ആ മലബാർവേരുകൾ ഉപേക്ഷിച്ചുകളയാൻ അവർക്ക് മനസ്സുവന്നിട്ടില്ലെന്നുതന്നെയാണ് ഇത് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. അവരിൽ പലരും കേരളത്തിലേക്കു മടങ്ങിവന്ന് ജീവിക്കാൻ കൊതിയുള്ളവരാണ്. വിഭജനം എന്ന മുറിവുണ്ടാക്കിയ വിടവ് എന്താണെന്ന് മനസ്സിലാവാതെ അവിടെ പെട്ടുപോയവർ. ചിലരൊക്കെ തിരിച്ചുവരാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തിയിരുന്നു. ചാരൻ എന്ന മുദ്രകുത്തിയാണ് നമ്മൾ അവരുടെ നാട് എന്ന സ്വപ്നത്തെ ക്രൂരമായി അറുത്തുകളഞ്ഞത്. ഭൂമിയിൽ നിന്നുള്ള ബന്ധം വിച്ഛേദിച്ചുപോയ ബഹിരാകാശപേടകത്തിലെ മനുഷ്യരെപ്പോലെയാവാം അവർ മലയാളത്തിലേക്കുള്ള മടങ്ങിവരവ് സ്വപ്നം കണ്ടുകൊണ്ട് ആ അന്യദേശത്തു ജീവിക്കുന്നത്.

15

തല നരച്ചവർ ഉറങ്ങുന്ന വീട്

കേരളത്തിൽ ആയുർവേദ ചികിത്സയ്ക്ക് വന്ന അറബി തൻറെ ജോലിക്കാരൻറെ വീട്ടിൽ സൽക്കാരത്തിനു പോകുന്നതും ആ വീടിൻറെ പ്രൗഢിയും വലുപ്പവും കണ്ട് ഇനി ഗൾഫിലേക്ക് തിരിച്ചു വരേണ്ടതില്ല, താങ്കൾ എന്നെക്കാൾ സമ്പന്നനാണ് എന്നു പറഞ്ഞതുമായ ഒരു കഥ ഷാജഹാൻ മാടമ്പാട്ട് ഒരു ലേഖനത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. നമ്മുടെ റോഡുകൾ പ്രാകൃതകാലത്തിൽ നില്ക്കുമ്പോഴും നമുക്ക് ചുറ്റും മാലിന്യം കുമ്പാരമാവുമ്പോഴും നമ്മുടെ പുഴകൾ നശിച്ചില്ലാതെയാവുമ്പോഴും നാം കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങൾ ഓരോന്നായി കൈവെടിയുമ്പോഴും വിദേശികളെപ്പോലും അമ്പരപ്പിക്കുന്ന തരത്തിൽ നമ്മുടെ വീടുകൾമാത്രം വളർന്നുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. വീട് എന്ന സ്വപ്നത്തെക്കുറിച്ച് പറഞ്ഞുകൊണ്ടാണ് നമ്മൾ ഈ കുടിയേറ്റ ചരിത്രം ആരംഭിച്ചത്. അറുപത് ആണ്ട് പിന്നിടുമ്പോഴും നമുക്ക് അതിൽനിന്ന് ഒട്ടും വളരാനോ മാറാനോ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുമാത്രമല്ല അത് കൂടുതൽ ദൃഢമൂലമാവുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത് എന്ന് കാണാൻ കഴിയും.

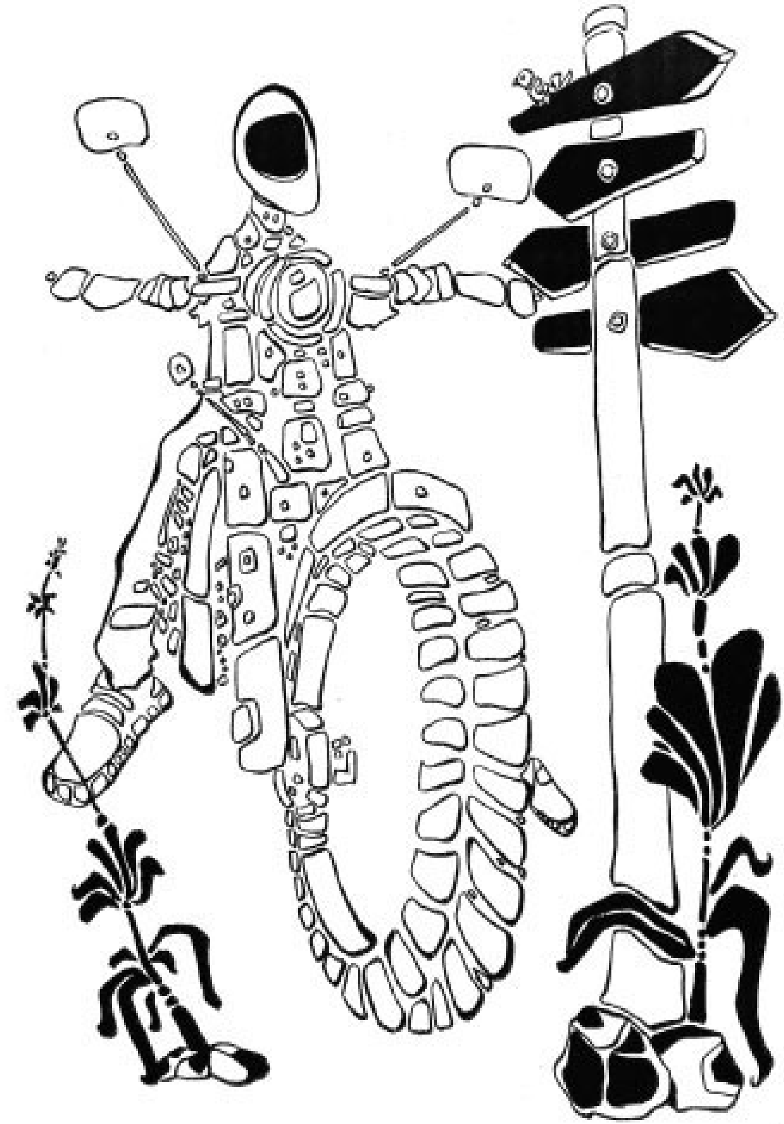

‘യാത്രകൾ നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്ന പ്രാചീന നിലവിളിയാണ്. അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് നാം എവിടെയെങ്കിലും സ്വസ്ഥമാകുമെന്ന് കരുതുക വയ്യ!’

കേരളത്തിൻറെ കാലവസ്ഥയ്ക്ക് അനുയോജ്യമായ ഒരു വാസ്തുവിദ്യാപാരമ്പര്യം നമുക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുടിയേറ്റം അതിനെ പാടേ അട്ടിമറിച്ചു. എത്തിപ്പെട്ട നാടുകളിൽ കണ്ട വീടുകളുടെ മാതൃക നാം ഇവിടെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. ഇത്രയധികം വ്യത്യസ്തങ്ങളായ വാസ്തുവിദ്യാരീതികൾ പരീക്ഷിക്കുന്ന മറ്റേതെങ്കിലും ദേശങ്ങൾ ലോകത്തിൽ എവിടെയെങ്കിലും ഉണ്ടോ എന്ന് അന്വേഷിക്കേണ്ടതാണ്. അമേരിക്കയിലും യൂറോപ്പിലും അസ്ട്രേലിയയിലും മനോഹരങ്ങളായ വീടുകൾ ഉണ്ടെങ്കിലും അവയുടെ രൂപം നോക്കി കാലഘട്ടം നിർണ്ണയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു എന്നുവരില്ല. നൂറും ഇരുനൂറും വർഷങ്ങളായി ഒരേ വാസ്തുവിദ്യയാണ് അവർ

പിഞ്ഞുടരുന്നത്. എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ഓരോ വീടും നോക്കി ഇതിൻറെ ഉടമസ്ഥൻ എവിടേക്ക് കുടിയേറിപ്പോയവനാണെന്നും ഏതു കാലഘട്ടത്തിൽ പണിതതാണ് ആ വീട് എന്നും നമുക്ക് കൃത്യമായി പ്രവചിക്കാൻ സാധിച്ചേക്കും. സിംഗപ്പൂരുകാരൻറെ വളഞ്ഞ് മുൻഭിത്തിയുള്ളതും മുന്നിൽമാത്രം കോൺക്രീറ്റ് ചെയ്തതും (ചിലത് ആസ്ബറ്റോസ് ഷീറ്റ്) പിൻഭാഗം ഓടിട്ടതുമായ വീടുകൾ, പേർഷ്യക്കാരൻറെ മൊസൈക്ക് ഇട്ട (ഇപ്പോൾ പെയിൻറടിക്കാൻപോലും കഴിയാതെ കിടക്കുന്ന) മണിമാളികകൾ, ഗൾഫുകാരൻറെ ഒതുക്കമുള്ള കോൺക്രീറ്റ് വീടുകൾ, യൂറോപ്പിലേക്ക് പോയവരുടെ ഗോഥിക് മാതൃകകൾ, പുതിയ കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ന്യൂജെൻ ചതുര വീടുകൾ. വീടുകൾ കേരളത്തിനു സമ്പന്നമായ ഒരു മെട്രോയുടെ മുഖം നല്കുന്നു. എന്നാൽ അവയിൽ ഏറെയും പൂട്ടിക്കിടക്കുകയാണ് എന്നതാണ് യാഥാർത്ഥ്യം. മുപ്പതു ശതമാനത്തിനും മുകളിൽ എന്നതാണ് കണക്ക്. ഉള്ളവയിൽ ആകട്ടെ ഒന്നോ രണ്ടോ പ്രായമായവർ കണ്ടേക്കും. ബാക്കിയുള്ളവയിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്ന് വന്ന കെയർ ടെയ്ക്കറും കുടുംബവും അല്ലെങ്കിൽ റബ്ബറു വെട്ടുകാരനും കുടുംബവും സുഖമായി അന്തിയുറങ്ങുന്നു.

വാസ്തുശാസ്ത്രത്തിൽ മാത്രമല്ല ആഹാരം, വസ്ത്രം, ഭാഷ എന്നിവയിലെല്ലാം ഒരു കുടിയിറങ്ങിവരവ് കാണാം. കുഴിമന്തി മുതൽ പർദ്ദവരെ. ഷവർമ്മമുതൽ ഭയ്യാവരെ. ഏറെക്കാലം ഗൾഫിൽ ജോലി ചെയ്ത കൂട്ടുകാരൻ രാജേന്ദ്രൻ നാട്ടിൽ തിരിച്ചെത്തിയശേഷം ആരംഭിച്ച ഇലക്ട്രിക് ഷോപ്പിൻറെ പേര് "അൽ കൃഷ്ണ" ഇലക്ട്രിക്കൽസ് എന്നായിരുന്നു എന്നൊരു കഥയുണ്ട്. കുടിയേറ്റത്തിൻറെ സ്വാധീനം നമ്മിൽ എത്രത്തോളം എന്ന് വെളിവാക്കുന്ന ഒരു കഥയാണിത്. ലോകത്തിനൊപ്പം മാറിയും ലോകത്തിനൊപ്പം വളർന്നും ആദിമ നൂറ്റാണ്ടുകളിലെപ്പോലെ കേരളം വീണ്ടും അനേകം സംസ്കാരങ്ങൾ വന്നുപാർക്കുന്ന മെട്രോ ആയി മാറിയിരിക്കുന്നു. കുടിയേറ്റക്കാർ കൊണ്ടുവന്ന ധനത്തിലേക്കും അതിൻറെ സാധ്യതകളിലേക്കും ആകർഷകരായി വരുന്നവർ ധാരാളം. ആസാം, ബംഗാൾ, ഒറീസ തൊഴിലാളികൾ ആ സാധ്യത കണ്ട് വന്നവരാണ്. അവരിലൂടെ പുതിയൊരു സംസ്കാരം നാം അറിയാതെ കുടിയിറങ്ങിവരുന്നുണ്ട്. നാട്ടിലെ അമ്മച്ചിമാർ മുറിഹിന്ദി പറഞ്ഞു തുടങ്ങിയതുമുതൽ ബസ്സുകളിൽ വെണ്ടയ്ക്ക അക്ഷരത്തിൽ തെളിയുന്ന ബംഗാളി ബോർഡുകൾവരെ അതിലുണ്ട്.

കുടിയേറ്റം സമ്മാനിച്ച അമിത ധനം, എവിടെയും ക്രിയാത്മകമായി വിനിയോഗിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല എന്നുമാത്രമല്ല നമ്മുടെ ദേശത്തിൻറെ ഐക്യത്തിൽ വിള്ളലുണ്ടാൻ അത് കാരണമായിട്ടുണ്ട് എന്നുകൂടി നാം കാണേണ്ടതുണ്ട്. ഇക്കാലയളവിൽ പള്ളികൾ, ക്ഷേത്രങ്ങൾ, മോസ്കുകൾ, ഗുരുമന്ദിരങ്ങൾ എന്നിവയുടെ നിർമ്മാണത്തിനും നവീകരണത്തിനുമായി എത്ര ആയിരം കോടികൾ ചെലവഴിച്ചുകാണും എന്നതിന് ആരുടെയെങ്കിലും കയ്യിൽ കണക്ക് കാണും എന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു സമൂഹമെന്ന നിലയിൽ പുത്തൻ

മന്ദിരങ്ങൾ നമ്മെ അടുപ്പിക്കുകയല്ല അകറ്റുകയാണ് ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. വർദ്ധിച്ചുവർന്ന മതജാതി സ്പർദ്ധ, ആർഭാടം, വിവാഹ ധൂർത്ത്, ക്രിമിനൽ വത്കരണം, ലഹരിയുടെ ഉപയോഗം, രാഷ്ട്രീയ കൊലപാതകങ്ങൾ, ദേശവിരുദ്ധ പ്രവർത്തനങ്ങൾ എന്നിവയെല്ലാം വളംവച്ച് കൊടുക്കുന്നതും ഫണ്ട് വരുന്നതും അങ്ങ് കുടിയേറ്റ ഭൂമികയിൽനിന്നാണ്. ഒരു തലമുറ മുഴുവൻ ഏകാന്തതയും വിരഹവും ലൈംഗിക അസംതൃപ്തിയും അനുഭവിച്ച് നേടിയ പണം അടുത്ത തലമുറയുടെ ഗുണത്തിനും നാടിൻറെ വളർച്ചയ്ക്കും എത്രത്തോളം ഉപകരിച്ചു എന്ന് ആലോചിക്കുമ്പോൾ നിരാശയാണു ഫലം. പണത്തിനുവേണ്ടി എന്തിനാണ് ഇങ്ങനെ ഒരു തലമുറ സ്വന്തം ജീവിതം പാഴാക്കിക്കളഞ്ഞതെന്ന് വരും തലമുറ ആലോചിച്ച് ചിരിക്കാനും പഴിക്കാനുംപോലും സാധ്യതയുണ്ട്. വെറും ധനാർത്തി മാത്രമായിരുന്നില്ല ഈ യാത്രകൾക്ക് പിന്നിലുണ്ടായിരുന്ന കാരണം. സമൂഹത്തിലെ ഉച്ച നീചത്വങ്ങളും അതിനു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. നമ്മുടെ മുൻകാലങ്ങളും അതുയർത്തിയ വെല്ലുവിളികളും എങ്ങനെയും അധ്വാനിച്ച് ജീവിക്കാനുള്ള വക കണ്ടെത്തുക എന്ന അഭിമാനബോധവുമൊന്നും വരും തലമുറയ്ക്ക് മനസ്സിലായില്ലെന്നുവരും. തീർത്തും അരക്ഷിതവും ക്രിമിനൽ സ്വഭാവവും ഉള്ള ഒരു സമൂഹമായി ത്തീരാമായിരുന്ന സാധ്യതയെയാണ് കുടിയേറ്റം മാറ്റിമറിച്ചത്. സമ്പന്നതയുടെയും മാന്യതയുടെയും സമാധാനത്തിൻറെയും പച്ചവിരിപ്പുകൾ അത് നമുക്ക് സമ്മാനിച്ചു.

നെരുപ്പോടിൽനിന്ന് തീ പകരാനും ഒരുമുറി തേങ്ങായും ഒരു കഷണം ഉള്ളിയും കടം വാങ്ങാനും അയൽവക്കങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നിടത്തുവച്ചാണ് നാം കുടിയേറ്റം ആരംഭിച്ചത്. ആഹാരം അധികമായിപ്പോയ ഒരു 'ബിരിയാണി' കാലത്തിലാണ് ഇപ്പോൾ നാം എത്തിനില്ക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പണം കൊടുക്കവാങ്ങലുകളുടെ സ്നേഹബന്ധങ്ങളെ അവസാനിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുണ്ടാവാതെയിരിക്കാൻ നാം വീടിനെക്കാൾ ഉയരത്തിൽ വലിയ മതിലുകൾ പണിതുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. നാം അയൽവക്കക്കാരനെ അപരിചിതനായി കാണാനും അവനെ ഭയക്കാനും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. ലോകം മുഴുവൻ അരക്ഷിതമായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് അത്തരം ഭയങ്ങൾ അകറ്റി ജീവിക്കുക എന്നത് നമ്മുടെ ഉത്തരവാദിത്വമാണ്. കുടിയേറ്റക്കാരുടെ ഈ ഏദൻതോട്ടത്തെ അതിൻറെ സമാധാനാന്തരീക്ഷത്തിൽ നിലനിർത്തുക എന്നതാണ് ഇന്നലെകളോടും നാളെകളോടും നമുക്ക് ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും നീതിപൂർവ്വമായ കർമ്മം.

യൗവനത്തിൻറെ ആവേശത്തിൽ ഒത്തിരി മോഹങ്ങളുമായി കുടിയേറിപ്പോയ ഒരു തലമുറ തലനരച്ച് തിരിച്ചു വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഒരു കാലമാണിത്. അവരുടെ പക്കൽ കുറെ അനുഭവങ്ങളും കുറച്ച് പണവും കാണുമായിരിക്കും. രണ്ടും ഇല്ലാതെ വന്നവരുമുണ്ട്. അവരിൽ സ്വപ്നങ്ങൾ പൂർത്തീകരിച്ചവരുണ്ട്. ഒന്നും സാധിക്കാതെ നിരാശരായവരും ഉണ്ട്. ഗതകാലസ്മരണകൾ അയവിറക്കി വെറുതെ ഇരിക്കുന്നവരായിവിടാതെ അവരെ ക്രിയാത്മകമായി സമൂഹത്തിനുവേണ്ടി

ഉപയോഗപ്പെടുത്തുക എന്നതാണ് ഇനി അവരോടു ചെയ്യാവുന്ന ഏറ്റവും നല്ല കാര്യം. ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും മികച്ചതും പുതിയതുമായ യന്ത്രങ്ങളിൽ പണി ചെയ്ത് പരിചയമുള്ളവരാണ് ഇവരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും. ആ പ്രവൃത്തിപരിചയം പുതിയ തലമുറയ്ക്ക് പകർന്നുകൊടുക്കാൻ തക്കവിധം അവരെ നമ്മുടെ സാങ്കേതിക വിദ്യാഭ്യാസസ്ഥാപനങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കാൻ കഴിയേണ്ടതുണ്ട്. അങ്ങനെ കുടിയേറ്റത്തിനു പ്രാപ്തമായ ഒരു പുതിയ തലമുറയെ വാർത്തെടുക്കാൻ നമുക്ക് കഴിയും. യാത്രികരുടെ സന്തതിയാണ് നാം. യാത്രകൾ നമ്മുടെ രക്തത്തിൽ അലിഞ്ഞുചേർന്നിരിക്കുന്ന പ്രാചീന നിലവിളിയാണ്. അതിനെ ഉപേക്ഷിച്ച് നാം എവിടെയെങ്കിലും സ്വസ്ഥമാകുമെന്ന് കരുതുക വയ്യ. പുതിയ കുടിയേറ്റ ഭൂമികകൾ, അതിൻറെ സാധ്യതകൾ നാം ആരാഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കും. നിശ്ചയമായും കണ്ടെത്തുകയും ചെയ്യും!

കുടിയേറ്റം

പ്രവാസത്തിന്റെ മലയാളിവഴികൾ

ബെന്യാമിൻ

കേരളസംസ്ഥാനം രൂപീകൃതമായിട്ട് 60 വർഷങ്ങൾ പിന്നിടുമ്പോൾ നാം എവിടെ എത്തിനില്ക്കുന്നു എന്ന അന്വേഷണമാണ് കേരളം 60 എന്ന പുസ്തകപരമ്പര. കേരളത്തിലെ സാമൂഹിക സാംസ്കാരികമണ്ഡലങ്ങളിലെ വിവിധ വിഷയങ്ങൾ ഈ പരമ്പരയിൽ ചർച്ചചെയ്യപ്പെടുന്നു.

മലയാളിയുടെ പ്രവാസജീവിതത്തിന് ഏറെ കാലത്തെ പഴക്കമുണ്ട്. ഭൂലോകത്തിന്റെ വിവിധ പ്രദേശങ്ങളിലേക്ക് ഉപജീവനത്തിനായി മലയാളി നടത്തിയ കുടിയേറ്റത്തിന്റെ ചരിത്രവും സംസ്കാരവും അടയാളപ്പെടുത്തുകയാണ് ഈ പുസ്തകം.

കവർ ചിത്രം : ഡി സി ബുക്സ് ആസ്ഥാനമന്ദിരം, കോട്ടയം
ചിത്രീകരണം : അനുജിത്ത് • ഡിസൈൻ : ധന്യ ശ്രീജിത്ത്

ഡി സി ബുക്സ്

www.dcbooks.com

ലേഖനം